

Academicianul K. M. Bikov, directorul Institutului de fiziologie „I. P. Pavlov“ din Leningrad, i s-a acordat titlul de membru de onoare al Societății științelor medicale din R. P. R. În fotografie, savantul sovietic (stînga) e felicitat de colegii săi romîni, acad. Gr. Benetato (dreapta) și acad. Marlus Nasta.

Fotografie de A. MIHAILOPOL

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

Nr. 40 (176) — 4 oct. 1958

Biblioteca Centrală
Regională
Humedara-D...

OCTOMBRIE..

În fiecare an, în această lună — din timp străvechi socotită ca un simbol al belșugului și culesului roadelor — poporul nostru s-a deprins să sărbătorească o prietenie de ale cărei rezultate se bucură în fiecare zi a anului. Intrată temeinic în tradiția vieții noastre noi, LUNA PRIETENIE ROMÎNO-SOVIETICE prilejuește an de an pe poporul nostru o impresionantă exprimare a celor mai profunde simțăminte.

Prin conținutul ei bogat, ca și prin varietate și multilateralitatea manifestărilor, Luna prieteniei constituie de fiecare dată o sărbătoare a tuturor. Într-adevăr, Luna prieteniei e un prilej de bucurie pentru toate vîrstele, pentru toți oamenii, indiferent de profesia și de preocupările lor. Muncitorilor tehnicienilor, ea le oferă posibilități sporite de a lua cunoștință de experiența înaintată; oamenii de cultură le oferă incantațiile de esență superioară ale contactului cu creațiile valoroase ale literaturii și artei sovietice; sportivilor — emoțiile marilor competiții de felul Ștafetei și Crosului Prieteniei.

Sînt foarte multe bucuriile artei: premierele de piese din dramaturgia clasică rusă și sovietică, corcertele festive din săptămîna muzicii sovietice, premierele cinematografice (în curînd vom viziona între altele: trilogia „Pe Donul liniștit”, după capodopera lui Mihail Șolohov, primele două seriale ecranizării „Calvarului” de A. Tolstoi, „Idiotul” realizat după romanul lui Dostoievski etc).

Dar mai presus de toate, Luna prieteniei rămîne o sărbătoare a inimilor înfrățite, a legăturilor adînc de nezdruccinat, dintre două popoare legate prin comunitatea concepțiilor și a idealurilor. Această prietenie, al cărei început urcă pe firul nevăzutei drăcinii al istoriei, despre care mărturisesc hrisoave din bătrîni, scrierile primilor cronicari, ca și creațiile poezilor și scriitorilor noștri, își găsește o largă expresie în manifestările organizate și anul acesta în orașe și sate — pe întreg întinsul patriei noastre.

Victor RUS

LA 1. OCTOMBRIE s-a deschis anul universitar. În toate universitățile și institutele de învățămînt superior din țară au avut loc festivități la care au participat, pe lângă studenți și corpul profesoral, reprezentanți ai P.M.R., ai Ministerului Învățămîntului și Culturii, ai autorităților locale, foști profesori etc. În fotografia de sus, un aspect de la festivitatea ce a avut loc la Universitatea „C. I. Parhon” din București. În stînga, prezidiul adunării festive; vorbește tovarășul acad. Afanase Joja, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, ministrul Învățămîntului și Culturii.

Fotografii de S. STEINER

fotocronica
FLACARII

PE AEROPORTUL BĂNEASA delegația Seimului R. P. Polone în frunte cu deputatul Czeslaw Wycech, mareșalul Seimului R. P. Polone, vicepreședinte al C. C. al Partidului Tărănesc Unit Polonez, conducătorul delegației care ne vizitează țara, a fost înfîmpînată cu multă căldură de reprezentanții Marii Adunări Naționale a R.P.R. în frunte cu tovarășul Constantin Pîrulescu, președintele Marii Adunări Naționale a R.P.R., și de reprezentanți ai Ministerului Afacerilor Externe al R.P.R.

UN FRUMOS SUCCES a obținut finala celui de al IV-lea concurs al grupelor sanitare ale „Crucii Roșii” din R.P.R., evidențînd lărga dezvoltare a activității echipelor sanitare pe tărîmul apărării sănătății populației.

ÎN TIMP CE O ECHIPĂ A TEATRULUI NAȚIONAL DIN BUCUREȘTI reprezintă arta teatrală romînească pe scenele sovietice, culegînd aplauzele și aprecierile călduroase ale exigentului public sovietic, echipa de artiști rămași în țară au oferit o reușită premieră cu piesa clasică rusă „Un post rentabil” de Ostrovski. În fotografia 1, Toma Dimitriu și Victoria Gagealov într-o scenă din spectacolul montat de Marieta Sadova. În același timp, Teatrul central pentru copii din Moscova prezintă și el o piesă romînească: „Nota zero la purtare” de V. Stoienescu și Octavian Sava. În fotografia 2, o scenă interpretată de G. Pecinikov și T. Nadejdina.

Si iată, a trecut anul fără să ne dăm seama. Parcă ieri urmăream înfrigurați, în fața aparatelor de radio, cuvîntul nou născut: Bip-bip! Parcă ieri citeam primul pînă la ultimul rînd zecile de coloane ale zecilor care anunțau, cu litere o șchioapă, începutul asaltului. Parcă ieri am văzut deszîindu-se prima fereastră a enirii în spațiul interplanetar... Două miliarde de oameni privit de atunci cu atîta seriozitate și emoție marele ocean nunoscut — cum poate nu fusese scrutat de la începutul începuturilor. Astronomul, poetul și învîgostitul n-au mai fost singuri reveriile lor nocturne. O învîgagă planetă urmărea primul vînt adresat tuturor celorlalte nete. Pămîntul, bătrîmul nostru pănt, și-a urmat în tot acest răsp obişnuita sa rotație, dar ceva obişnuit — în fața căruia slăbele aripi ieerice se topeş în

Biblioteca Centr
Regională
Hunedoara

SENZATIA SECOLULUI

negura unei legende naive — s-a petrecut modificînd raporturile noastre cu universul.

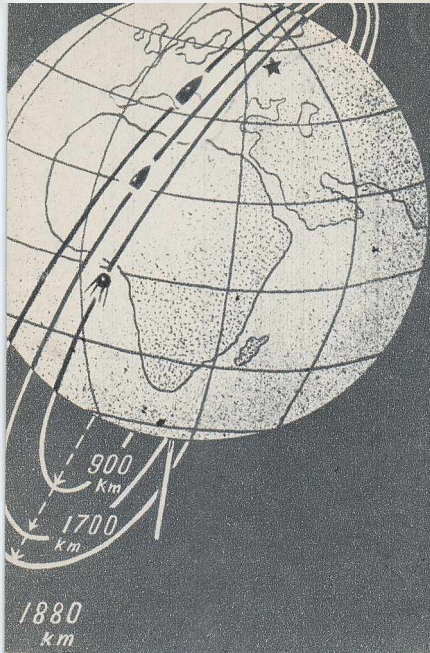
4 octombrie 1957. Senzația secolului. Socialismul a luat startul în marea probă a stăfetei cosmice — probă fără precedent pînă confinat, amplasare și număr de spectatori. De un an de zile stăfeta își continuă cu puteri înzecite (la propriu și la figurat) uluitoarea cursă a secolului nostru. Iar pe pămînt, poate fără să-și dea seama, popoarele au urmat în tot acest castimp un autentic an de învățămînt științific. Cum ar spune filozofii, spuznikul, satelitul artificial al pămîntului lansat de Uniunea Sovietică, a intrat în fondul principal de cuvînte — dezvăluind tainele atîtor alte noțiuni care, pe nesimțite, au pătruns în viața cea de toate zilele: container, lansare pe orbită, rachete purtătoare, raze cosmice, baterii solare.

Iar paralel cu înălțarea acestor noțiuni în sferele cele mai înalte ale interesului și curiozității noastre, alte două au coborît vijelios de pe orbită: stelele hollywoodiene au pătît în fața primilor trei pasageri din cosmos — simpaticele Laika, Belianka și Pesteata, despre a căror viață academicianul cu renume au vorbit în pleamunni strălucite: de asemenea, oricî de ciudat ar parea, au fost discreditate portocalele care, prin asociație cu sateliții americani, au început să nu ne pară nimic altceva decît simple fructe, desprinse din pom și căzînd la pămînt, lipsite de glorie. Cap Canaveral s-a asociat prea adesea cu eşecul, pentru că să mai poată atinge, în jurul rampei de lansare, mai mult decît cîțiva gazetari cu

ordia de serviciu și cam tot atîția amatori de senzații catastrofice. În marea cursă dintre cele două sisteme sociale mondiale, imperialismul a pierdut de nenumărate ori startul în stăfeta cosmică, așa încît acum, după marturiile propriilor arbitri din rîndul savanților americani, STĂFETA SOVIETICĂ ARE UN AVANS DE VREO CINCI ANI.

Și iată, a trecut anul fără să ne dăm seama. E însă incomplet a spune că a fost „anul-sputnik”. Nu, a fost anul ofensiviei științei sovietice pe toate planurile, un an cu totul senzațional, senzațional prin semnificație și prin tabla de materii brazdată de veritabile comunicate de front ce s-au răspîndit vertiginos pe toate meridianele și paralelele. Spi-cuim: a fost lansat primul spărgător de gheață atomică din lume, posibilități pentru emisiuni de televiziune mondială cu ajutorul sateliților; proiectul celei mai mari centrale electrice solare; zborul cu peste 2000 km pe oră; hidrocentrula de la Kuibisev — cea mai mare din lume; instalația termonucleară „Ogra”; ortopterele aparate de zbor care bat din aripi; a doua centrală atomico-electrică intrată în funcțiune; proiecte pentru folosirea energiei atomice în transporturi; norii pot fi împrăștiți, iar ploaia poate fi provocată; crearea mîinii de oțel; aparat electronic pentru citirea de texte. Și sînt atîtea altele — sovietice toate — astfel că, la capătul acestei simple enumerări, ne-ar trebui un șir întreg de „te”-uri.

Urmașii noștri, care se vor apleca mîine asupra acestor trepte de început ale vieții lor, nu vor putea înțelege în această perspecti-

Traectoriile și înălțimile atinse de cei trei sateliți artificiali ai pământului, lansați de U.R.S.S.

vă — cum de a fost posibil ca pe aceeași pagină de ziar, în aceeași zi și în aceeași clipă în care omenirea a început asaltul cosmosului, să fi apărut declarațiile preistorice ale d-lui Dulles despre politica „de pe poziții de forță”. De altfel, urmașii noștri nu vor fi departe de ceea ce gândim și noi astăzi. Ce înseamnă „pozițiile de forță”, ce înseamnă plimbările belicoase ale flotei americane — pe cine pot ele speria? Într-adevăr, e curată preistorie a nu răspunde apelului la coexistență al unei lumi care cucerește spațiul cu sateliți și rachetele sale; al unei lumi care, dispunând de

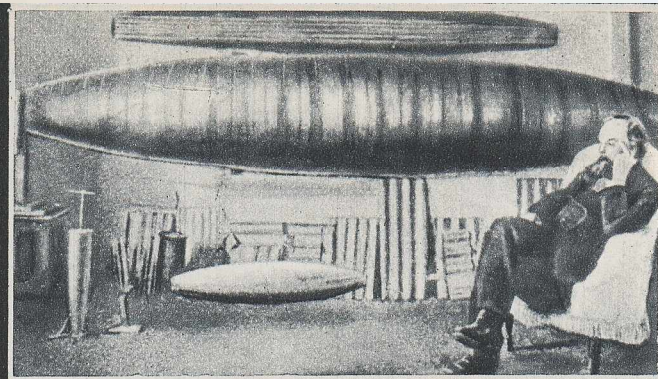
cele mai puternice și moderne instalații atomice, hărăzește omenirii grădini și nu abatoare. Oamenii cu judecata sănătoasă urmăresc sputnikul la planetariu, pe când ceilalți — și soarta ministrului nebun Forrestal ar trebui să-l pună nițeluș pe gânduri pe dl. Dulles — aleg drumul ospiciului... Oamenii cu judecata sănătoasă salută asaltul cerului și înfierează cu indignare asaltul terestru al flotei de război americane. Cei mulți și cu dragoste de viață își închină gândurile viitorului, al cărui mesager, satelitul sovietic, înconjoară neobosit, de mii de ori, pământul.

Se spune într-o scrisoare: „Noi, prietenii tăi mexicani, te iubim și te admirăm. Noi te iubim deoarece știm că tu ești mesagerul păcii și prieteniei. Numai într-o țară ca a ta se pot naște copii minunați ca tine. Tu ești creația unei societăți mai bune, juste”. Adresată cui — eredeții? Satelitul sovietic care, de altfel, primește necontenit mii de scrisori din întreaga lume. Iar în multe dintre ele se află exprimată dorința de a obține înscrierea la primul zbor cosmic. Un american întreabă americaneste: „veși vinde oare bilete pentru prima navă de pasageri care va zbura în Lună?”

Nu, nu ne vom mira când vom avea mâine curse regulate spre Lună, Marte, Venus. Liricii vor închina ode — ca altădată la primul tren sau la primul vapor — iar umoriștii (după cum se știe, lirici și ei) vor vîna subiecte în faptul dacă nu cumva s-au eliberat pentru prima navă cosmică două bilete pe același loc...

E aproape clipa. Contemporană cu noi. Socialismul transformă bătrîna noastră planetă în aerodrom cosmic.

Victor VINTU

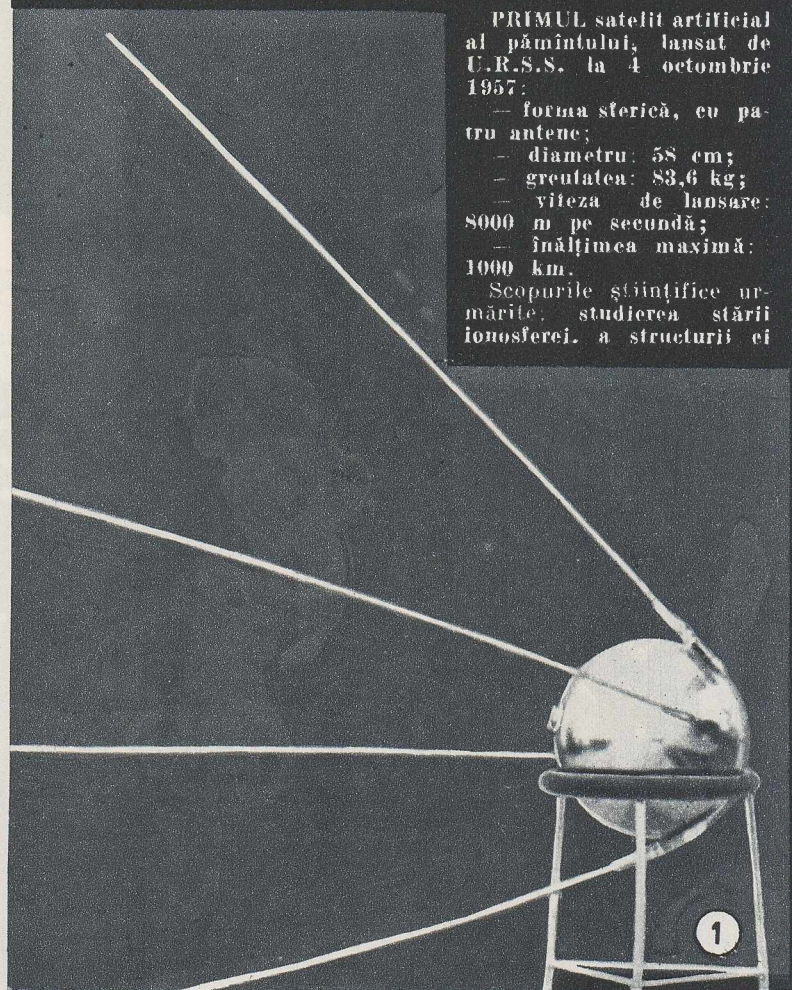

Genialul savant rus K. E. Tsiolkovski, îndrăzneț și vizionar și părinte al astronauticii.

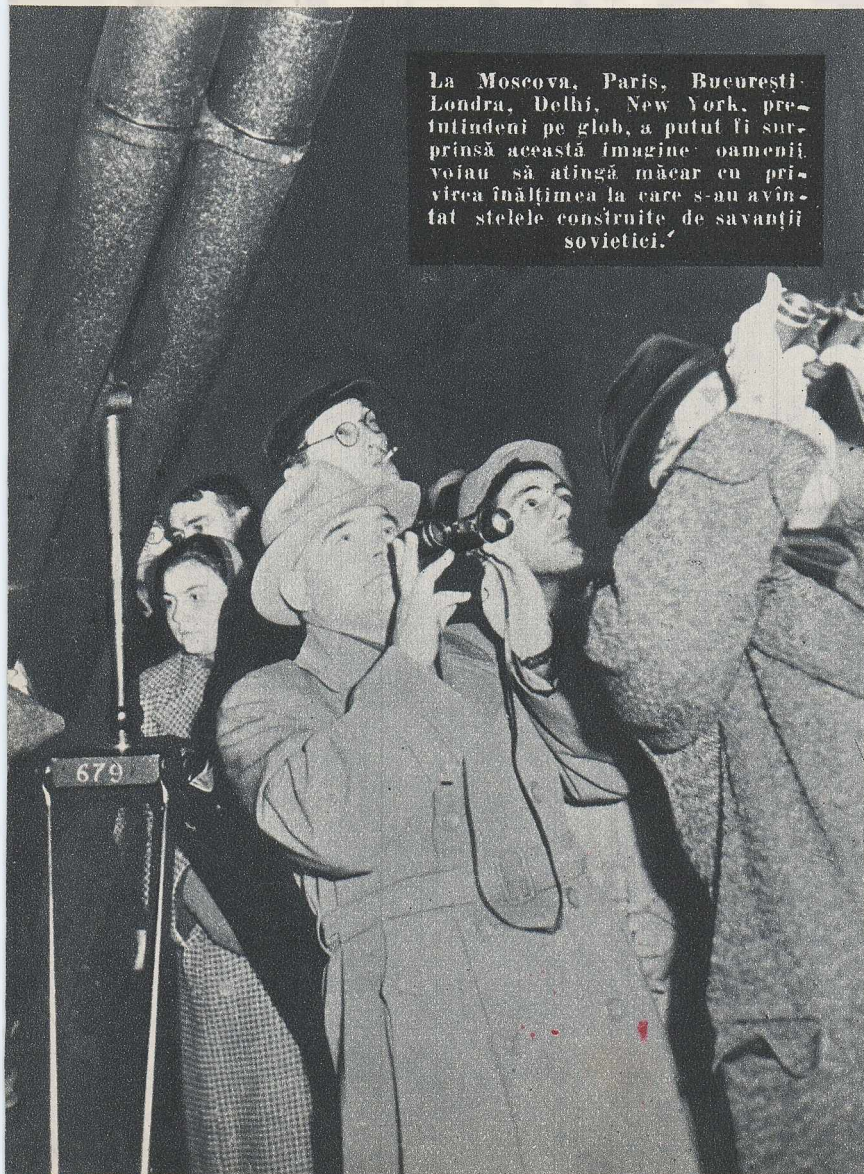
PRIMUL satelit artificial al pământului, lansat de U.R.S.S. la 4 octombrie 1957:

- forma sferică, cu patru antene;
- diametru: 58 cm;
- greutatea: 83,6 kg;
- viteza de lansare: 8000 m pe secundă;
- înălțimea maximă: 1000 km.

Scopurile științifice urmărite: studierea stării ionosferei, a structurii ei

La Moscova, Paris, București, Londra, Delhi, New York, prefulindeni pe glob, a putut fi surprinsă această imagine: oamenii voiau să atingă măcar cu privirea înălțimea la care s-au avîntat stelele construite de savanții sovietici.

MĂRTURII

„Lansarea satelitului este o mare victorie a omului, un punct de cotitură în istoria civilizației. Omul nu mai este ținut de planeta sa. Satelitul artificial ne va permite să aflăm multe lucruri pe care nu le cunoaștem încă și să facem observații asupra razelor cosmice de o energie uriașă, precum și să studiem aplicarea lor pe pământ...”

... Imi exprim admirația în fața acestei extraordinare reușite.”

FREDERIC JOLIOT-CURIE

„... Oamenii de știință sovietici au în trecut cu mult pe oamenii de știință din Anglia și Statele Unite. În domeniul lansării satelitului pământului, rușii i-au în trecut pe americani...”

Dr. A. LOVELL
prof. de radio-astronomie la Universitatea din Manchester.

„Călătoria în lună nu mai este un vis. Lumea este din nou umită de succesul Uniunii Sovietice. Prin acest nou succes Uniunea Sovietică și-a asigurat primul loc în lume în domeniul construcției rachetelor.”

Ziarul japonez „MAINIJI”

„Lansarea celui de-al treilea satelit dovedește în mod neîndoieabil Rusia este în măsură să lanseze o ri în lună sau un proiectil balistic în tinental”.

general maior JOHN MEDARIS,
programul de proiectile al forțelor americane, și dr. WERNER von BRAUN
(specialist în domeniul rachetelor din S

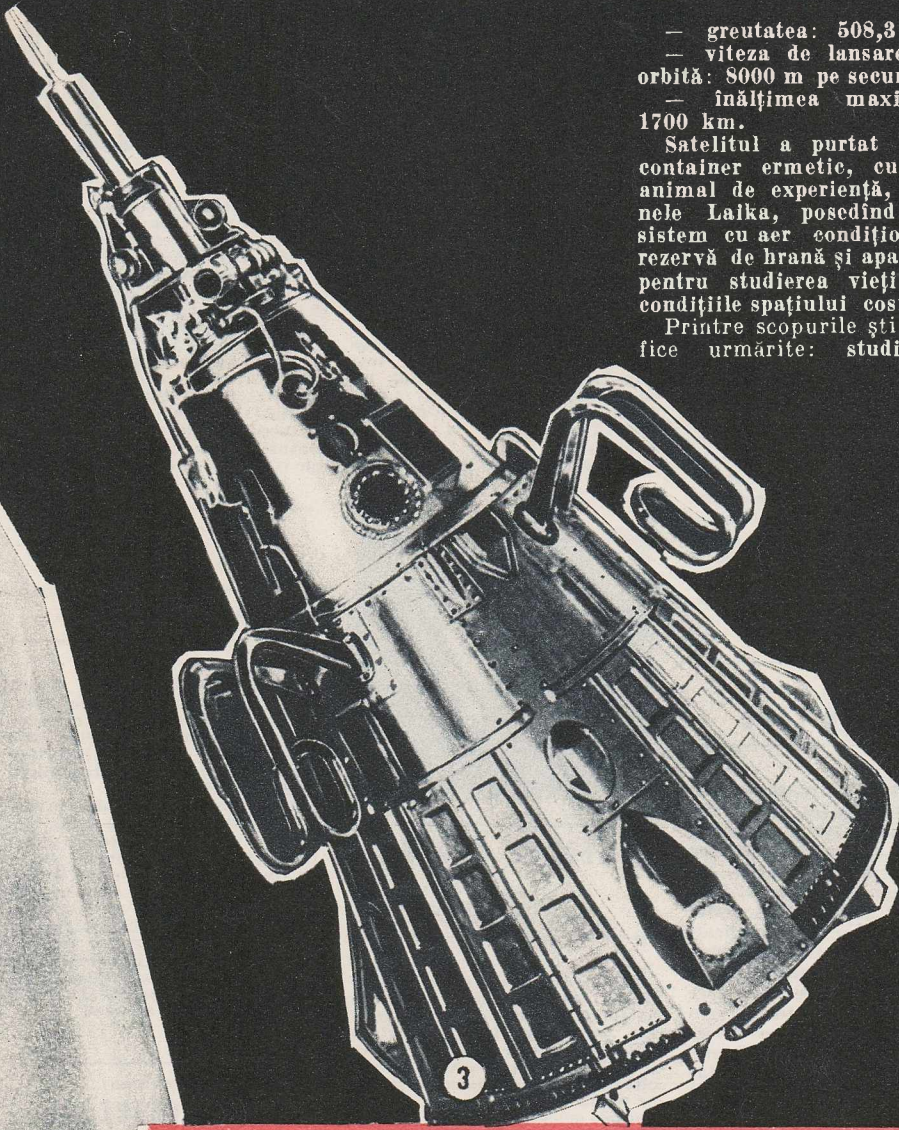
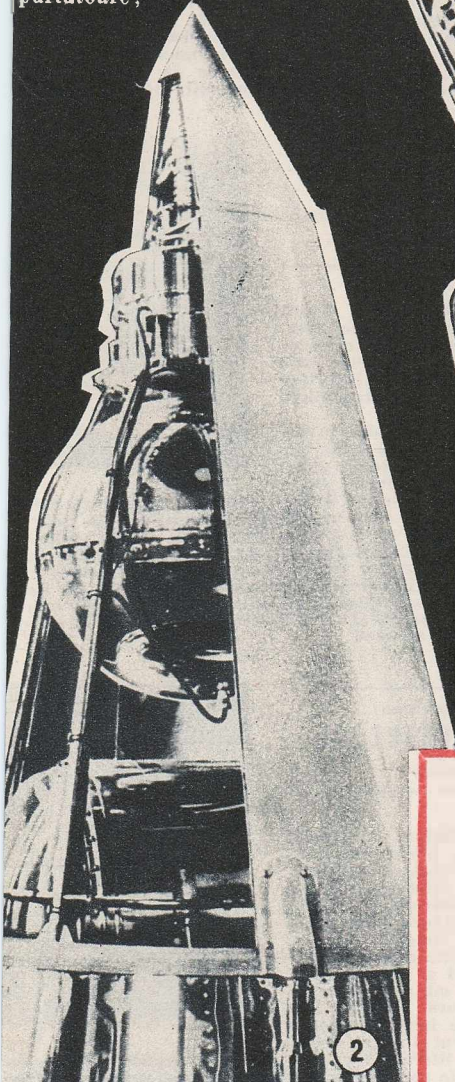
„Savanții sovietici trebuie să fie în sesia unui nou combustibil chimic, spus la punct un nou sistem de propulsie nucleară.”

KENNETH GATLAND,
vicepreședintele Asociației britanice de comunicații interplanetare.

...e, măsurarea presiunii, densității, măsurători fizice, studierea naturii și compoziției corpului, studierea cîmpurilor magnetice și electrice, statice ale păturilor și dinamice ale atmosferei

DOILEA satelit artificial al pămîntului, lansat de U.R.S.S. la 3 noiembrie

Forma: conică, fiind al doilea etaj al unei rachete purtătoare;

— greutatea: 508,3 kg;
— viteza de lansare pe orbită: 8000 m pe secundă;
— înălțimea maximă: 1700 km.

Satelitul a purtat un container ermetic, cu un animal de experiență, cîinele Laika, posedînd un sistem cu aer condiționat, rezervă de hrană și aparate pentru studierea vieții în condițiile spațiului cosmic.

Printre scopurile științifice urmărite: studierea

presiunii arteriale și comportării animalului de experiență și transmiterea acestor date pe pămînt.

AL TREILEA satelit artificial al pămîntului, lansat în U.R.S.S. la 15 mai 1958:

— forma: conică, fiind ultimul etaj al unei rachete purtătoare;

— greutatea: 1327 kg;
— diametru la bază: 1,73 m;

— viteza de lansare: 8000 m pe secundă;

— înălțimea maximă: 1900 km.

Satelitul este prevăzut cu un sistem telemetric cu mai multe căi, pentru transmiterea datelor științifice, cu dispozitive emițătoare speciale pentru măsurarea coordonatelor traiectoriei, cu dispozitive de comandă — program pentru dirijarea aparatului de bord, sistem de reglaj termic, surse de curent electrochimice și baterii solare.

Scopurile științifice urmărite: cercetări asupra intensității radiației cosmice primare emise de soare asupra compoziției și variației radiației cosmice primare, asupra repartiției fotonilor și a nucleelor grele în razele cosmice, asupra micrometeoritilor și asupra temperaturii din interiorul și de la suprafața satelitului etc.

Stele de mărimea-ntîia

de Florin MUGUR

*Stau într-un talger al balanței, grele,
stelele mari, sovieticele stele.*

*În cel'alt talger, nici cît o mîrgică,
yankee stele talgerul ridică...*

*— Mai puneți încă! Puneți, să se-adune!
Sau cereți de la ceruri o minune,*

*că între timp vom face alte stele
ce-or atîrna-n balanță și mai grele:*

*sînt stele de mărimea-ntîia toate,
sînt stele care au o greutate:*

*că-s de nădejde grele, de iubire,
stelele noastre fără-asemuire,*

*stelele noastre care privesc
tăcerea ceasurilor de amiază,*

*și floarea care-n tremur se desface,
și visul nostru luminos de pace.*

*Niciînd balanța n-o să se incline
decît spre partea noastră — cum e bine.*

*Înc-o mîrgică puneți, ca să fie,
născută cu tam-tam și gălăgie...*

*(În basm, trei zile cloșca se scremuse,
cu cotcodac tot satul îl umpluse,*

*că face-un făt-frumos fără de frică —
și a născut în fine... o mîrgică).*

*Oricum, balanța tot n-o să se incline
decît spre partea noastră, cum e bine.*

*Stelele noastre au o greutate.
Sînt stele de mărimea-ntîia, toate.*

Fotomontaj după revista „Neue Berliner Illustrierte”

„Am întîrziat...”

TREVOR GARDNER,

fost ministru adjunct al aviației S.U.A.

„Ne-am dovedit niște oameni infumuri și aroganți care am bătut pasul pe loc, stăcuți de noi înșine, subapreciind în evident Rusia”

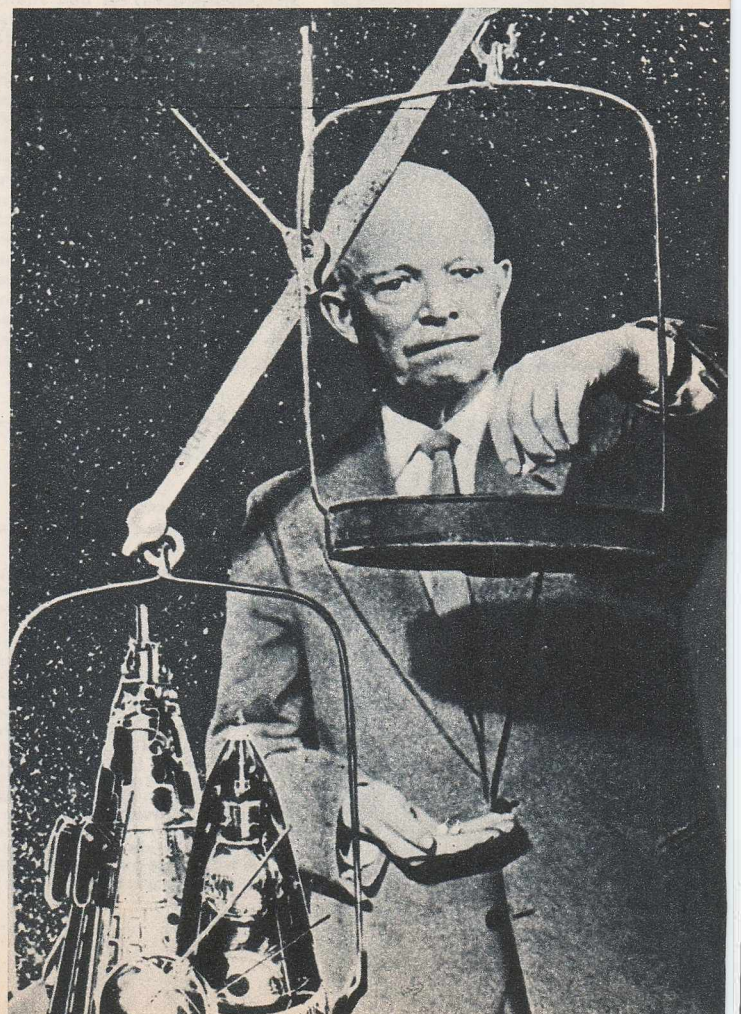
HARRY STEIN, inginer. (S.U.A.).

concediat de firma Martin et Co pentru exprimarea părerii de mai sus.

„Numai ignoranții pot încerca să convingă pe americani că S.U.A. sînt în tres față de Uniunea Sovietică în acest domeniu” (al rachetelor. — u.r.).

Senatul american STUART SYMINGTON

numeroasele eșecuri suferite, sau încordare la baza americană de la Cap Canaveral. ↓

LA DESCHIDEREA LUNII P

PAUL CONSTANTINESCU
compozitor,
maestru emerit al artei

Luna prieteniei romino-sovietice mă face să-mi port gîndul, mai mult ca oricînd, către prietenii mei, artiștii sovietici...

Acest prilej sărbătoresc îmi trezește amintirea numeroaselor întâlniri cu colegii mei, compozitorii sovietici, și mă îndeamnă să trimt un călduros salut acestor oameni, pe care îi admir deopotrivă pentru talentul lor ca și pentru înțelesul adînc al artei lor, închinată fericirii omului.

Academician profesor
DR. N. GH. LUPU

Luna prieteniei romino-sovietice se extinde pe tot anul... Zilnic noi confruntăm și limpezim cercetările noastre, activitatea noastră în spitale, clinici și laboratoare, cu rezultatele obținute de oamenii de știință sovietici care profesază pe tărîm medical.

Și totuși, cu acest prilej sărbătoresc, un gînd deosebit! Salut favorabila dezvoltare pe care a căpătat-o în țara noastră, prin influența medicinei sovietice, știința prevenirii bolilor (profilaxia). Prin aceasta am căpătat în vechile mele convingeri și practici, confirmare și îndemn.

BORIS CARAGEA
sculptor,
maestru emerit al artei

Cunoașterea Uniunii Sovietice mi-a hărăzit darul cel mai înalt: m-a învățat să iubesc omul și să mă apropiu de el prin artă și prin viață. Salut, cu prilejul Lunii prieteniei romino-sovietice, spiritul în care au fost create operele sculptorilor sovietici Vera Muhina, Tomski, Vucetici și alții; e spiritul artei partinice, al dragostei pentru om, îndemnul la bucuria de a trăi și a crea. Eliberarea noastră de către Uniunea Sovietică, prietenia cu Uniunea Sovietică, ne-au dăruit libertatea, ca oameni și ca artiști. Aceste simțămînte au

născut încă de mult în mine nevoia de a înfrunghia prin mijloacele sculpturii figura omului celui mai uman și mai iubit al epocii noastre: lucrez la statuia lui Lenin, destinată orașului București.

ȘTEFAN H. LUNGU
mecanic de locomotivă,
Erou al Muncii Socialiste

Și sărbătorirea din acest an a Lunii prieteniei romino-sovietice îmi trezește amintirea unuia dintre cele mai însemnate evenimente din viața mea: eu același prilej am fost, acum trei ani, împreună cu o delegație de oameni ai muncii, în Uniunea Sovietică. Cunoșteam mai de mult realizările colegilor mei de breaslă sovietici. Lor le datoram, în bună parte, creșterea nivelului meu profesional. De la oamenii sovietici am primit ideea călăuzitoare a creșterii de cadre. Totuși, pot spune că vizita mea în Uniunea Sovietică mi-a deschis ochii. Acolo am văzut marile realizări ale poporului sovietic;

mi-am dat seama de valoarea înaltei mecanizării, care scutește omul de multe eforturi. Cunoștințele mele s-au fixat și au prins înțelesul deplin. Cu prilejul vizitei mele l-am cunoscut pe omul sovietic. Am văzut că e prietenos, modest și muncitor.

Salut cu prilejul Lunii prieteniei romino-sovietice pe toți feroviarii sovietici! Trimit un cald salut lui Dimitri Arkadievici Motov, mecanic de locomotivă și deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S., cu care am rămas foarte bun prieten.

GEORGE VRACA
actor,
artist al poporului

Sînt puține zile de cînd m-am întors din Republica Sovietică Socialistă Moldovenească, unde am participat la sărbătorirea „Zilelor culturii românești”. Ar fi greu să mărturisesc în aceste câteva rînduri adîncă impresie ce ne-au făcut-o, mie și întregii noastre delegații, marile schimbări de acolo. La vederea orașelor și se umple sufletul de admirație și bucurie. Chișinăul este de nerecunoscut. Azi e o adevărată metropolă. Construcții noi, luminate aproape feERIC în neon, o multitudine de instituții de cultură și artă, o populație dublată, un ritm de muncă plin de viașie. Am avut prilejul să vizitez mai multe colhozuri și sovhozuri. Ar trebui pană de scriitor încercat ca să descrie bogăția acestora, sutele și miile de hectare cu vii și pomi roditori. Dar în cadrul restrîns în care sînt spuse aceste gînduri, nu pot reda mai mult. Amintesc însă acestea, urîndu-le oamenilor sovietici cît mai multe izbînzii în nobila lor luptă pentru pace, pentru comunism.

Academician profesor
EUGEN BĂDĂRĂU

Noi, oamenii de știință din Republica Populară Romînă, exprimăm cu prilejul Lunii prieteniei romino-sovietice sentimente de recunoștință pentru tot ajutorul științific și tehnic, pe care specialiștii sovietici ni l-au dat și ni-l dau continuu. În desele mele călătorii din ultimii ani în Uniunea Sovietică, am putut constata cu admirație temeinicia în cercetare a oamenilor de știință sovietici, patriotismul lor fierbinte, dorința lor fermă de a

găbi construirea comunismului și hotărîrea lor de a lupta prin activitatea pe care o desfășoară, pentru cauza păcii.

Am avut posibilitatea să fac prețioase schimburi de experiență pentru fizicienii noștri, pentru instituturile noastre de fizică.

Munca noastră este foarte mult sprijinită de aparatură și instalațiile furnizate de Uniunea Sovietică; tratatele și studiile sovietice nu lipsesc de pe mesele noastre de lucru. Și ele ne deschid orizonturi noi de cercetare; vizitele fizicienilor sovietici contri-

buie și ele foarte mult la a rea relațiilor noastre de pri și colaborare, la îmbogățirea perienței noastre. Prin conștia reactorului și furnizarea tronului de către Uniunea Sovietică, ni s-au deschis largi perspective pentru noi cercetări înalt nivel.

Toate acestea mă îndeamnă odată în plus, ca în a Lună de sărbătorire a pri și să exprim cele mai frumoase urări fizicienilor sovietici succese în activitatea lor proporții niciodată întîlni

General-maior
MIHAIL BURCĂ
adjunct al Ministrului Forțelor
Armate ale R.P.R.

Cu ocazia deschiderii Lunii prieteniei romino-sovietice, adresez un călduros salut marelui popor sovietic și Forțelor sale Armate din partea militarilor Forțelor Armate ale Republicii Populare Romîne.

Luna prieteniei romino-sovietice va constitui și în acest an, pentru militarii Forțelor noastre Armate, un minunat prilej de manifestare a simpatiei și dragostei frățești față de Uniunea Sovietică și eroica sa armată. Ea va contribui la întărirea și a prieteniei veșnice și a frăției de arme romino-sovietice în focul luptelor purtate în comun, pentru eliberarea patriei noastre și pentru nimicirea cotropitorilor fasciști, prietenii de arme romino-sovietice se dezvoltă neîntrerupt pe baza ilor Internaționaliste frățești existente între Uniunea Sovietică, Bica Popularea Romînă și celelalte țări socialiste, în interesul socialismului și al păcii.

Academician
CEZAR PETRESCU
scriitor

În citeva rînduri nu se pot condensa toate elementele unei realități atît de vaste și complexe, ca legătura de prietenie romino-sovietică. Se întretaie, se întretes, se completează prea mult și prea diverși factori: istoriei, geografiei, sociali, economice, politice, culturalei ș. a. m. d.

Ca scriitor mă voi mărgini doar la literatură. Mesaful literaturii ruse de ieri și sovietice de astăzi a avut și are un deosebit răsănit în literatura noastră, fiindcă răspunde la două precondiții de căpetenie ale scriitorilor romîni. La însăși rațiunea de existență a scriitorului nostru: chemarea poporului la viață și chemarea poporului la pace.

Nu am căutat modele de imitat. Căci ce literatură e aceea care te te din imitația modelelor, fie ele cît de desăvîrșite? Am găsi înrîndiri, analogii, expresia și dezlegarea problemelor umanității ne frămîntau lăuntric și pe noi, cu particularitățile noastre fice și cu variantele noastre. O legătură organică, deci. Nu un lacru. Cine ar putea distimula admirația pentru geniul lui Lev Tolstoe Se impune de la sine și după ce-ai citit una din operele sale cap vezi realitățile din jurul tău cu alți ochi. Aceeași admirație aceeași urmări binefăcătoare și în ceea ce privește opera lui I. kovski, Șolohov și a stitor mari scriitorii sovietici.

Aceasta e tot! Iar prin aceasta, trecînd de la particular la rai, nu se explică oare prea îndestul — prin ceea ce sîntem și și prin ceea ce realizăm în toate domeniile — substratul conc durabil al legăturilor noastre de prietenie cu Uniunea Sovietică și neostenita, vigilența precursorare a lumii de mîine

CORNELIU BABA
pictor,
maestru emerit al artei

Expoziția de pictură, sculptură și grafică romînească, care a avut loc anul trecut la Leningrad și Moscova, a constituit un prilej deosebit de colaborare și cunoaștere între artiștii celor două țări. Grija gazdelor noastre pentru buna desfășurare a unui asemenea eveniment artistic, concursul permanent pe care l-am primit și posibilitățile ce ne-au fost create, ne-au dat încă o dată dovada prieteniei și aprecierii. Cum anul acesta sîntem în preajma unui nou eveniment artistic, Expoziția internațională de artă plastică a țărilor socialiste de la Moscova, socotesc că nouă, artiștilor romîni, ne revine o dată datorita ca prin grija și înalta calitate a lucrărilor noastre onorăm prietenia cu care am fost înconjurată și să-i merităm prestigiul cîștigat.

PRIETENIEI ROMÎNO-SOVIETICE

GHENI KIBRIK
pictor,
jurnalist-corespondent al Academiei
de Arte Plastice a U.R.S.S.

GHEORGHE GULIA
scriitor

BORIS ESIPOV
membru-corespondent al Academiei
de Științe Pedagogice a R.S.F.S.R.

ROZA MAKAGONOVA

artistă de cinema

Am fost bucuros că mi s-a oferit
prilejul de a transmite prin re-
vista „Flacăra” cordialul meu
salut prietenilor români. Întil-
ni pe care le-am avut eu ei
mă lăsat amintiri de neuitat.
Mi-am amintit că, în timpul
vizitei mele în țara dv., am
participat la o discuție aprinsă,
despre arta plastică în jurul expoziției noastre
de la București, de către un grup
de artiști plastici și critici de
artă români. M-a impresionat fe-
civitatea în care tovarășii și-au
exprimat părerea asupra artei
plactice. Așa pot vorbi
cu încredere prietenilor adevărați.
De atunci, urmăresc cu mare
interes succesele prietenilor mei
români. Ultima Expoziție de
Artă Plastică Română de la
București a arătat însemnate-
progrese realizate de artiștii
români față de expozițiile ante-
cedente.
Am rez din tot sufletul mari
succese artiștilor plastici români.
Sunt convins că viitoarea demon-
strare a creațiilor dv. la Moscova
va fi mărturia unui nou pas
înainte, a unor noi realizări.

Prilejul ce mi se oferă de a
saluta prin revista „Flacăra” pe
prietenii mei, scriitorii din Româ-
nia, și prin ei înțreg poporul
român, mă bucură nespus.
Luna prieteniei romîno-sovietice
a devenit o frumoasă tradi-
ție. Ea ne ajută să ne cunoaș-
tem mai bine și să legăm și mai
trăinice prietenii.
Noi mergem pe același drum,
luptăm pentru o cauză comună.
Drumul parcurs împreună este
mai vesel, dar a construi impreună
înseamnă a câștiga timp. Și
aceasta este foarte important.
De România îmi amintesc mereu.
Ascultând în clipe de răgaz
minunatele dv. cîntece, pe care
le-am înregistrate pe plăci, re-
văd Bucureștiul, Constanța, sa-
tele însirate de-a lungul Dunării,
munții voștri.
Și acum, gândul meu se
îndreaptă din nou către voi,
dragii prieteni din România,
urîndu-vă multă sănătate, ferice-
ri, mari succese în lupta voas-
tră — a noastră comună.

Un salut prietenesc învățătorilor
din Republica Populară Româ-
nă!
Am cunoscut țara dv. în
anul 1952, când am participat
la Congresul învățătorilor.
Mi-am dat seama atunci, ce
legătură strînsă există între în-
vățători și popor. Vizitînd mai
multe școli din București și de
la sate, am văzut dragostea cu
care învățătorii romîni se ocupă
de educația în spirit socialist a
tinerelor vîrstare. M-a impresio-
nat interesul pe care învățătorii
îl manifestau pentru tot ce este
nou în domeniul pedagogic,
punîndu-mi nenumărate întrebări.
Am scris pentru colegii mei
din România mai multe articole,
dintre care ultimul a apărut în
Analele Institutului Romîno-
Sovietic 1957.
Sînt fericit că am putut să
srijin cu lucrările mele munca
colegilor romîni și o voi face
bucuros și de acum înainte, pe
măsura forțelor mele.
Urez din toată inima colegilor
mei și poporului român, noi
succese în munca lor creatoare.

ALEKSANDRA STÎROVA-VASILIEVIÎ

artista, membră în Consiliul de Conducere al Asociației de Prietenie
Sovieto-Romîne

Dragii prieteni! În numele colectivului celei mai vechi întreprinderi
textile din Moscova — Combinatul „Trihorgornaia Manu-
tura” — vă trimit un cald salut cu prilejul Lunii prieteniei
romîno-sovietice.
Am avut fericirea să vizitez Bucureștiul și alte orașe din fru-
sua dv. țară și să cunosc unele aspecte ale muncii creatoare
asigurate de talentatul și harnicul popor român.
Pe mai mulți ani, colectivul combinatului nostru întreține
legături bune cu oamenii muncii din România, schimbînd regulat
experiența dintre textiliștii romîni și cei de la „Trihorgorka” de-
lînd o tradiție.
În prezent, colectivul combinatului nostru, ca și întregul popor
sovietic, a inițiat întreceri socialiste în cinstea celei de a 41-a
versări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie și a celui
al XXI-lea Congres al P.C.U.S. Ne-am luat angajamentul să
eplînim înainte de termen planul pe anul acesta, să dăm 2
ioane și jumătate de metri de diferite țesături peste plan și să
lizăm o economică de 64 tone bumbac și fire toarse. Vă îm-
tășesc cu bucurie că textiliștii combinatului nostru au și dat
oapă 2 milioane de metri țesături peste plan.
Dragii prieteni! Noi urmărim cu mare interes realizările poporu-
român și ne bucurăm de fiecare nou succes al dv. Vă doresc
toată inima noi și noi succese.

LEU KNIPPER

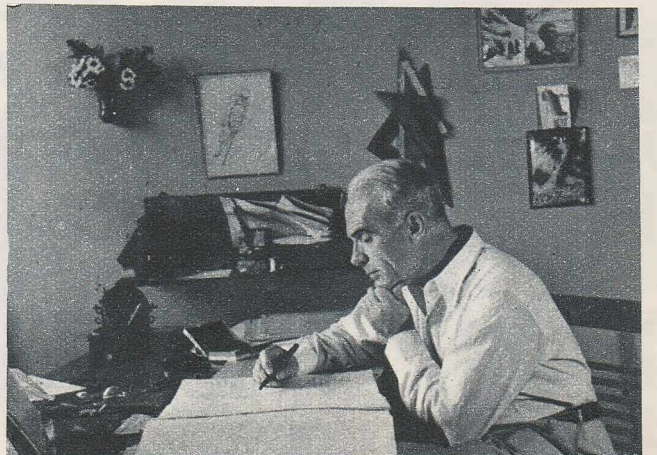
compozitor

Sînt 40 de ani și mai bine
de cînd mi-a fost dat mie — pe
atunci un simplu soldat rus —
să lupt umăr la umăr cu soldații
romîni în Moldova romînească,
respingînd împreună atacul „Di-
viziei de fier” germane a lui
Hindenburg.
Deceniile au trecut, m-am con-
sacrat muzicii și în anul 1947
am avut niara bucurie să ascult
la Moscova concertele lui George
Enescu, să stau de vorbă cu acest
sensibil și desăvîrșit muzician
român. Iar după alți zece ani,
în toamna anului 1957, am făcut
o scurtă călătorie în România.
Din această călătorie am rămas
cu cele mai calde și mai plăcute
amintiri.
Încîntătorul pitoresc al peisa-
jului, impunătoarele monumente
istorice, bogăția necesată a crea-
ției populare, minunatele pinze
ale lui Grigorescu, toate acestea
s-au îmbinat pentru mine într-un
singur tot armonios, impregnate
de expresiva muzică romînească.
În aceste zile de sărbătorire a
prieteniei romîno-sovietice, vreau
să le mulțumesc gazdelor noastre
nespus de primitoare și atente,
colegilor și prietenilor noștri
compozitori romîni, pentru fru-
moasele clipe pe care ni le-au
oferit în țara lor.

VIKTOR ROZOV

dramaturg

Dragii cititori ai revistei
„Flacăra”! Am vizitat țara
dv. împreună cu un grup de
turiști în toamna anului 1955.
Am vizitat atunci capitala,
monumente istorice, tabere de
pionieri, fabrici înzestrate cu
utilaj modern. Am avut multe lucruri de admirat. Mi-a plăcut
îndeosebi să hoinăresc pe străzile orașelor dv. și să simt ritmul
clocotitor al vieții lor.
Print-o întâmplare fericită, premiera piesei mele „Într-un
ceas bun” avea loc la Cluj tocmai în timpul vizitei noastre.
Răspunzînd invitației de a participa la această premieră, am
simțit dragostea și căldura cu care am fost întîmpinat de artiș-
tii teatrului și de spectatorii romîni. Îmi amintesc și azi cu
emoție de acele clipe.
Luna prieteniei romîno-sovietice îmi oferă prilejul de a ex-
prima sinceritatea mea și urări de fericire oamenilor muncii din
România nouă, care luptă pentru pace și dreptate.

Peisaj de toamnă: chiparoșii californieni au început să-și schimbe haina. Din verde ea s-a prefăcut în arămie. Magnolia de China, de Japonia sau de America își pleacă, sub puterea vântului, frunzele grele și late. Nucul american își dă ultimele fructe necomestibile. Vergele încă verzi ale bambusului, presimțind parcă frigul, se strâng înfiorate, iar arborii de plută, resemnat, așteaptă iarna. În schimb, au înflorit în septembrie ortensiile japoneze, încercând să substituie, cu mireasma lor fină, parfumul magnoliei, dispărut o dată cu vara. Numai pinul de Himalaia — gigantă luminoasă verde, țisnită printre plopi și salcimi seculari — privește de sus și semeț, apropiatul contact cu iarna.

Știți unde s-au întâlnit și unde cresc toți acești reprezentanți ai pădurilor și parcurilor din cele cinci continente? Nu vă osteniți să căutați coordonatele acestui punct pe harta globului! Le găsiți foarte aproape de noi: într-o minunată luncă a Mureșului. Mai precis, lângă gara Simeria, acolo unde, ca dintr-o roză a vinturilor, patru drumuri-de-fier pornesc în patru direcții diferite: Hunedoara, Petroșani, Arad și Alba Iulia.

De câțiva ani, locul acesta, unde și-a dat întâlnire flora pământului, a devenit un parc al Institutului de Cercetări Forestiere, o „rezervație dendrologică” — cum o numesc oamenii de știință — pusă sub patronajul Academiei R.P.R. și al Comisiei monumentelor naturii. Mai pe scurt: un laborator viu pentru botaniști. Un „laborator” întins, cam pe vreo 70 de hectare, în care cresc la un loc, organizat, câteva sute de specii de arbori și arbuști din toată lumea. Și toți acești arbori, mai mici sau mai mari, cresc la adăpostul cald al unei

Si bambusul și-a găsit aici o nouă patrie...

și parcuri, zeci de mii de puieți și arbuști.

Cercetătorii științifici și întreg personalul parcului dendrologic de la Simeria au hotărât să facă din rezervația ce le-a fost încredințată cea mai bogată colecție de plante exotice din sud-estul Europei și un parc natural de valoare peisagistică excepțională.

Despre aceasta mi-a vorbit, demonstrându-mi rezultatele „pe viu”, tânărul inginer Radu Stelian, directorul rezervației. Amabila gazdă m-a purtat ore întregi prin serele și pepinierele stațiunii. E într-adevăr o revelație: pe malul Mureșului cresc azi sute și sute de pui de palmieri, din cei întâlniți pe malul Mării Negre doar la Suhumi. Iată și eucaliptul, „împăratul” tuturor plantelor, care, la el acasă, în

tei, gazdele mi-au rezolvat o surpriză, o noțeză și la sfârșitul însemnării văzut „Sequoia” — parcul copacilor, reprezentat aici prin câteva de puieți. Nici un alt parc din lume nu trăiește mai mult decât el. Și azi exemplare care deja bătrâne pe vremea se clădeau piramidele când Alexandru Mach se pornea să cucerească mea. Iar greutatea sequoia „serios” se ridică până la 6.000 tone. Adică lemnăria care s-ar putea clădi de case.

Deocamdată exemplare de Sequoia care cresc parcul de la Simeria depășit încă vârsta de ani, deci sînt încă... sug. Dar așa mici, ele au fost firmat că „patriarhul” putea înfige rădăcinile în pământul țării noastre.

Rezervația este deschisă și pentru țări, și pentru agrementul ultimul vârf al ultimului grof a dispărut de pe un deceniu de la poartă intrare a parcului...

CINCI CONTINENTE... ÎNTR-O LUNCĂ

vechi păduri naturale, într-un climat prielnic (temperatură anuală medie de plus 17 grade Celsius) și în condiții convenabile de umiditate datorate Mureșului, canalului Strei și unor lacuri apropiate.

Parcul acesta minunat aparține în urmă cu ani unui grof maniac și bogat, și nici un „muritor de rînd” nu avea dreptul să intre într-însul. Azi, el reprezintă o avuție națională, un bun al poporului muncitor și mii de cetățeni vin să-l viziteze.

În ce-i privește pe cercetătorii științifici și pe silvicultorii de aci, ei lucrează intens, cu obiective precise. Unul dintre acestea este extinderea în țară a speciilor exotice productive. Se pot face împăduriri la noi cu brad ameri-

can Douglas? Cu chiparos de baltă? Cu brad japonez? — arbori care pot furniza lemn bun pentru construcții. Prinde rădăcină în sol romînesc arborele Carya, din care se fabrică schiurile? Dar arborele de cauciuc sau cel de plută? Primele cercetări științifice confirmă că mulți arbori exotici s-ar putea aclimatiza foarte bine la noi.

Un alt obiectiv este extinderea speciilor exotice decorative, pentru înfrumusețarea orașelor și a parcurilor, pentru înzestrarea grădinilor și a colecțiilor botanice din institute și școli. Primele rezultate: într-un singur an au fost expediții de-aci, spre diferite orașe și uzine, școli

Australia, crește cît jumătate din turnul Eiffel. La noi, e încă un pui de jumătate de metru. Dar a prins, crește și va crește și numeric, ca și palmierii. Lemnuri de Virginia, din care se scoate cel mai bun lemn pentru creioane, se întind pe straturi întregi. Mai sînt mii și mii de pui de brazi gigantici de Japonia, chiparoși și magnolii de toate felurile. Aici se seamănă și se cresc cu grijă semințele sosite din toate continentele, cu o atenție și cu o pasiune care fac cinste și directorului, și cercetătorului principal Aurel Hulea, și tehnicianului Iakob Ludovic, și întregului colectiv.

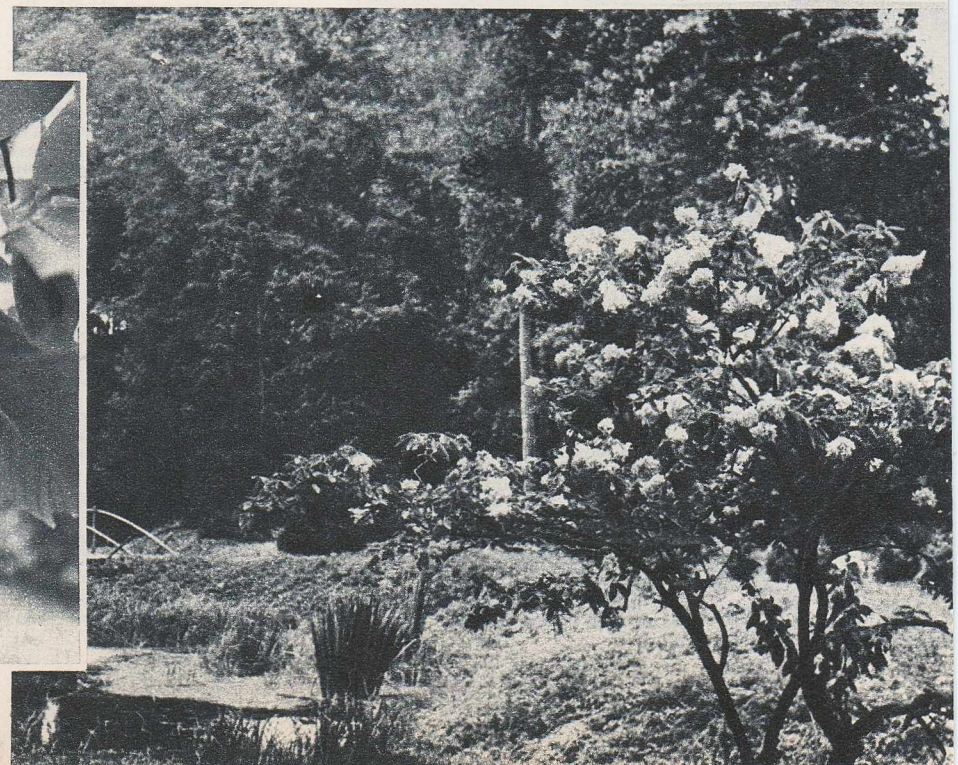
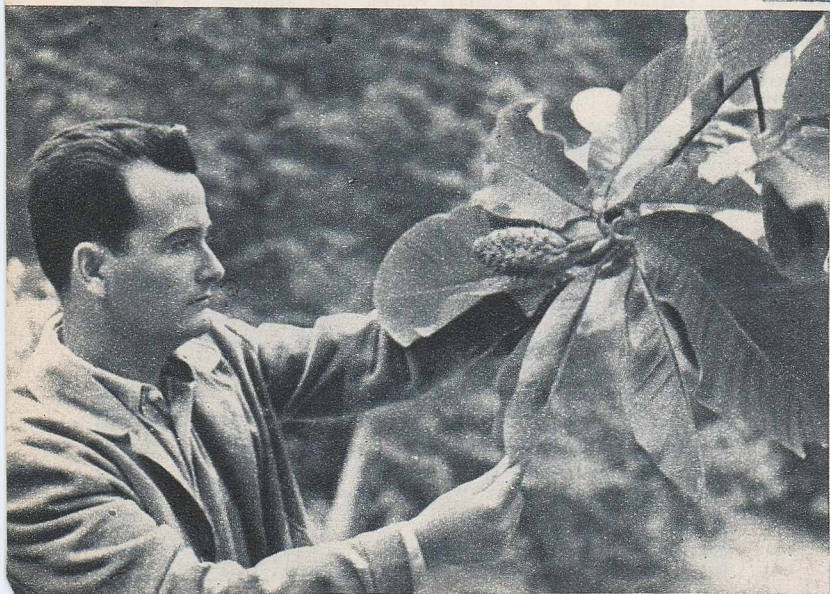
Fiindcă la sfârșitul vizi-

De aici încolo începe rezervația dendrologică.

A trecut vara, însă în parcul din Simeria, printre plopi și pini de Himalaia, au înflorit ortensiile japoneze...

Pentru a cita oară admiră directorul aceste mari și frumoase frunze ale exoticelor magnolii?

PUNCT DE VEDERE

Orele unu după-amiază. Sala unui tribunal raional. Reclamantul Bébé S. Reclamatul : Stan Gh. Obiectul reclamației: un caz de exploatare a nuncii.

Faptele:

Țăranul Stan Gh., tată a 7 copii, între care cinci minori, stăpîn al unui pogon arătură și trei prăjini rîie pe rod, a convenit cu Bébé S., le profesie fost mic moșier—cîndva, 120 de hectare în regiune — și astăzi proprietar a două stropitori „Vernorel“, următoarele:

Domnul Bébé S. a acceptat —contra plată — să stropască peticul de vie al numitului țăran Stan Gh., folosind cele 2 aparate ale sale, inclusiv zeama bordeleză.

Munca a fost executată întocmai, dar la plată Stan Gh. a refuzat, fără motiv, să-și respecte obligația.

— Recunoști convenția? — îl întreabă judecătorul.

— Recunosc — răspunde hotărît Stan Gh.

— Atunci de ce nu-i plătești omului pentru munca lui?

Țăranul se-ncruntă.

— Nu-i plătesc. Nu-i sînt dator. Am fost slugă cincisprezece ani la 'mnealui. La boier. Cînd am plecat, mi-a rămas înăuntru simbria pe cinci ani....

Domnul Bébé S. a sărit ca ars.

— Mi s-a naționalizat în '948 ferma.

— Dar în patruzeci și trei, patruzeci și patru, și cinci, pînă-n opt?

— Astea au trecut. Am muncit la stropitul viei și nu înțeleg să mă las exploatat.

— Nu-i dau banii, tovarășe judecător. Piatră și stropitoare pentru vie avem la sfat. Și tehnician agricol care să ne ajute. Dar am vrut să-i arăt boierului cum îi socoteala cu munca furată. Cinci ani pe de pomană la 'mnealui, care stăpînea peste o sută de hectare, dintre care cinci viță la spalier! Și nu numai eu rămăseai cu gîlogani în buzunarul lui, ci și alții. Vreo zece slugi.

— Ce-a fost s-a dus. Acum să mi se plătească pe ce i-am muncit.

— Nu-ți dau, domnule Bébé, de-oi ști că risipești de zece ori pe atîta în judecăți.

Reclamantul intervine, veninos:

— Am muncit? Te bate dumnezeu de nu spui drept.

Reclamatul răspunde, dîrz, încruntat:

— Ai muncit. Da' eu nu ți-am muncit? Te bate legea dacă minți.

Domnul Bébé se frămîntă pe loc. Strînge fălcile. Înghite o gălușcă imaginară. Apoi izbucnește cu furie și spume la gură:

— Eu nu ți-am plătit, e-am fost moșier, exploatare, cum spuneți voi. Dar tu trebuie să-mi plătești, pentru că ești comunist.

Lui Stan Gh. i s-a aprins o scînteie în ochi. A privit lung la domnul Bébé. A tras adînc o dușcă de aer.

— Așa-i. Așa-i cinstit cuvînt.

★

Judecătorul n-a mai hotărît nimic. I-a luat-o înainte țăranul Stan Gh. care a fost de acord cu considerentul ridicat de fostul moșier. I-a plătit pe loc 200 lei, zeama și cheltuielile de judecată...

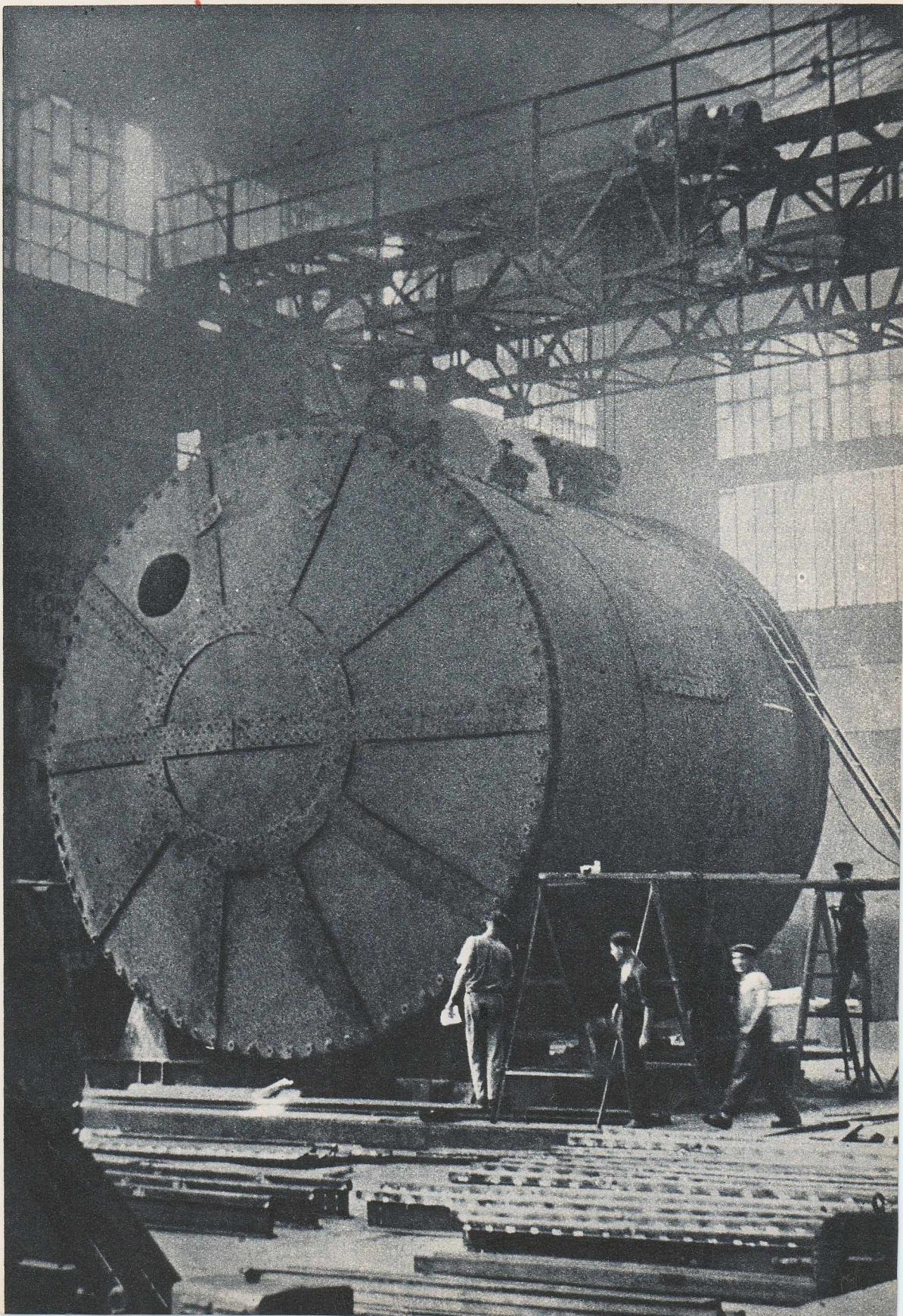
Anton ALEXE

GIGANTII DIN BRĂILA

Reportaj de F. URSEANU

Fotografiile autorului

Nu va trece mult și în acest uriaș „fermos“ vor fi păstrate „la cald“ 600 tone fontă lichidă.

Se spunea pe vremuri că inima Brăilei bate în port. Azi, brăilenilor le place să spună că, pe lângă inima din port, mai bate una în oraș: la uzinele „Progresul”. Așa și este. Uzina metalurgică a înflorit în ultimii ani multă viață bătrînului oraș de pe malul Dunării. Nu numai atât: uzina, prin proporțiile ei, aduce acum Brăilei reputația de important centru al industriei metalurgice.

Pînă să aflați ce produc la ora actuală uzinele „Progresul”, e foarte necesar o scurtă privire retrospectivă. Adică, să amintim în două vorbe ce am văzut aici cu cîteva luni înainte de naționalizare: un atelier de reparat locomotive cu o hală utilată rudimentar prin care șuiera vîntul. Acesta era fostul „șantier franco-romin”.

Uzinele „Progresul” — așa cum le-au bozbezat muncitorii după naționalizare — sînt acum în plin progres. Nu și-au dezmințit numele și dețin loc de frunte în vasta rețea a industriei noastre socialiste.

Cu și fără profil

Știi, desigur, care-s atribuțiile serviciului „mecanic-șef”. Asemenea serviciu există și în cele mai mici fabrici și în cele mai mari uzine. Fără acest serviciu nu se poate. Cine, dacă nu el, repară pe loc utilajul? Cine pune la punct instalațiile? Cine veghează ca fabrica să nu stea pe loc nici un singur minut? Cine confecționează unele utilaje sau piese de schimb?

Ei bine, dacă în mic, fiecare fabrică își are cîte un mecanic-șef, în mare, țara întregă pare să aibă a i un serviciu „mecanic-șef” la Brăila. Mai concret: aproape că nu există ramură în industria națională în care „Progresul” Brăila să nu fie prezent.

Adică, să nu-și aducă contribuția. Se ridică noi furnale înalte la Hunedoara sau un cuptor Siemens Martin? Metalurgiștii din Brăila construiesc principalele agregate. S-a construit laminorul de tablă subțire de la Galați? O parte din utilaj s-a executat la „Progresul”. Pentru cel de la Roman, la fel. E nevoie de mașini pentru industrializarea stufului sau pentru balotat stuful recoltat în Delta? Metalurgiștii brăileni le execută în timp record. Se strică cumva motorul unei mari mori din nu știu care oraș din țară? Gata! „Să-l trimitem imediat la Brăila!” zic meșterii din industria alimentară. Se ridică o nouă fabrică de produse chimice? „Să vedem ce ne poate face și „Progresul” — spun chimiștii.

Exemple ar fi multe. Concluzia: obiectivele de producție ale uzinei sînt foarte variate. Atît de variate, încît din sute de repere, multe sînt unicate, altele numai în cîteva exemplare. Comenzile vin pe neașteptate. Peste noapte, cum spun cei de aici. Nu se știe azi ce comenzi se vor primi mîine. Și cum în prezent în țară se tot construiește, în planul de producție al uzinei figurează la începutul anului un capitol în...

Meșterul forjar Dumitru Manu minuieste cea mai mare forjă din sud-estul Europei: presa de 2500 tone.

... alb: sortimente nenominalizate. Acum, în al doilea semestru, acest capitol nu mai e de mult alb. În el, sortimentele s-au... nominalizat. Mai exact spus: sortimentele neprofilate... s-au profilat — după o vorbă a inginerului Macarie Smorjevski, inginer-șef de concepție: „într-o măsură, uzina noastră e o întreprindere cu profil... neprofilat. În aceeași măsură se produc mașini și utilaje în serie”.

★

— Vă interesează noile sortimente? — mă întrebă direct tov. Constantin Dumitrache, directorul general al uzinelor.

- Exact ce caut!
- Să vă prezint deci un exemplar dintr-o serie!
- Numai unul?
- Vă ajunge deocamdată!
- Am văzut „exemplarul”. Merită într-adevăr să fie prezentat. De aceea îi consacram rândurile de mai jos.

Cel mai mare „termos”...

Directorul general a avut dreptate. Iată-mă măsurînd cu ochii cel mai mare termos pe care-l poate vedea cineva. Mai întii de toate să nu vă gândiți o clipă că metalurgiștii din Brăila au construit în mare chiar unul din acele termosuri de voiaj destinate a păstra „la cald” ceai sau cafea, ori „la rece” — apă. Scopul folosirii acestui termos — primul dintr-o serie — pe care tehnicienii îl numesc „melanjor”, e cu totul altul. Pentru... fontă! Pentru o cantitate uriașă de fontă topită. „Termosul” gigant, care-i făcut nu cu puterea lui Jupiter și nici cu focul Olimpului, ci de mîinile pricepute ale meșterilor brăileni, poate păstra „la cald” 600.000 kilograme fontă topită.

Și pentru ca fonta să nu-și piardă cumva din cele peste o mie de grade temperatură, melanjorul, la fel ca și micul dv. termos de voiaj, e căptușit cu un strat izolator. Numai că greutatea căptușelii melanjorului însumează cam

refractare a 360.000 kg...

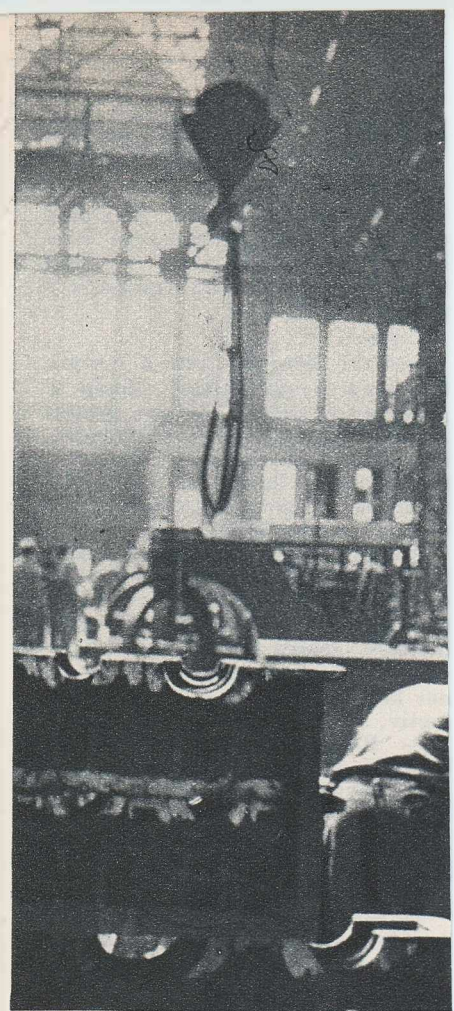
- Cine-i beneficiarul acestui uriaș?
- Combinatul siderurgic Hunedoara!
- La ce folosește păstrarea „la cald” a fontei topite?

Meșterul Marin Zamfir a trecut recent de jumătate sută... Nu-i vorba de vîrstă, ci de inovații...

Directorul general C. Dumitrache e printre cei care au găsit ideea datorită căreia s-au putut strunji aci piese de 9 metri.

Ultima întrebare comportă un răspuns complex.

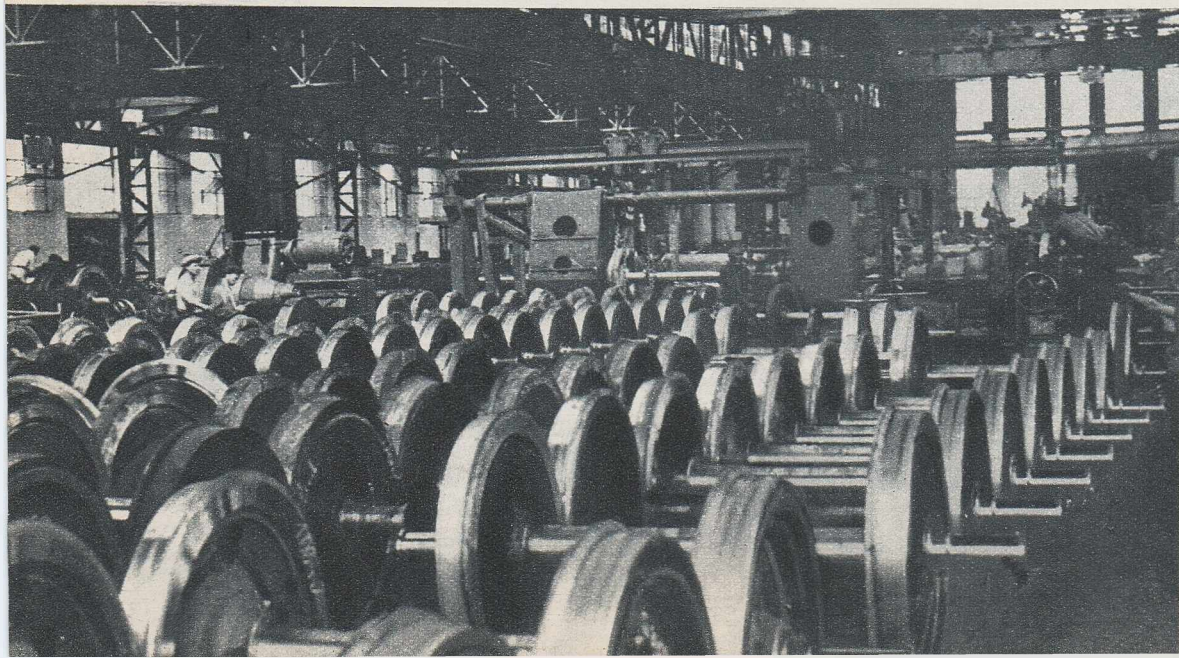
Mi-l dă tot directorul general: — Melanjorul este destinat exclusiv trării fontei lichide și pentru omogeni compoziției ei chimice. Aici se omolează fonta primită direct de la furnal, înainte de a se trece la încărcarea cuptoarelor Siemens Martin. Aceasta în scopul elaborării oțelului de mai bună calitate. Melanjorul scurtează astfel și timpul de preparare a șarjelor la cuptoarele Siemens Martin, reduce operația preliminară de transformare a fontei lichide în lingouri. Cu alte cuvinte, fonta din furnal nu va trece la prepararea oțelului în stare solidă, ci, pentru o perioadă, direct în stare lichidă.

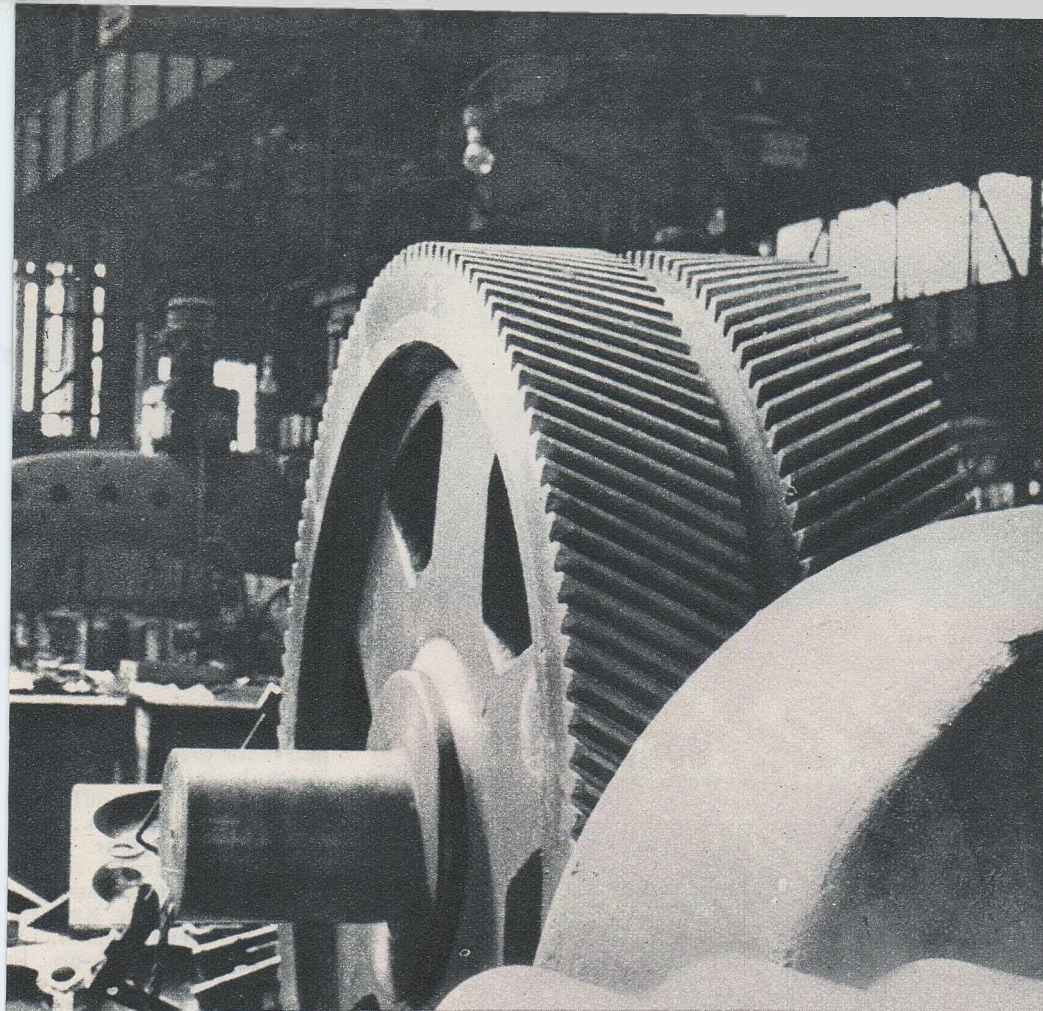
Pe scurt, cam acesta-i rostul „termosului”. Nu înseamnă însă că am terminat să descriu acest „gigant” pe care l-au făurit terii de la „Progresul”. Doar cîteva cuvinte și veți fi complet lămuriți: greutatea reală a melanjorului cu anexele sale este de 210.000 kg. Adică, 21 de vagoane; iar greutatea căptușelii — cum am mai spus — de vagoane. Gîndiți-vă cit de lung va trebui să fie trenul care va transporta piesele componente ale melanjorului de la Brăila la Hunedoara!...

★

Execuția melanjorului a dat naștere probleme dificile. Una din ele: strunjirea șurilor săi suportți — o operație care nu putea executa nici la „Progresul”, și în altă uzină din țară. Cauza? Nu a încă mașini corespunzătoare de proporții de mari. Era vorba de piese care atîneau de metri. „Ce facem? Ne adresăm unei țări străine?” — aceasta era întrebarea care a preocupat zile întregi pe mulți din metalurgiștii de aici. Soluția a fost găsită totuși chiar în uzină. Un dispozitiv adaptat la un strung-carusel a constituit o inovație adevărată senzațională. Ea se datoră unui colectiv de tehnicieni; în frunte chiar directorul general C. Dumitrache, preună cu directorul tehnic E. Ulmeș, ing. Gorunescu și maistrul Enache Anghel. La strunjirea pieselor a fost prezent, pri-

← Roți de cale ferată... Mii de roți cu o producție de mare serie a uzinelor „Progre

...și, și maestrul Marin Zamfir. Când îi pomenesc numele, nu pot să nu pomenesc și uriașul său palmares în materie de inovații: peste cincizeci, în zece ani.

Ploate tropicală la... Brăila

Are subtitlul de mai sus vreo legătură uzinele „Progresul” de care se ocupă prentul reportaj? Are! Să vedeți. Din India sosit o comandă pentru o serie de rulouri mpresoare grele de 10 tone. „Rezistă ele re puternicelor ploii tropicale din regiunile Asiei de sud?” — s-a întrebat însă delele Indiei când a venit la Brăila să le vizitioneze. Răspunsul la întrebare l-au ot... pompierii. O serie de strașnice... ploii ropicale”, provocate cu tulumbele în curtea zinelor „Progresul”, au confirmat rezistența buna calitate a rulourilor compresoare ominești. Rezultatul: când fac aceste în- mări, prima serie de rulouri călătoresc vaporul spre India. Și fiindcă acest produs al noilor sortimente este apreciat și țară, și peste hotare, fabricarea rulou- lor tinde să devină un produs de mare erie.

↑ Peste scurtă vreme aceste uriașe roți se vor în- vîrți într-o nouă fabrică de ciment din China.

De la o hală la alta a uzinei, drumul trece printre trandafiri și printre garoafe. Constat astfel că ciceroanele meu prin uzină n-a greșit sugerîndu-mi o prețioasă metaforă: La „Progresul” coloșii din fier și din oțel „cresc” în grădină.

De fapt această grădină pare o mică expoziție industrială în aer liber. Sînt aici, pe alei de asfalt, zeci de „exponate” grele — viitoare zestre a multor fabrici și întreprinderi din țară.

- Care din ele-s noile produse?
- Toate!
- Și buldozerele K.D.35 și S.80?
- Și!
- Și scoperul de șase metri cubi?
- Idem!
- Și uriașele excavatoare cu cupă?
- Așijderea!
- O ultimă întrebare:
- Care din aceste zeci de produse se fabricau înainte de naționalizare în țară?
- Nici unul!

Dragoș VICOL

PRIETENIE

Popoarele din țările de democrație populară consideră prietenia și alianța frățească cu Uniunea Sovietică drept chezașii independenței și libertății lor naționale, drept factor de căpetenie al dezvoltării lor pe calea socialismului.

GH. GHEORGHIU-DEJ

*Tu, prietenie, mi-ai fost dimineața cum veșnic fi-vei dimineața lumii!
M-am smuls din glod să-mi spăl în soare fața și rănilile să mi le ung cu rouă,
pe ceruri vaste să saluț lăstunii și-n vremuri noi să-mi sap cărare nouă...*

*Mă-nalț acum ca vulturii-n tărnie, sint tînăr ca o flacără de-avînturi:
aripă-mi ești și pisc, prietenie!
Cu tine-n inimă zidesc, pe schele, furnale risipindu-și fumu-n vînturi,
și legăn crengi cu rodu-n pîrg, sub stele...*

*Cu tine-n visuri îmi înstrun vioara,
cu tine smulg culori din curcubeie,
de cîte ori îmi cînt partidul, țara...
Și sîngele-mi vărsat în bătălie
cu-al tău se-mbrățișează și scinteie
în florile culese din cîmpie...*

*Prietenie, piine-a bucuriei,
prietenie, vin al înfrășirii,
eu inima și-o-nchin întregă ție!...
Puternică și-n veci nemuritoare,
cu tine intru-n eoul fericirii,
sub steagul roș al oastei proletare!...*

Ultimul tip de rulou-compresor românesc fabricat la Brăila ↓

CEL MAI TÎNĂR DIN ȚARĂ

S-a născut cel mai tînăr teatru al țării. Cunoscusem fosta clădire, distrusă pînă în temelii de aviația hitleristă și eram dornic să văd cum arată edificul nou, înălțat — la propriu și la figurat — pe cenușa celui precedent.

Fostul local a fost mult depășit. Sala majestuoasă, elegantă și practic amenajată (din oricare scaun se vede perfect scena) în formă de amfiteatru, cu 542 de locuri, e o adevărată bijuterie a orașului.

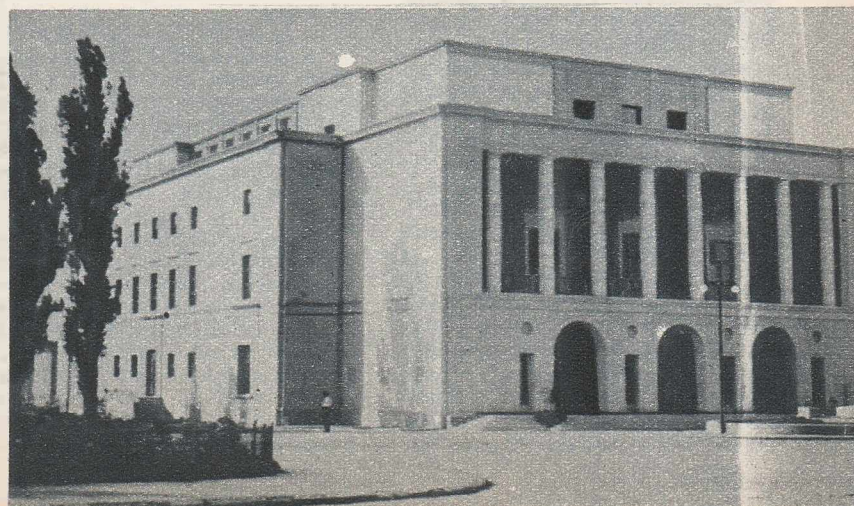
Peretele din fund, drapat cu plus roșu, cortina în nuanțe aurii, cupola ornamentată cu aur, din fundul căreia iradiază o lumină plăcută, indirectă, foaierile de la intrare și de la etaj, de o eleganță impunătoare, aerul condiționat, toate la un loc oferă spectatorului condiții civilizate de vizionare.

Colectivul artistic al teatrului are o proveniență foarte complexă. Regizorul Sireteanu vine din cinematografie, actorii Constantin Mandi de la teatrul din Sibiu, Aura Rîmnicianu și Valeriu Pascu de la cel din Bacău, Cristian Niculescu, din Ploiești.

Tineretea teatrului nu a împiedicat însă direcția să fie extrem de exigentă în alegerea cadrelor. La concurs, din 112 candidați care s-au prezentat, au fost selecționați doar 6, iar din neumaratele cereri de transfer primite de la actorii diferitelor teatre din țară (76 cereri) au fost acceptate doar 12.

Cetățenii orașului Botoșani așteaptă cu nerăbdare deschiderea stagiunii, care va avea loc la mijlocul lunii octombrie. După prima reprezentație cu „Mielul turbat” de Aurel Baranga, vor urma „Bătrînețe zbuciumată” de Rahmanov, „O scrisoare pierdută” de Caragiale, „Crîngul de călini” de Korneiciuk. În perspectivă se conturează reprezentarea unor piese de Goldoni și Lope de Vega, precum și mai multe creații originale românești.

Teatrul de Stat „Mihail Eminescu” din Botoșani.

S. M.

Intrecerea Stelelor

de Radu BOUREANU

Pe „Dealul vrăbiilor“. Ziua

După ce ai trecut cu firul unei pasionante curiozități prin meandrele urbanistice ale vechii Moscove, se cuvine să te sui acolo, pe unduirea locului numit de moscoviți, „Dealul vrăbiilor“. Rezemat de balustrada de piatră, privești la poale curgerea riului Moscova îmbrățișind coapsele pământului urbei, cu aglomerațiunile arhitectonice vechi și noi. Cele câteva sulite uriașe ale clădirilor gigantice împung cerul moale, alburii și colorat de o umbrie. Vezi și presimți pulsația puternică a singelui vieții prin nesfârșitele și necuprinsele artere citadine. Ochiul caută punctele de incandescență spirituală; tezaurele marilor muzee, unde ai lăsat sufletul și linia unor neprețuiți prieteni dragi inimii și ochiului, pictorii vieții și peisajului rusesc, ai istoriei și omului rus. Ochiul și amintirea animată vor să deslușească și să simtă ecoul acelor temple de artă, teatrele de tradiție și avangardă ale bătrânei Moscove. Cîte pagini vii ai răsfoit în serile de spectacole! Cîmpeie, pasaje, scene... reapar, se impun memoriei cu aceeași vigoare și culoare; gesturi, cuvinte, fraze evocatoare de lumi și conflicte se perindă undeva, înapoia ecranului memoriei... Parcă acolo, în apropierea Kremlinului, prin locuri desenate și consemnate de istorie, evoluează acea mulțime fremătîndă, fantastă, eroică, a maselor din „Război și pace“ (opera lui Prokofiev); în auz se desfășoară cu toată puterea simfonică partitura eroică: de sub faldul fluturat al dramaticei vremi se înalță pe reduta dirzeniei ruse ființa istorică a feldmareșalului Nikolai Ilarionovici Kutuzov, învie marele val al eroismului popular.

— E mare măicuța Moscova, bătrîna Moscova!

Parcă glasul gîndurilor mele a subliniat sonor sentimentul pe care-l trăiau. Era totuși un glas aievea, o articulare vie a unui grai omenesc care suna lingă urechea mea, în apropierea mea. Am întors privirea către stînga. Un cetățean trecut de tinerețe privea peste Moscova, rezemat ca și mine cu coatele pe granitul balustradei. Avea un chip înalt, o față mare, largă ca o hartă străbătută de grafica variată a geografiei. Dar în toată această urzeală de rîuri și drumuri, plutea, circula, inunda, acea lumină optimistă a încrederii, a bucuriei și plinătății vieții. Pe chipul acesta lucrat de uneltele vârstei, ca un cîmp, ca o hartă, nu dăinuia o lumină decurgînd din anotimpul vârstei omului. Chipul acesta nu amintea mieroasa și melancolica lumină a toamnei. Rostise fraza aceea cu o înmădiere tinerească și bucuroasă a glasului:

— E mare măicuța Moscova, bătrîna Moscova!

Nu știu, cred că am repetat ca un ecou, cîștigat de vibrația glasului:

— E mare măicuța Moscova...

Omul s-a răsucit deodată întorcînd spatele orașului din vale, proptindu-se cu coatele de granitul încă mărturisind căldura verii duse. Ochiul cenușii ai omului erau acum adînciți într-o nouă viziune. Parcă în pupilele lui mărite de o intensă dragoste se proiecta, se răsfrîngea un miracol arhitectonic. Poate în pupilele profetice și vizionare ale cavalerului de la Mancha, ale fantastului poet al măreției eroice legendare să se fi răsfrînt atît de intens castelele și cetățile unei Spanii visate... Însă în privirile omului de lingă mine erau reflectate uriașele ziduri ale unui oraș

nou — ridicate nu dintr-un pămînt al iluziilor—o nouă Moscova, o cetate crescînd din pămîntul pecetluit cu semnalele forței și voinței. Am urmărit raza privirilor cenușii. Ele se întîlneau cu silueta puternică și dantelată a Universității Lomonosov. După ce-i urmări cu încintare și venerație conturul arhitectonic, privirea alunecă peste corpuri, peste desenele altor contururi de clădiri cu multe caturi. Părea planul unui arhitect dăruit și încercat proiectînd un oraș răsărit mirific ca în magia basmelor, din hărnicile fabuloase ale unor feți-frumoși. Dar planul era viu, dimensiunile și unghiurile și volumele erau reale; materia smulsă din carierele pămîntului căpătase armonia liniilor suple și varietatea masivelor grupuri arhitectonice.

Privirile vecinului meu, lumina culorii lor cenușii limpezită pînă la o ardere albă, cîntau slava acestei munci și a ridicării acesteia mirifice a unei Moscove noi. Părea că spune această privire și toată expresia chipului inundat de lumina optimismului:

— Va fi și mai mare Moscova, Moscova cea tînără!

Trecînd cu privirea peste această parte nouă a Moscovei de azi și de mîine, am văzut imaginea unei lumi organizate asemenea liniilor ce se urmăreau echilibrate, am trăit puternic impresia de siguranță și de viață făurită pe dimensiuni largi pentru nenumărate generații crescute departe, în viitor.

Pe „Dealul vrăbiilor“. Seara

Am revenit acolo de unde începe noua cetate a viitorului. E seară... Stau rezemat cu coatele de parapet așa cum făcuse omul cu priviri cenușii, cînd îmi arătasă cu puține cuvinte, dar cu

intensitatea întregii lui petrecute prin priviri, cele imagini ale Moscovei.

De undeva, din adîncul tînsul mării capitale, vine zația unui murmur. Din murmur punctează rar bătăuții unui ceas. Vine de undeva, dintr-unul din turnurile Kremlinului poate din turnul Spaski... E mare liniște în juru-mi. Fecărele, cu globuri albe ca nenate rate luni electrice, lărgesc și intensitate tăcerii... „Dealul vrăbiilor“ vibrează din acord monotone și monochrome ale tăreților din fabulă; viorile țiri ale grierilor caută să încercă sau să stingă imensa simfonie a tăcerii... Dar din această tăcere parcă se desface, prinde glasul interlocutorului meu priviri cenușii, cu care tăcu dar cu care comunicasem atît timpul zilei. Îi simt parcă senzația, prelungirea vibrației intensității cu care simțea puterea cu care îmi transmitea gîndurile lui. Era un om simțitor un muncitor.

Am și acum senzația că am auzit toate cele ce urmează. Am auzit poate în mine, întorcîndu-mă, că el le-ar fi spus astfel:

— Cum strălucește cerul în noaptea covei! Dar unde e cerul? A unde-l zugrăvesc imaginile? A unde-l caută privirile? Nu, acela cerul Moscovei. Adevărul cer al Moscovei plutește în călăriea anuntată înălțime de pe pămîntului. Clipește, larg din pleoapele de aur constelațiilor terestre... Parcă se întinde la nesfîrșit ca și în ginea astrală, nesfîrșită, cîntăcîrînd cîmpului sideral de deasupra, care — zău, nu-i o imensitate — rămîne palid, văzut în paralelă. E cerul nostru sîntem mîndri! Îmi vine să scriu către cerul de sus: „Hei, acționează voi, stelelor! Cîți kilowați termocentrale, hidrocentrale, voastre?...“ Dacă n-ar părea gîmfare, aș striga: „V-am trecut!“ Am început să întrec și o să depășim cu totul și să instelare care filfite stele din în ce mai palide. O să întrec America!... Uite avem și sînt de primă mărime. Privește roșii, cu rubinele imense druștîndu-se deasupra oceanului lumini. Ele marchează spațiul care desenează dimensiunile de de dintre victorii, victoriile socialismului.

Din această mare și luminoasă realitate, din puterea acestor care face să coboare cerul pe pămînt a țîșnit, pentru întia o

un nou astru, apoi altul și altul. noul astru călătorește aproape viteza luminii și a adus o uă lumină în conștiința ome-rii: acea lumină care dă încre- în pozițiile etice și de forță e lumii noi față de acelea ale mii care trebuie să amurgescă, mea veche a burgheziei și capi- lismului.

Noiembrie 1957 la Moscova

Ne întorcem cu avionul de la humi. Părăsiserăm acel țărâm al olchidei unde acostase odată în ropiere — și spun istoricii, în alitate? — corabia lui Iason și argonauților lui. Pe cer, peste unții Caucaz, era îngrămădită na de aur a norilor, uriașă. au nori albi, mari, străbătuți o tinctură aurie venită din are. Noi, argonauți moderni, aintam pe o navă sonoră către părțile spațiului Rusiei, că- e Moscova. Acolo era Colchida, a țărâmă nădejdiilor. A doua era 7 Noiembrie și marea padă din Piața Roșie. Din zori, durile străzilor largi, ale ma- lor bulevarde, erau preschim- te în nemăsurate artere în care alsa omenirea Moscovei cu ace- și intensitate și forță ca singele rețeaua sanguină a celui mai gândit Guliver. Era cel mai iaș miting pentru pace cît și a mai neînfrîntă mărturie a rței. Peste podurile de pe riul oscova, sub podurile trecerilor nivel, curgeau rîurile vii ale ulțimii, convergînd toate către ațul dintre zidurile străvechi e Kremlinului și fațada lungă G.U.M.-ului. În virfurile cele ai înalte ale clădirilor se sfîșia ața deasupra a lui noiembrie. Stă- ia deasupra ca un baldachin fără loare, dar care ascunde cerul. Tribunele erau pline. Pe tri- na mausoleului apăruseră con- cătorii Partidului: în față, în alaltă latură a pieței, în para- lă, garda: fanfara creștea ca mbrul alămurilor spațiului eroic elipelor și cuprinsul simbolic Pieței Roșii... Tribunele erau ine. Cetățenii Moscovei și oas- ții din democrațiile populare prietenii din cuprinsul lumii teptau semnele și desfășurarea arii demonstrații. Parcă intuiau va să vină. Deodată, în mie- il Pieței Roșii, prin fața tribu- lor, au înaintat masiv, ca un d viu, cohortele oamenilor mun- i... O demonstrație a muncii, specificul popular, în linia și loarea costumelor. Plafonul de ață care atrîna sprijinit în tur- rile nemăsurate ale Kremlinu-

lui și peste înaltele clădiri din jurul mării Piețe Roșii a fost lovit și vibrat de bătăile de aripi a zeci de mii de porumbei care își luau zborul, ridicîndu-se parcă din inima colectivă a maselor compacte care demonstrau pentru marea zi. Era acea filfiire fără istov, albă, însăși năzuința de pace a inimilor acestora bătînd la unison. Apoi, după această înălțare albă, fremătîndă, sferile ușoare ale unei puzderii de baloa- ne colorate s-au ridicat cu o plutare suindă, ușoară ca în vis. Păreau bulbucii fără număr care se ridică către oglinda apei din marile adîncuri. Balioanele multi- colore suiau și deodată păreau că se izbesc nesimțit de tavanul de ceață moale ce stăruia deasupra Moscovei. Salvele tunurilor din jurul centurii Moscovei băteau festiv. Părea că cerul crapă și că pămîntul se despică, dar baloa- nele se legănau ușor, lovindu-se de plafonul imaterial al ceții. Iar peste Piața Roșie, peste mul- țimea în mers, peste tribune și clădiri, își petreceau zborul de puritate și fulgure de nea caldă pflcurile de porumbei căutînd calea către hulumbarii...

În tot acest poem viu al mun- cii și al păcii am văzut venind cu strășnicie și liniște de metal în repaus, ieșind din fundul Pieței Roșii, din însăși inima orașului parcă, un lucru nemaivăzut. Așe- zate pe labe, cu gîtul întins către înaltul zărilor depărtate, înain- tau pe mari platforme motori- zate, formele prelungi, de dimen- siii negîndite, ale unor trabuce de oțel parcă. Păreau că sînt duse să fie fumat de giganții vrem- urilor legendare. Ochii mulțimilor din piață, de pe tribune, de pe ziduri, priveau și înțelegeau că acestea sînt uluitoarele arme ale păcii, rachetele intercontinentale. Erau într-adevăr uluitoare. În- intau placide, de o forță ta- cită. Această defilare a noii victorii balistice a Armatei Sovie- tice reprezenta pentru noi semnul siguranței, afirmarea de forță a prezentului pentru așezarea și garanția liniștei viitorului. Ca niște hulubi ai entuziasmului care nu-și puteau desprinde zbor- ul dar filfiiau furtunos din aripi palmele mulțimii au răsunit lo- vindu-se. Aplauzele răpăiau ca vuietul unei cascade puternic și din piepturile sutelor de mii de oameni ai muncii izbucnea acel „Ura!”, prelung pornit din stră- fundurile simțirii. Și simțirea aceasta spunea că uriașele argu- mente tehnice vor avea darul să demonstreze forța și vigilența

socialismului. Nu este suficient să-ți afirmi dorința de pace, tre- buie să dovedești și voința acerbă de a o apăra; și în aceste vremi, față de agresivitatea și nesincer- itatea taberei imperialiste, a vorbi numai de pace fără a demonstra puterea de a impune pacea, ar fi o greșeală. În această greșeală n-au vrut să cadă apărătorii păcii și libertății popoarelor.

Ridicate parcă pe etichete de dinainte, rachetele păreau pregă- tite pentru marele salt în spațiu în care ar porni dacă ar fi încăl- cate căile păcii. Treceau, și în trecerea secundelor, a minutelor, a unei largi treceri de timp, pă- reau că au să urmeze fără oprire. Oamenii care le priveau trecînd știau că această paradă a uria- șelor rachete reprezenta materia unui val de tractoare, semănă- toare, combine; dar mai știau că toate aceste mașini care defilau, arau și ele, fertilizau și ele un ogor: ogorul imens al păcii, în- tînderile marilor spații ale unei așezări drepte, pentru o perpe- tuare a muncii și vieții liniștite.

A fost un 7 Noiembrie elocvent pentru observatorii din apus, care se aflau acolo pe tribunele din Krasnii Ploșcead.

În seara aceluși 7 Noiembrie am văzut Mos- cova și poporul Moscovei într-o împletire de brațe și de inimi sub despletirea fabu- loasă a marilor jerbe de artificii colorate care se înălțau și curgeau apoi din înălțimi, ca o tălăzuire de miliarde de fluturi de aur, de foc mul- ticolor. Marea ar- teră Gorki, Sado- vaia-ulița și toate căile Moscovei, din mal în mal de zi- duri, înaintau, se retrăgeau în veș- mînte și lumini de sărbătoare. Cîntau armonici, se lărgeau surisuri și se împleteau glasuri, adesea în multiple dialecte și graiuri, dar ini- ma era una, aceea imensă a bucuriei, a dorinței de viață și de pace. Îi au- zeam bătaia în a- cest tumult de zgomote ale vese- liei izvorîte din

sănătatea și năzuința ei în vi- itorul însoțit al omenirii. Imensa bucurie izvora din toate străzile, din adîncuri de stepe și munți, din toată lărga cuprindere a pă- mîntului liber al Rusiei. Îmi aminteam cum, zburînd cu avio- nul din arcul acela al coastei, al golfului de la Suhumi, din acele locuri ale legendarei, dar totuși autentice Colhide, am vă- zut, am materializat sub privire imensitatea patriei Sovietelor, a puterii care putea să izvorască din toată această cuprindere. Parcă din acest larg al pămî- ntului sovietic venea în acea seară luminată de snopii exploziilor colorate, acel freamăt, acea tălă- zuire a bucuriei de viață care-și suna pereții uriași de cristal viu în Moscova.

Această dorință de viață lim- pede și liniștită pe care o nu- tresc și o voiesc dăruită tuturor popoarelor lumii, nu poate fi stăvilită de nimeni.

Noaptea, în camera mea din hotelul „Ukraina”, m-a urmărit și în somn freamătul acela al unei lumi generoase, veghind pa- cea omenirii și mă scaldau parcă pletele de lumină care suiau în- voalate și cădeau peste marea Moscovă, aurind-o...

Nikolai GRIBACIOV

CELOR CE VOR VENI

*Urmași, a căror vîrstă viitoare
E-noăluită-n taină grea și nor,
Descoseți-ne viața cu răbdare
Și nu ne judecați pîrtinitor;
Să chibzuiți la toate cite fură
Și să priviți cu grijă spre trecut.
Căci noi vom fi pămînt, și ploi, și zgură
Și-acolo jos pe veci vom fi tăcut.
Nici glorie mai mult, nici suferință,
Nici farmecul cerescului meleag,
Nici beznă, nici lumini, doar neștiință
Ne-așteaptă după cel din urmă prag.
...Dar nu pentru a cinsti niște mormînte
Și-a ne slăvi isprăvile-n cuvinte
Vîrstînd cucernic cîțiva stropi de vin.
Scrutați trecutul și ne țineți minte
De oreși să vă cunoașteți pe deplin.
Iar pentru munca noastră solidară
Răsplata ne-a fost dată tuturor:
Însuflînd și om, și cîmp, și țară,
Noi am fost cei ce-am pus aripi de pară
Acestui veac. Și nouă: pentru zbor!*

Traducere de Ioanichie OLTEANU

CARL ZEISS JENA

Cel mai recent produs al uzinelor din Jena: microscopul blocular cu 5 obiective. Mărește de 1600 ori.

ÎN 8 ÎNTREBĂRI

ÎNTREBARE: Uzinele Zeiss sînt-zează de mai bine de un secol. Puteți să ne spuneți cîteva cuvinte despre istoricul acestor uzine?

RĂSPUNS: În urmă cu 112 ani, un oarecare Carl Zeiss și-a creat un mic atelier pe lângă Universitatea din Jena. În atelierul său, Zeiss se ocupa de repararea diferitelor aparate existente în Universitate și chiar construa, potrivit indicațiilor profesorilor, unele aparate necesare acestora. Curînd, el trecu la fabricarea unor microscopie simple. Astfel se născu, în anul 1847, primul său microscop. De la microscopul din 1847 — bun acum numai ca piesă de muzeu — și pînă la ultimul tip de microscop blocular cu 5 obiective, sau alte aparate complicate produse astăzi în uzinele Zeiss, cum sînt planetariile, microscopie pentru cercetări în domeniul fizicii atomice, telescoapele cu oglinda de 2 metri etc. — s-a făcut desigur un salt uriaș.

ÎNTREBARE: Ne-ați pomenit în trecut numele cîtorva produse. Am dori să ne vorbiți ceva mai pe larg despre

producția actuală a uzinelor Zeiss Jena.

RĂSPUNS: Ar fi greu să vorbim aici despre toate cele peste 4000 produse realizate în momentul de față la noi în uzină. Grupate pe categorii produsele noastre ar fi în mare urdă toate: lentile de ochelari de tot dioptrile și combinațiile de dioptri microscopice; instrumente medicale; instrumente oftalmologice; aparate măsura fizico-optice; instrumente gdeice; aparate fotometrice; instrumente și aparate astronomice; aparate proiectie și de cinematografie; obiective pentru aparate fotografice și altele verse aparate de precizie.

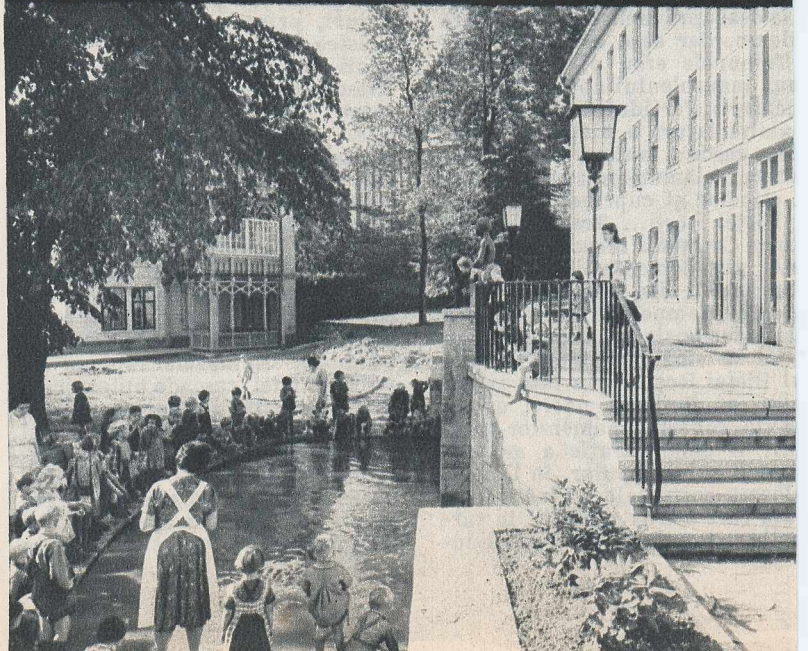
ÎNTREBARE: Fără îndoială, și tu uriaș făcut de Zeiss este legat de dezvoltarea științei și tehnicii mondiale. Care e aportul uzinelor dv. în această direcție?

RĂSPUNS: Colectivul uzinelor Zeiss din Jena ține pasul cu știința și tehnica mondială, ba chiar datorită aparatelor elaborate la noi, savanții de pretutindeni pot face noi descoperiri științifice. Spre exemplu, la noi se produc ac

Pe lângă uzine a fost creat un adevărat complex școlar. În fotografie: atelierul școlii de mecanică fină.

O parte a grupului social al uzinelor: grădinița de copii.

fice, printre care și microscopul unic cu o putere de mărire de 10—170.000 ori, microscopoe proiectări în domeniul fizicii atomice, fotometrul spectral UR 10, aparatul "Retinophot" pentru cercetarea și afișarea fundului de ochi etc. Dintre aparatele produse la sint deosebit de utile pentru activitatea practică. Iată numai două: este știut că șoferii și aviaștii sunt supuși de multe ori razelor de lumină venite din față. Fotometrul, al cărui proiect a fost realizat de prof. Hartinger, este destinat să constate reacția simțului la culoare și la intensitatea lumii, permițând astfel o selecționare fică a persoanelor care urmează să conducă volanul sau manșa avioanelor. Sau un alt exemplu: uzinele noastre au produs un aparat numit comimetr, care este un ajutor al securității muncii, servind la determinarea conținutului de apă în aer.

TREBARE: Fără îndoială că aceste succese se datoresc nu numai muncii astute a lucrătorilor de aici, ci în mare măsură și strădanțiilor unor savanți și ingineri cu renume.

SPUNS: Cele mai perfecționate realizări în ultimii ani de către uzinele noastre sunt cele din domeniul creației de savanți, ingineri și muncitori. Din numărul de cercetători și oameni de știință, colaboratori ai uzinelor Zeiss Jena, cităm, spre exemplu, pe dr. Gorlich, dr. Kortum, laureat al Premiului de Stat, dr. Boegehold, laureat al Premiului de Stat.

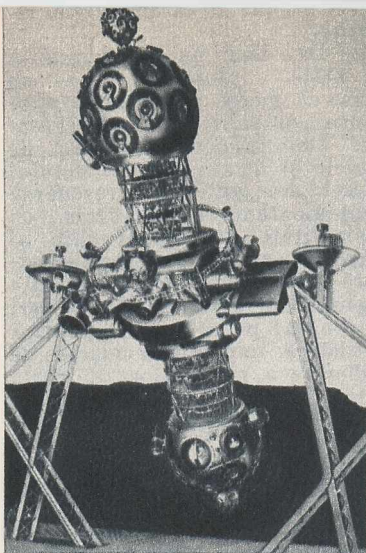
TREBARE: Care sînt condițiile pentru dezvoltarea uzinelor "Zeiss" în Republica Democrată Germană și trecerea acestor uzine în mâinile poporului?

SPUNS: Dacă nu se poate nega că uzinele Zeiss au fost o întreprindere importantă și în perioada capitulării, trebuie însă spus că după prăbușirea R.D. Germane (1949) în uzinele Carl Zeiss din Jena s-a produs o adevărată cotitură. Aceasta a adus nu numai în transformarea uzinelor și a condițiilor de muncă și de viață a salariaților uzinelor Zeiss, ci și realizări deosebite obținute în ultimii ani, tocmai datorită noilor condiții de muncă în statul nostru democratic. Noul aparatelor noi, create în anul de război, întrec cifra de 200 — dintre care foarte multe n-au avut concurență în țară. Datorită ajutorului deosebit de mare pe care ne-a fost dat de Uniunea Sovietică și prin sprijinul permanent al guvernului nostru democratic, cei 18000 lucrători din uzinele noastre au realizat în 1957 producția de 3 ori mai mare decât în 1949, adică din cel mai bun an dinaintea războiului. S-a exportat de asemenea de 3 ori mai mult ca în perioada anterioară.

TREBARE: În ce țări sînt exportate produsele uzinelor dvs.?

SPUNS: O cifră care spune totul este 80 de țări.

TREBARE: Printre produsele exportate sînt desigur și planetarii. În ce țări sînt cele mai populare?

Așa arată un planetariu produs în uzinele Zeiss din Jena.

RĂSPUNS: Încă înainte de război multe planetarii produse în uzinele Zeiss din Jena au fost instalate în diferite țări. Primul planetariu produs după război a fost instalat în România, dar al R.D.G. către popoarele Uniunii Sovietice și a fost instalat la observatorul din Stalingrad. Alte planetarii Zeiss au fost instalate la Stalinograd (R.P. Polonă), Pekin (R.P. Chineză), Praga (R. Cehoslovacă), New Delhi (India). Orașul Jena, al cărui nume este atît de strîns legat de activitatea uzinelor V.E.B. Carl Zeiss, posedă de asemenea un planetariu. Aceștia se bucură de o mare afinență de vizitatori din toată lumea.

ÎNTREBARE: În sfîrșit, ultima întrebare... indiscretă. Care sînt planurile de viitor ale uzinei?

RĂSPUNS: Din numărul mare de proiecte vom menționa numai câteva. Spre exemplu: intrarea în faza de producție curentă a adaptometrului înregistrat de prof. Hartinger — un instrument pentru oftalmologi; noul microscop pentru cercetări în fizică și noul microscop de exploatare NG precum și aparatul fotografic Werra-Kamera IV, prevăzută cu telemetru, fotometru și cu obiective de schimb.

Congresul al V-lea al Partidului Socialist Unit din Germania a trasat principalele sarcini politice și economice pentru anul 1959—60 și pînă în 1965. Prin proiectarea și realizarea unor instrumente noi pentru știință, tehnică și uzul zilnic al maselor de oameni ai muncii, colectivului uzinelor noastre își va da și el contribuția la realizarea cu succes a acestor sarcini, va menține și va întări prestigiul uzinei noastre.

Uzinele Zeiss au produs recent cel mai mare telescop cu oglindă. Diametrul oglinzii: 2 m. În fotografie: proba oglinzii... după lustruirea.

Care dintre aceste patru scrișuri o va interpreta pe Veronika?

ÎNAINTE DE RIDICAREA CORTINEI

— NOI PIESE SOVIETICE PE SCENELE BUCUREȘTENE —

In scurtă vreme, teatrele ne vor oferi unul din marile lor daruri anuale, devenite tradiție: în luna noiembrie vor prezenta noi premiere cu piese sovietice. Prietenia caldă ce ne unește de poporul sovietic și pe care o celebrăm o dată cu aniversarea Marii Revoluții Socialiste se întruchiează și în spectacolele cărora actorii, regizorii, scenograful nostru le transmit întreg suflul lor artistic.

Am stat de vorbă cu câțiva dintre aceștia...

CELE PATRU "VERONICI"

— Cum se va numi piesa sovietică pe care o veți monta?

Convorbirea se desfășoară în biroul directorului teatrului „C. Nottara”, tov. Chiril Economu.

— „De-a pururi vii” de Rozov. Titlul vă amintește de ceva?

O clipă de ezitare...

— Dacă aș fi numit-o ca pe filmul pe care l-a generat, adică „Zboară cocorii”, ați fi recunoscut-o, nu?

Surpriza e, într-adevăr, plăcută. Ne vom reaminti deci, pe o scenă românească, cu Veronika și Boris! Un mic fior de neliniște: vor ajunge actorii noștri la înălțimea creațiilor Tatianei Samoilova și a lui Alexei Batalov? Il curmăm imediat (teatrul „C. Nottara” are doar tineri atît de talentați!) și ne exprimăm

dorința de a continua interviul cu viitoarea interpretă a Veronikăi.

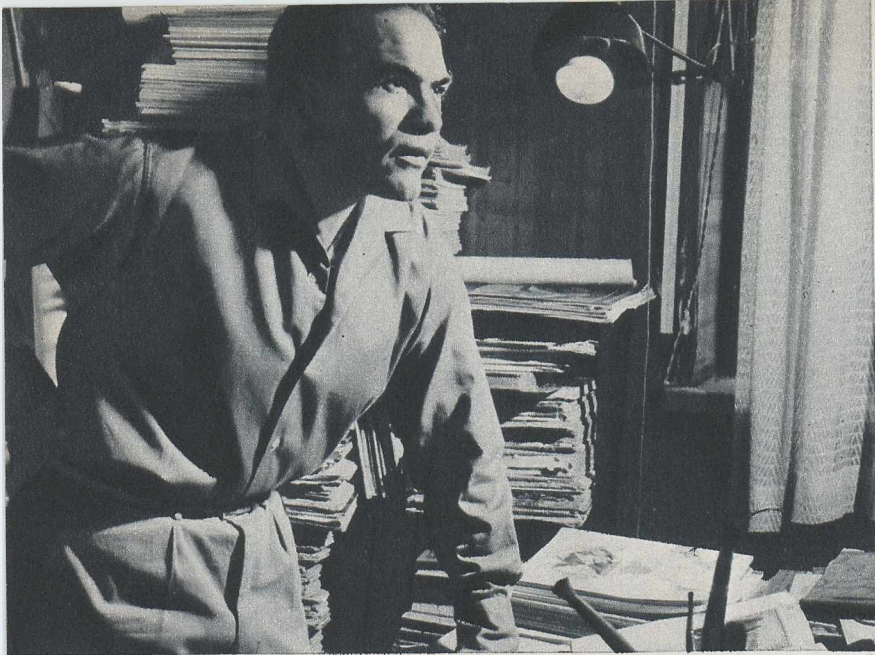
Și... în fața noastră apar patru actrițe.

— ?!

— Va fi totuși o singură Veronikă, ne lămurește zîmbind una dintre interlocutoarele noastre. Aceea care va câștiga mica întrecere pe care am pornit-o între noi pentru acest rol. „Examenul” îl vom da în fața consiliului artistic al teatrului, cu prima și ultima scenă a piesei...

Gazetarul își permite o întrebare și anticipată participare la lucrările consiliului și trece imaginari în revistă cele patru „Veronici”. Il ajută de altfel și mărturisirile pe care actrițele le fac asupra intențiilor lor.

Tatiana Iekel va pedala, desigur — conform temperamentului

Liviu Ciulei pregătește rolul lui Lenin din piesa „Omul cu arma” de Pogodin.

ei scenic — pe luminozitatea adolescentină a eroinei, pe robustetea ei psihică, caracteristică omului sovietic, pe capacitatea ei de a se regenera sufletește după marile suferințe pe care i le-a adus războiul.

Tatiana Popa... Văd o Veronikă negricioasă, mărunță, vie, sensibilă, — o adevărată „verităț”, voluntară și încăpăținată dar feminină, trăindu-și intens dramaticul proces de maturizare.

Elena Pop are ceva de fetiță sprinteră, puțin sentimentală, caldă, visătoare. Ne mărturisește, de altfel, că pe această linie o conține pe Veronika.

Cea de a patra „candidată”, Ștefania Georgescu, e încă speriată de dificultățile rolului și ne împărtășește — confidențial — că nu și-a limpezit definitiv viziunea asupra rolului.

O precizare pe care au făcut-o toate patru:

— Tatiana Samoilova e o „rivală” atât de puternică, încît — pentru a evita comparațiile pe care publicul le-ar putea face între personajul din film și cel din piesă — vom căuta să ne realizăm rolul într-o concepție diferită de a ei. De altfel, piesa ne ajută în acest sens, întrucît se deosebește substanțial de scenariul filmului...

Așadar, o Veronikă nouă... Care dintre cele patru tinere și talentate actrițe o va intruchipa?

DIN FONDUL DE AUR

Maestrului Șahighian ne-am adresat în calitate de dublă de director al Teatrului Armatei și de regizor al viitorului spectacol cu piesa „Intervenția” de L. Slavin.

— Și anul acesta, deci, Teatrul Armatei ne va oferi o piesă cu caracter istoric, aparținînd fon-

... de aur al dramaturgiei so-

Da. Deși nu aș denumi-o ca atare — piesă istorică — cu toate că merge pe evocarea unor epocale date istorice: „Intervenția” ține în aceeași măsură de istorie și de actualitate. Mesajul piesei are puternice rezonanțe contemporane: el dezvăluie cu incisivitate adevăratul chip al imperialismului intervenționist, care vrea să înăbușe, azi în alte regiuni ale globului, ca și ieri în tînăra, pe atunci, Republică Sovietică, impetuoasa mișcare de eliberare a popoarelor. E foarte actuală piesa și prin pregnanța cu care reliefează solidaritatea internațională a celor ce muncesc, și prin demascarea burgheziei. Și este o piesă bine scrisă, de o formulă dramaturgică originală, avînd caractere vii și puternice.

— Se pare, într-adevăr, că Slavin a fost influențat de factura pieselor lui Maiakovski. Se simte aceasta în existența unor intimități și personaje absolut realiste, alături de eroi ce au un caracter sintetic, generalizator, de simbol. Nu credeți?

— Exact. Și punerea în scenă va sublinia aceasta. Decorurile vor fi simplificate pînă la sugesție (de altfel, piesa are 12 tablouri cu 12 decoruri, și ar fi greu să le realizăm alt fel) ca să nu înăbușim prin grandilocvența lor jocul actoricesc. Vrem să scoatem atmosferă, plasticitate, adîncimi, numai prin trăirile actorilor, care să nu mai fie înecate sau chiar anulate de decorurile supraîncărcate, așa cum s-a întîmplat, pînă nu de mult, în unele din spectacolele noastre.

— Pe cînd premiera?

— În preajma lui 7 Noiembrie.

O MISIUNE COPLEȘITOARE

— L-aș cita pe Pogodin care, atunci cînd a început să lucreze la piesa „Omul cu arma”, a mărturisit că se simte „copleșit și neliniștit din pricina responsabilităților pe care și le asumă”. Mă simt, într-adevăr, copleșit și neliniștit: voi reuși oare să aduc

pe scenă imaginea lui Lenin neasemuitul său patos revoluționar, cu forța personalității gândirii sale, cu vitalitatea umanitatea sa simplă și ca

De astă dată, interlocutorul nostru e Liviu Ciulei, care îl interpretează — pe scena Murpalului — pe marele Lenin într-una din piesele sovietice mare valoare închinată reviziei: „Omul cu arma”.

Și-i înțelegem pe deplin mîntările.

— Deși, trebuie să vă mărisesc, că ideea de a-l intruchupa scenic pe Vladimir Ilici mă mărește de mult. Cu ani urmă, am participat la punerea în scenă a piesei „Familia”. Putea spune că de atunci începuse studiul rolului...

— Și ați reușit să-i stabiliți liniile directoare?

— Nu-aș îndrăzni să afirm acest lucru. Studiez încă, și diez tot timpul. Am cercetat materiale documentare și fotografii de epocă, am ascultat imprimările pe discuri ale discursurilor lui Lenin, am citit „Amintirile despre Lenin”, am revăzut creațiile pe ecran ale lui Stral-am văzut pe Smirnov în „Ologiul Kremlinului”...

— Problemele de machiaj o preocupat?

— Fără îndoială. Sper, de altfel, că în această problemă foarte dificilă voi ajunge curînd la rezultat multumitor.

— Sperăm și noi că veți izbăvi să realizați toate fațetele acestor complexe creații artistice. Publicați-vă bucurăsește așteaptă cu deosebit interes spectacolul de

... După cum așteaptă și noi montarea a „Tinereții Gârzi” scena Teatrului Tineretului, „Intîlnirii cu tinerețea” pe cea Teatrului Evreesc de Stat, pe cum și premierele cu alte piese sovietice pe care Teatrul Național și Teatrul C.F.R.-Giulești le vor prezenta după întoarcerea lor din turneu.

Sanda FA

Fotografii de A. LOVINESCU

FILME NOI FILME NOI FILME NOI

ÎNFRÎNGERE

După o serie de strălucite ecranizări ale unor capodopere literare („Pe Donul liniștit”, „Calvarul”, „Idiotul”), cinematografia sovietică ne oferă un nou film realizat de astă dată de cîțiva tineri absolvenți ai Institutului Unional de Cinematografie. Îndrăzneala tinereții s-a vădit în însăși alegerea lucrării: regizorii M. Kalk și B. Rițarev și-au asumat sarcina dificilă de a transpune pe ecran marele roman al lui Fadeev, „Înfrîngere”. Selecționînd din lucrare momentele cele mai semnificative, alegînd eroii în raport cu importanța funcției lor dramatice și insistînd mai ales asupra figurii nemuritoare a lui Levinson (interpretat de A. Kutepov), filmul izbutește să învie o pagină emoționantă din istoria războiului civil. Imaginea — realizată de tinerii operatori N. Ardașnikov, B. Seredin și B. Orazov — aduce coloritul aspru, sălbatic al peisajului din Extremul Orient și are mult dinamism în scenele de luptă.

CEI TREI DIN PĂDURE

De cîți ani nu s-au mai revăzut Iulia și cei doi prieteni ai ei, Pavel și Serghei? De mulți, foarte mulți. Poate chiar de aceea zi tragică în care întregul detașamentul de partizani a fost nimicit de hitleriști și doar cei trei au reușit să se salveze fugînd din pădure.

...Acum, viața merge normal. Iulia e soră de caritate, Pavel a ajuns un cunoscut om de știință și numai Serghei a reușit să se realizeze în schimbîndu-și mereu munca, cînd tînd mereu ceva nou, suferind din cauza unei taine pe care cunoștea numai el.

Și iată că, într-o zi, „cei trei din pădure” se reîntînesc din nou. Într-o împrejurare nu prea fericită, însă: un anume document intrat în posesia procuraturii dovedește că distrugeră detașamentului de partizani datorază unei trădări. Cîți poate fi trădătorul? Este oare unul dintre cei trei?...

Filmul, realizat după scenariul captivant al lui Olșanski (autorul scenariului „Casa în care locuiesc”) și Rudneva, de către regizorul K. Voïnov, ne dă răspunsul la această întrebare. E o creație interesantă, care — prin formula filmului de aventuri — pune o importantă problemă psihologică și de etică comunistă.

INIMĂ

DE

OTEL

de M. KORJUN

Kamo la Lenin...

Kamo... Viața acestui revoluționar neînfricat pare a fi mai mult o legendă decât o realitate. Și, totuși, Kamo n-a fost decât un bolșevic care și-a dăruit întreaga viață cauzei partidului clasei muncitoare.

Simon Arșakovici Ter-Petrosian, cunoscut în activitatea sa din ilegalitate sub numele de Kamo, a intrat în mișcarea revoluționară din Transcaucazia la vârsta de 15 ani. Vladimir Ilici Lenin îl prețuia și-l stima nespus de mult pentru levotamentul său față de partid, față de cauza revoluției. Înzestrat cu o voință le fier, curajos și entuziast, Kamo a desfășurat o activitate revoluționară intensă, îndeplinind cele mai grele sarcini ale partidului cu o îndrăzneală și spirit de invențivitate ce întrec orice imaginație. El a participat la organizarea tipografiilor ilegale, a procurat arme pentru detașamentele muncitorești, a organizat demonstrații, a împrăștiat proclamații sub nasul jandarmilor, a conlucrat la organizarea evadărilor multor deținuți politici, a trecut prin 19 țări, a fost arestat de șase ori, a evadat de trei ori și a fost condamnat la moarte de patru ori.

Publicăm mai jos un fragment din nuvela „Kamo” a scriitorului armean M. Korjun, care redă doar un crîmpei din înflăcărata viață a lui Kamo și anume în perioada cînd acesta era deținut în lugubra închisoare Moabit din Germania. Viața eroului bolșevic (mort în 1922 într-un stupid accident de mașină) a inspirat și pe realizatorul filmului sovietic „Inimă de oțel”, pe care îl vom viziona în curînd pe ecranele noastre.

Din însărcinarea partidului, Kamo plecă la Berlin după explozibile. El sosi aci, sub un nume de împrumut — Dmitri Muski — lîndu-se drept reprezentantul unei societăți de asigurări din Rusia. Dar un trădător înștiință poliția germană că Dmitri Muski nu este altcineva decît un cunoscut bolșevic, căutat de multă vreme.

La ancheta de la departamentul central al poliției din Berlin, Kamo răspundea calm.

— Ce ne puteți spune despre valiza găsită la dumneavoastră și care conține explozibile?

— Nu este a mea, domnule. Mi-a dat-o un rus pe nume Petrov, fiind eram în trecere prin Viena, punîndu-mi că o va lua cînd va veni la Berlin. De atunci îl tot aștept. Îmi veți face un mare serviciu dacă îl veți găsi...

— Dar valiza are fundul dublu! Și apoi conține explozibil! În ce scop?

— Habar n-am, domnule șef. Am venit la Berlin să mă tratez la un oculist. Altceva n-aș putea să vă spun, răspunse Kamo.

— La cine vă tratați?

— La profesorul Gotschwiold.

— Perfect! Spuneți-mi, vă rog, ce aveți la ochi?

— Am fost victima unui accident. Într-un magazin a luat foc

un borcan cu spirt și niște cioburi mi-au vătămat ochiul...

— Răspunsurile sînt logice, totuși sinteți arestat!

Șeful poliției scoase din sertar o hîrtie și o întinse lui Kamo. Era diagnosticul oculistului.

— Vedeți, Gotschwiold e de altă părere: ochiul dumneavoastră n-a fost rînit de cioburi de sticlă, ci de metal. Așchiile acestuia rămase în ochi arată că provin de la o bombă. În sfîrșit, potrivit celor comunicate în mod oficial de directorul departamentului ministerului afacerilor interne al Rusiei, dumneavoastră sinteți cunoscutul revoluționar armean Kamo. După numele adevărat Simon Arșakovici Ter-Petrosian, născut la Gori în ziua de 15 mai 1882...

Totul era exact. Kamo ascultă fără să tresară. Apoi, calm:

— Nu este adevărat! Nu am nici o legătură cu Ter-Petrosian.

Totuși Kamo a fost închis la Moabit.

Vestea arestării lui l-a mîhnit mult pe Lenin, care se afla în acea vreme în străinătate. Vladimir Ilici l-a invitat la el pe Krasin și pe Karl Liebknecht și s-a consultat îndelung cu ei.

— Cum poate fi scăpat? Există vreo posibilitate? — îl întrebă Ilici pe Krasin.

— Există, Vladimir Ilici. Kamo trebuie să simuleze nebunia. Ideea lui Krasin i se păru bună lui Lenin.

— Dar cum îl anunțăm?

— Prin avocatul său, Oskar Cohn, îl sfătui Liebknecht. Cohn cunoaște limba rusă și-i va putea explica lui Kamo totul.

★

— Încearcă să te prefaci nebun, spuse Cohn de îndată ce i se dădu voie să ia contact cu clientul său. Astfel vom cîștiga timp și vom reuși să te salvăm. Kamo îl asculta îngindurat.

— Fie, voi încerca... spuse el.

Peste puțin timp comportarea lui Kamo li se păru ciudată paznicilor. În plină noapte îi scula din somn și-i asurzea cu țipetele lui. Cu fiecare zi ce trecea era mai furios, își sfîșia hainele, spărgea tot ce-i cădea în mîină și pâlmuia supraveghetorii.

Bănuit că simulează nebunia, temnicerii l-au băgat la subsol. Celula era strîmtă și cu ciment pe jos. Foamea îl chinuia și suferea cumplit de frig. Kamo însă părea că nici nu se sinchisește de toate acestea. Luptînd împotriva frigului, se mișca fără răgaz.

Zilele se scurgeau greu. Va rezista oare omul acesta? Temnicerii îl supravegheau și notau zilnic într-un jurnal observațiile lor în legătură cu comportarea lui Kamo, care era mereu aceeași.

După nouă zile, l-au mutat din nou în celula în care fusese înainte. Aici veni să-l viziteze Oskar Cohn.

— Lenin este îngrijorat de soarta dumitale — îi șopti avocatul deținutului. Rezistă! Krasin și Liebknecht iau măsuri ca să nu fii predat poliției ruse.

Grija părintească a lui Lenin și a tovarășilor săi înzecea voința și dirzenia lui Kamo.

— Nu voi ceda. Nemții nu ne

cunosc încă pe noi, bolșevicii.

În sfîrșit, sosi și ziua procesului. Judecătorii erau dezorientați de înfățișarea lui Kamo. Slab, cu părul răvășit și ochii aprinși, deținutul răspundea anapoda la întrebări și zîmbea aneste. Se ceru o nouă expertiză medicală. Văzînd că medicii încep să se intereseze de comportarea lui, Kamo se îndrîji în falsa lui nebunie. În primele luni nu dormi aproape de loc. Măsura fără întrerupere pardoseala celei, iar cînd obosea se întorcea cu fața la perete și sta așa vreme îndelungată într-un picior. Într-o zi se prefăcu că vrea să se spînzure. I s-a luat prosopul. Altădată încercă să-și taie cu un os vinele de la mîină. Aceste accese îi îngrijorară pe medicii și Kamo fu transportat la clinica de psihiatrică a profesorului Buck. În rezerva în care îl instalară se aflau nouă nebuni care luau la bătaie pe fiecare nou venit. Aceeasi soartă a avut-o și Kamo. Simțînd că nu va rezista multă vreme aici, îl rugă pe Oskar Cohn să intervină ca să fie mutat într-o altă rezervă, cu bolnavi mai liniștiți. Avocatul izbuti să-l transfere în clinica de boli nervoase de pe lîngă închisoarea Alt-Moabit, unde fu supus din nou unor observații îndelungate.

Chinul dură aproape doi ani.

În sfîrșit, sosi și ziua în care medicii se adunară pentru a discuta asupra rezultatelor expertizei. Apropiîndu-se de ușa cabinetului, Kamo auzi vocea cunoscută a lui Oskar Cohn. Prezența lui îi dădu curaj. Kamo se trînti pe jos și se tiră pînă la ușa cabinetului. Iată discuția pe care o auzi. Oskar Cohn spunea:

— Domnule Hoffman, permiteți-mi să iau cunoștință de însemnările în legătură cu comportarea bolnavului în ultimele zile și să asist la ședința de con-

cluzii a comisiei dv. de expertiză.

— În ce calitate? întrebă cu răceală dr. Hoffman.

— În calitate de avocat al bolnavului și de împuternicit al partidului social-democrat.

Probabil că acest lucru nu-i fu pe plac doctorului. El nu-i răspunse nimic lui Cohn și se adresă colegului său:

— Domnule Lippman, citiți vă rog procesul-verbal.

„În ziua de 15 iulie 1908 — începuse Lippman — deținutul a refuzat mîncarea. I s-au administrat alimentele cu ajutorul unei sonde. În timpul acestei operațiuni i s-au rupt dinții. În ziua de 19 deținutul se bătea cu pumnul repetînd: „Să mor, dar să trăiesc!“ În timpul nopții a făcut gălăgie și a vorbit singur. A refuzat să răspundă la întrebări... I-a insultat pe polițiști în limba germană, rusă și armeană, le spunea „inchizitori spanioli“, „porci blestemați“.

— Ajunge, doctor Lippman — se amestecă Hoffman. — Să trecem la expertiză.

— Aștept răspunsul — spuse Oskar Cohn — pot rămîne aici?

— La urma urmei n-aveți decît, dacă nu vă e teamă că acest spectacol vă va indispuce.

Paznicii îl tirară pe Kamo în cabinet. Deasupra mesei atîrna o oglindă mare. Kamo se privi în treacăt în ea. De luni de zile nu se văzuse într-o oglindă! În

ce hal ajunsese! Îi crescuse o barbă deasă. Avea obraji palizi, ca de ceară. Numai ochii îi ardeau ca doi tăciuni...

Cînd apărură Kamo, Cohn se retrase într-un colț.

— Doctor Lippman, notați, vă rog — spuse Hoffman și începu să pună întrebări.

— Numele dumitale?

— Dmitri Muski.

— Naționalitatea?

— Armeană, rusă, gruzină, chineză...

— Ce vîrstă aveți?

— Ani mulți, ani puțini, douăzeci de ani...

— Ești bolnav?

— Mi-e cald.

— Ce populație are Rusia?

— Două sute de milioane.

— Doctore Lippman, poate că-i e foame, dați-i un pahar cu lapte.

Lippman îi întinse lui Kamo un pahar cu lapte. Kamo sări înapoi speriat.

— Bea, nu e lapte, ci otravă — spuse Hoffman.

Kamo apucă paharul și-l goli pe nerăsuflăte, aruncă paharul gol lui Cohn și exclamă:

— Nu moarte! Viață!

Oskar Cohn sări de pe scaun și-l privi nedumerit: nu cumva o fi înnebunit cu adevărat?

— Bine, acum facem altă încercare — zise Hoffman.

Presimțind că se va petrece un lucru îngrozitor, Cohn întoarse capul pentru a nu vedea ceea ce îndură Kamo.

Acesta sta cu capul plecat. Doctorul Hoffman se apropie de el, îi ridică în sus mina dreaptă și, frîngîndu-i degetele, îi deșcheștă pumnul strîns. Simți o durere groaznică, dar nu gemu și nu schiță nici un gest.

— Acum privește-mă drept în ochi — îi porunci medicul.

Kamo înțelese că urmează încercarea cea mai grea. „Dacă nu voi rezista, își vor da seama că am simulat; toate suferințele pe care le-am îndurat se vor fi irosit în zadar și visurile de viitor se vor spulbera. Nu, își spuse el scrișind din dinți, nu voi ceda, mai am destulă putere ca să rezist...“

Deodată simți sub unghiile minii drepte, o durere cumplită. Centrii nervoși îi porunceau să se uite la mină, dar își aduse aminte că e suficient să facă o mișcare nechibzuită, un gest cît de neînsemnat care să-i trădeze suferința și totul, totul se va nărui!

Înfrîngîndu-și durerea, el îl fixă apatic pe medic.

— Ei? — făcu Lippman.

— Nici o schimbare în trăsăturile feței — răspunse doctorul, mișcînd acele sub unghiile lui Kamo.

— Pulsul?

— Peste o sută douăzeci pe minut.

Kamo se uita la doctorul care-l tortura... Și deodată își aduse aminte de un vechi basm ar-

mean... Un tînăr și-a tăiat un deget de la mina dreaptă și a presărat sare peste rană ca să nu adoarmă și să poată vedea armăsarul de foc...

„Oare sînt mai slab decît acei tînăr? Nu pot și eu să îndur durerile fără să mă trădez și să văd calul de foc al visurilor mele?...“

— Nici un simptom de durere. Pupilele sînt normale — rost dezamăgit călăul, scoțînd acel de sub unghiile lui Kamo. Din degete țîșni sîngele. Kamo izbuchî într-un rîs sălbatic, sări pe masă împrăștiie instrumentele și s-năpusti asupra lui Hoffman, gata gata să-l sugrume de data asta cu adevărat.

Cohn îl urmărea cu privirea aproape convins că se află în fața unui demont.

— Duceți-l în camera cealaltă și încingeți-i vergelele — țip furios Lippman.

După această nouă tortură Kamo fu readus în cabinet. Oskar Cohn se afla în același loc cu ochii injectați de minie.

Soarta lui Kamo era aproape hotărîtă. Medicii trebuiau să tragă concluziile. Dar Kamo voi să audă verdictul și să nu măfie dus în celulă. De aceea cu se apropiară paznicii ca să-l ia el se prăbuși pe podea, prefăcîndu-se că a leșinat. L-au întir pe canapea și l-au acoperit cu o cearșaf. Kamo trăia cele mai încordate clipe din viața lui. Medicii trecură în camera alături rată. Paznicii plecară și ei. Oskar Cohn se apropie încet de ușa trase cu urechea și convingîndu-se că nu-l supraveghează nimeni reveni lîngă deținut.

— Kamo, liniștește-te și ascultă-mă — îi șopti el în rusește. M-a trimis aici Lenin. Auzîndu expresia feței lui Kamo se schimbă. În ochii care nu clipiser pînă atunci, se aprinse lumire lucidității și-l privi cu o atenție încordată.

Cohn era de-a dreptul uluit. Nu putea înțelege ce forță miraculoasă îl transformase pe Kamo într-un timp atît de scurt. Avea cațul repetă:

— M-a trimis Lenin.

— Lenin?

— Da, Lenin!

— Transmite-i lui Lenin că sînt adînc recunoscător. Dacă să-i vezi pe Liebknecht și pe Krasin, mulțumește-le și lor din partea mea. Dar ce se mai petrece în afara închisorii?

— În legătură cu procesul dumitale au mai fost arestați cîțiva tovarăși. Dumneata însă nu trebuie să te gîndești la asta. Acum lucrul cel mai de seamă e sănătatea dumitale. Lenin este foarte îngrijorat de starea în care afli.

— Spune-i lui Lenin că mă gîndesc decît la un singur lucru: să trăiesc pentru cauza noastră și să pot fi din nou folositor revoluției...

Cohn se apropie de ușă.

— Vin...

Kamo își trase cearșaful pe cap și rămase inert... Expertul intrară în cameră. Doctorul Hoffman citi concluziile în care erau descrise toate observațiile făcute asupra lui Kamo, din prima a „bolii sale de nervi“.

— Nu este vorba de simulare — auzi Kamo glasul celui care citea — și, judecînd după toate observațiile, Simon Arșakovici Te Petrosian este realmente bolnav

Din nou porțile închisorii se deschid în fața lui Kamo. Dar tovarășii săi de luptă sînt aproape și planul de evadare va ajunge în mîinile lor dus de către Djavair (scene din filmul „Inimă de oțel“, în rolul lui Kamo actorul Tonuț, iar al lui Djavair — artista Ovnatian).

SCRITORII SI CARTI

PASIONANTA VIAȚĂ A UNUI INVENTATOR *)

Lectura romanului lui Alexandr Bek „Viața lui Berejkov” ne reamintește de citeva din operele clasice ale literaturii sovietice, ca: „Hidrocentrula” de Marietta Șaghiuian, „Viime înainte” de Valentin Kataev, „Pe nerăzvălitate” de Ilya Ehrenburg, „Sotii” de Leonid Leonov, „Energia” de Fedor Gladkov ș.a. Prin tema tezbătută, prin atmosfera încordată de luptă și muncă pentru aurirea unei lumi noi, prin patosul glorificării elanurilor creatoare ale poporului sovietic și chiar prin epoca în care și situează acțiunea, „Viața lui Berejkov” reînnoiește tradiția romanelor ce au făcut nemuritoare imaginea anilor de construcție a socialismului, anii planurilor cincinale dinainte de război.

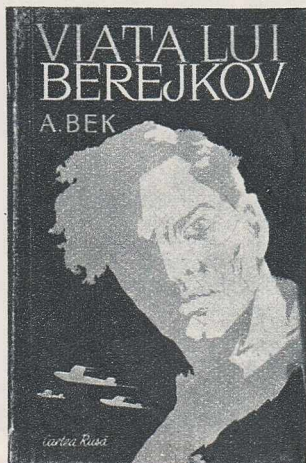
Dar această asemănare de tematică și atmosfera nu ascunde cititorului caracterul puternic original, inovator al acestui roman care rămâne o operă cu o independență bine marcată. Ne atrage în primul rând atenția compoziția originală a romanului, care constă, de fapt, din onsemnarea unei serii de „convorbiri” purtate de autor cu un alentat constructor de motoare de avion, inginerul Aleksei Berejkov.

Prin anul 1936 Bek lucra într-o instituție cu totul aparte, creată de Maksim Gorki — asanumitul „cabinet de memorii”. Iarceia ce-i revenea atât lui cât și tovarășilor săi de muncă era e a descoperi oameni interesanți, u o experiență bogată de viață, u biografii neobișnuite, de a urta „convorbiri” cu aceștia și e a aduna în felul acesta documente, materiale pentru scrieri și istoriei. Dintr-o asemenea convorbire s-a născut la interal de aproape două decenii omanul „Viața lui Berejkov” în limba rusă cartea a fost publicată în 1956).

Romanul lui Bek se desfășoară sub forma unei discuții irești, libere, cu semnarea citiunilor povestite de Berejkov au a amintirilor pe care acesta e deapănă.

Succesiunea bogată de planuri storce existente în roman (Rusia n ajutorul și în timpul războiului imperialist, Revoluția, înceturile vieții sovietice, perioaia Nep-ului, culminând cu imaginea epocii de avânt și construcție a planurilor cincinale) oferă mare varietate paginilor cărții.

*) Alexandr Bek „Viața lui Berejkov” — Cartea Rusă, 1958.

După cum arată și titlul, romanul are un caracter „monografic”. În centrul atenției autorului și a cititorului se situează figura eroului principal, Aleksei Nikolaevici Berejkov. Firul principal al acțiunii urmărește lupta inginerului pentru construirea unui motor sovietic de avioane, care să înlocuiască pe cele apuse și să creeze posibilitățile ca o armă atât de importantă pentru apărarea Țării Sovietice, cum e aviația, să nu mai fie dependentă de străinătate.

Figura lui Berejkov domină romanul, dar nu eclipsează o galerie întreagă de personaje schițate de autor din câteva trăsături sugestive care le fac de neuitat. Astfel, cititorul face cunoștință cu scepticul Gangin, cu ironicul profesor Selest, cu Ladoșnikov cel atât de serios, cu Nedolia cel timid, dar perseverent. Interesantă este figura lui Podraiski, dușmanul lui Berejkov, un făcarnic și un escroc, dar care seamenea lui Grațianski, eroul lui Leonov din „Pădurea rusă”, stie să se strecoare, să se camufleze și să se adapteze noilor condiții de viață din societatea socialistă, pe care în adâncul sufletului său o urăște. În galeria atât de numeroasă de personaje ce populează romanul lui Bek un loc aparte ocupă figura lui Nikolai Jukovski, părintele aviației ruse, zugrăvit cu o deosebită căldură și dragoste. E chipul unui mare savant și al unui om în adevăratul înțeles al cuvântului.

Înfățișând biografia eroului

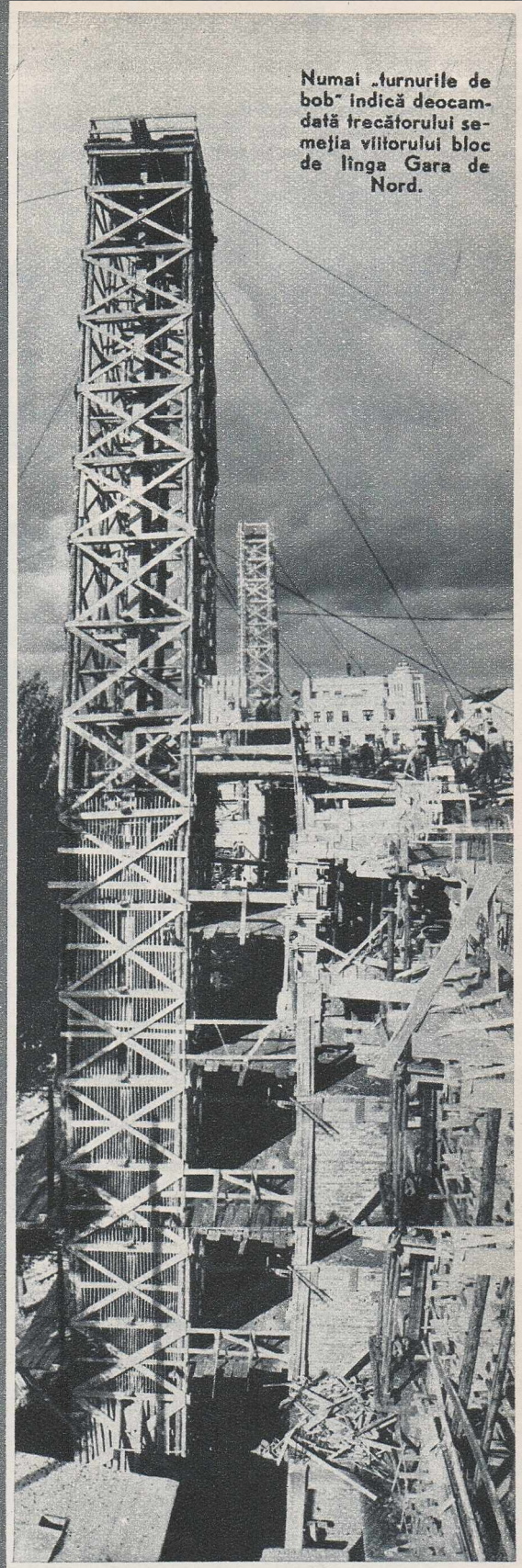
său, Bek nu putea face abstracție de elementul esențial din viața acestui om și anume de munca lui, de invențiile lui, de lupta lui pentru construirea unui motor sovietic de avioane. Ceea ce cerea folosirea pe scară largă a amănunțelor tehnice. Și într-adevăr în roman, datele, detaliile, operațiile tehnice sînt prezente foarte adesea. Totuși ele nu obosesc și nici nu devin monotone. Procesul tehnic nu este de sine stătător și descris de dragul tehnicii, ci apare strîns legat de o problemă obstească, de o problemă politică de mare însemnătate: întărirea sistemului de apărare al Uniunii Sovietice, ceea ce-l face interesant și accesibil unor cercuri foarte largi de cititori, chiar dintre cei mai puțini înfițiți în domeniul de specialitate respectiv.

Autorul ni l-a înfățișat pe Berejkov ca pe un îndrăgostit de tehnică, ca pe un adevărat artist în meseria sa. Desigur că, în afara de inspirație, Berejkov cunoaște și efortul creației, cunoaște munca asiduă fără de care nu se pot obține victorii. În același timp Bek nu și-a idealizat nici un moment eroul și nici nu a simplificat drumul lui de viață. Și bine a făcut. În felul acesta Berejkov ne apare ca o figură plină de viață, convingătoare și veridică. Entuziasat și energic, dîrz și hotărît, el poate fi uneori naiv, mai ales în unele probleme politice mai complicate, cum ne-o dovedește comportarea lui în anii Nep-ului sau convingerea lui vremenică că el, un inventator de talent, poate fi „liber”, „independent” de politică. Nici victoria lui Berejkov nu este încununarea unui marș triumfal, a unei ascensiuni rapide și fără piedici. Inventatorul cunoaște eșecuri, se lovește de multe greutăți pînă cînd reușește să biruiască.

Drumul de viață al lui Berejkov oferă bogate învățăminte cititorului și devine în același timp o ilustrare vie și tipică a luptei dîrz pe care întregul popor sovietic a dat-o în anii aceia, în toate sectoarele de activitate, pentru construirea unei societăți socialiste.

Educativ și emoționant, captivant și original, romanul lui Bek va avea desigur un puternic ecou în masele de cititori din țara noastră.

Tatiana NICOLESCU

Numai „turnurile de bob” indică deocamdată trecătorului semeția viitorului bloc de lînga Gara de Nord.

Consemnări literare

CĂRȚI PENTRU COPII

„Dați-ne cărți bune și citiți mai multe” — iată rugămintea pe care copiii au adresat-o adesea scriitorilor sovietici. Satisfăcîndu-le dorința, editurile tipăresc anual cărți într-un tiraj de multe milioane. Din 1918 pînă în prezent, au fost tipărite peste 0.000 de titluri, în 73 de limbi ale popoarelor sovietice, într-un tiraj de peste un miliard șapte sute de mii de exemplare. Cele mai multe dintre ele au apărut în editura „Detgiz”, destinată special tipăririi cărților pentru copii și tineret. Iar fiecare republică unională posedă în rîndul „cite o editură pentru micii cititori, care tipărește oltune de poezii, romane, povestiri și piese de satru pentru copii.

Copiii sovieticii prețuiesc îndeosebi cărțile scriitorilor Gaidar, Polevoi, Marșak, Prigvin, Ciukovski, Fadeev, Kataev, Kassil, Mihalkov, Novikov, Barto și alții. Concomitent se editează și cărțile închinete copilor de marii scriitori claiici: Pușkin, Dickens, Goethe, Hugo, Balzac, umas, Heine, Mark Twain, Andersen, Gogol, urgheniev ș.a.

În ultima vreme, s-au editat în Uniunea Sovietică și multe lucrări ale unor scriitori străini comporani ca: „Aventurile lui Cipolino” de Gianni odari, „Bambi” de Felix Salten, „Povestiri” de arel Capek, „Odyssea căpitanului Blood” de Sabatini, „Arborele răsturnat” de Krishan handar, „Un băiat din Missouri” de Miriam aison etc.

Neconținut bibliotecile micilor cititori din Uniunea Sovietică se îmbogățesc cu noi și valoroase lucrări.

UN ROMAN AUTOBIOGRAFIC

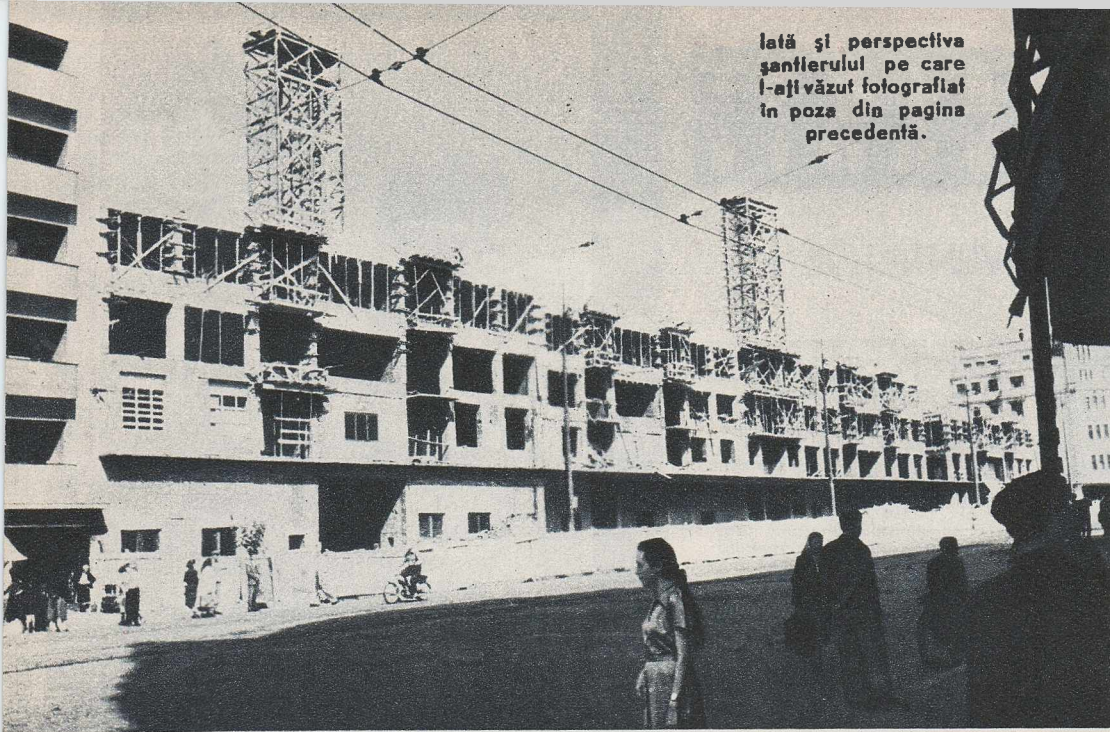
numără și „Dramul se-ntinde pînă departe” de Alexandra Brustein. Dramaturg și critic, autoarea evocă în această carte cu caracter autobiografic, aspecte ale mișcării revoluționare rusești.

Caracterul original al romanului se manifestă în faptul că frămîntările sociale ale epocii și avîntul revoluționar sînt văzute prin optica unei fetițe: Sașa. Rînd pe rînd apar în paginile cărții personaje interesante ca: doctorul Ianovski, tatăl Sașei, bătîrînul doctor Rogov, revoluționarul Pavel Grigorievici și soția sa Ana Tihonovna ș.a. De asemenea, apar în roman figurile oltose de exploatare și reacționari ca: industriașul Sabanov, baronul von Lilten și preotul Nezvetki. În contact cu realitățile crunte ale vieții din societatea țaristă Sașa se maturizează și pricepe la sffrșitul povestirii că sensul vieții și adevăratul eroism constau în lupta dramatică împotriva exploatareii. O ajută să înțeleagă acest lucru revoluționarul Pavel Grigorievici.

Critica sovietică apreciază în mod pozitiv acest nou roman, destinat mai ales tinerilor cititori.

BUCUREȘTIUL ÎNTINERESTE

lată și perspectiva
șantierului pe care
l-ați văzut fotografiat
în poza din pagina
precedentă.

inima Capitalei, menite să întregască, să „plombeze” — zic proiectanții — aspectul magistralilor și marilor artere.

Fără îndoială, arhitecții au de rezolvat acei dificultăți inerente. Blocurile acestea trebuie să respecte locul viran existent (care nu are întotdeauna cea mai potrivită formă geometrică), apoi să țină seama de stilul, culoarea și linia arhitectonică a clădirilor din jur. Dacă blocul clădit pe locul fostului Carlton se prezintă ca aspect exterior sub limita așteptărilor, dacă cel de pe Magheru este „multumitor”, iar Macul Roșu e reușit viitoarele blocuri Garofița, Gabroveni, sau B-dul Duca vor satisface din plin exigențele artistice și cerințele bunului gust public. Și, după cum speră constructorii, cele din cartierele muncitorești de asemenea.

Am vizitat pentru dv. câteva dintre șantierele noilor construcții. Fotografiile realizate pot fi urmărite în paginile de față.

Prima vizită am făcut-o pe șantierele de la Floreasca și B-dul Muncii (căci munca se desfășoară într-un ritm la fel de viu și pe șantierele vechi, cunoscute de-acum cetățenilor Capitalei). Priviți blocul fotografiat pe B-dul Muncii. Colegul meu fotoreporter s-a învârtit vreme îndelungată în jurul lui, încercând să-l înscrie pe peliculă de la felurite înălțimi și de la diferite depărtări. În zadar

In fotografia de mai jos, fotoreporterul nostru vă înfățișează o scenă cît se poate de semnificativă: cetățeanul X, deschizînd într-una din dimineți geamul locuinței sale, zărește, nu fără surprindere, că panorama din fața casei s-a schimbat pe neașteptate. Pe tercul viran, îngrădit de curînd cu un gard de rogojini, au apărut temelile și au început să se înalțe zidurile unui viitor bloc de locuințe.

Dar dv., cei care locuiți în București sau vizitați din cînd în cînd Capitala, nu sînteți aproape nici unul străin de o asemenea înțimplare. În fața casei sau a hotelului în care locuiți, în dreapta sau în stînga ei, în drumul ce-l faceți spre tramvai sau pînă la vreun magazin apropiat — ați zărit, fără îndoială, de la o zi la alta, răsărînd un nou șantier de locuințe.

Constructorii au deschis, anul acesta, șantiere în plin centrul Capitalei. Pe magistralele și principalele ei artere. Semeția și tinerețea clădirilor, ritmul accelerat al muncii, uruiul nenumăratelor macarale, betoniere, malaxoare, pompe de mortar, benzile transportoare, împrăștie în inima trecătorului, obișnuit cu aspectul tradițional al marilor bulevarde, o puternică senzație de prospețime, optimism și bucurie.

Am aflat cu toții din ziare: 4.000 de apartamente se află în plină construcție în București. Cetățenii vor primi pînă la sfîrșitul anului de două ori mai multe locuințe ca anul trecut. Iar pînă în 1960, de două ori mai multe ca în 1958.

Dintre acestea, o bună parte vor constitui blocuri impunătoare și moderne, înălțate în

Surpriză! Gardul de rogojini a fost depășit. Pe locul vechiului teren viran de peste drum, au apărut primele semne ale unei mari clădiri.

Se montează armătura pentru cel
de al cincilea etaj al blocului de
pe B-dul Duca.

...irea nu putea fi cuprinsă de obiectivul aparati. Atunci a fost nevoit să se urce în turnul de asutism de pe Stadionul 23 August. Abia acolo, de la 80 metri înălțime, blocul sta, însumând 278 apartamente, s-a „lăsat” at.

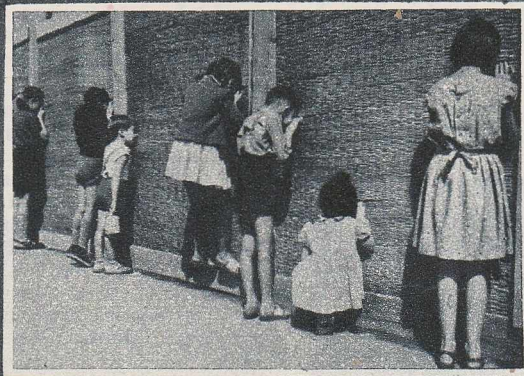
Am vizitat apoi construcțiile viitoarelor curi din centru. Pe strada Brezoianu au eput lucrări în șase puncte. Blocurile de vor avea circa 400 apartamente. Lângă ea de Nord șantierul cuprinde nu mai m de trei străzi învecinate: B-dul Duca, ea Griviței, strada Petre Poni. Până la șitul anului (până la 7 Noiembrie, se străesc constructorii) vor fi terminate cei oximativ 370 de apartamente. În piața ter Mărăcineanu (unde se sapă deocamă fundațiile) vom avea o clădire cu 9 e și 194 apartamente.

...oate clădirile acestea, ca și cele pe care am enumerat, vor avea încălzire centrală gaze, ascensoare și magazine spațioase parter.

...retutindenți pe unde am fost, ritmul mun- deosebit de accelerat. Și când oamenii

Șantierul de locuințe de pe B-dul Muncii. Sinteți curioși să știți de unde s-a făcut această fotografie? Din turnul de parașutism de pe Stadionul „23 August”

Maidanul pe care pînă mai ieri se jucau copiii a fost îngrădit cu un gard de rogojină. Ce se pregătește oare dincolo?

În planul de sistemati- zare a Capitalei, pro- iectanții prevăd tălerea unei noi magistrale. Ea va începe din B-dul Ma- gheru, din dreptul blo- cului „Patria” și „Gar- fița” (în construcție).

Vechea clădire a fost demolată. Bulevardul va fi „plombat” cu un bloc, ce va însuma cîteva zeci de apartamente.

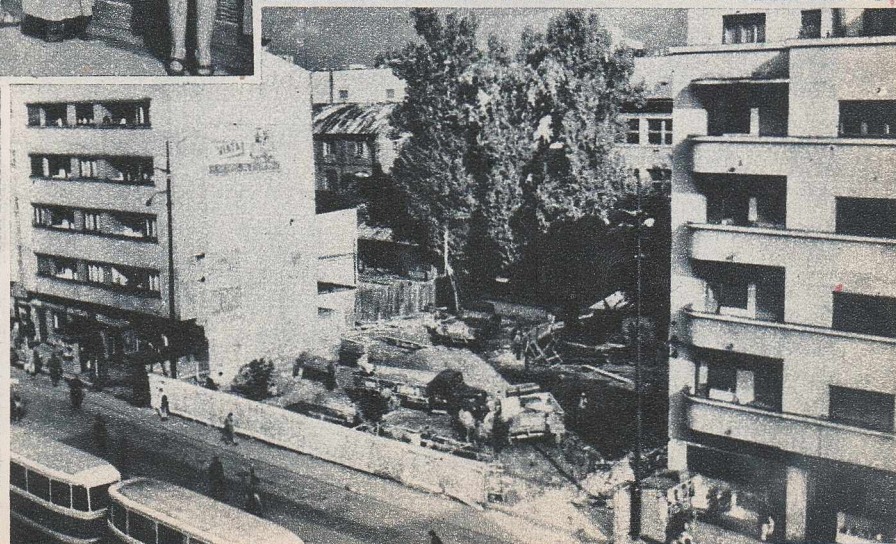
muncesc împreună, cu elan și entuziasm, devin mai buni, mai sinceri și mai prietenoși unii cu alții. Nevasta unui zidar ce lucrează pe șantierul de pe B-dul Muncii a născut într-o zi o fetiță. În aceeași seară, proaspătul tată a primit acasă vizita unui grup de 20 de muncitori de pe șantier. Pușini, foarte pușini dintre cei care veneau atunci la el, aducîndu-i flori și daruri, îl cunoșteau mai îndea- proape.

Pe șantierul de pe B-dul Duca un construc- tor a adus o cățelușă. Oamenii au botezat-o Fetița. Într-o zi Fetița a fost „răpită” de lucrătorii ecarisajului. Muncitorii colegi au făcut „pe dracu-n patru” ca să obțină, chiar în aceeași zi, eliberarea „prizonierei”. Desigur nu pentru că Fetița le-ar fi fost peste măsură de dragă. Dar cînd oamenii au sufletul tînăr, entuzias și optimist, doresc să ștergă orice urmă de întunecime de pe inima prietenului lor.

...Și tineretea, entuziasmul și optimismul lor sînt cele mai trainice temelii pentru clă- dirile ce se înalță în Bucureștiul întinerit.

Ilarie MURGU

Fotografii de A. LOVINESCU

MEDICINA CU PENDULĂ

de Lascăr SEBASTIAN

Cînd, la 1709, sub Brincoveanu Vodă Constantin, a fost uns mitropolit al Țării Românești, Antim Ivireanul și-a rostit cuvîntul de înscăunare începînd prin a pomeni doctorii în medicină. Iată acest început:

„Doftorii cei desăvîrșiți și înțelepți atunci mai mult măresc lauda meșteșugului lor, nu cînd cu hier și cu foc luptă patima să o supue, după cum este legea războiului; ci numai cînd aceia ce pătimește cu apipăieri mîngioase și cu doftorii dulci vor afla leacul bolnavului...”

Măcar că zisele acestea au fost rostite acum un sfert de mileniu și măcar că le-a rostit un ierarh ortodox, pe malurile Dîmboviței, iată că ele au fost urmate — într-un fel „sui generis” — de un preot catolic din zilele noastre la Roma, unde presa burgheză de senzație îi și face cuvenita reclamă. Ca și Ivireanul nostru, monseniorul Legrell din Roma nu se împacă cu chirurgia (hier și foc), care ar fi un fel de măcelărie ca la război, și cată să afle leacul bolnavului „cu apipăieri mîngioase și cu doftorii dulci”.

Cine anume o fi acest monsenior roman care se cheamă Legrell, n-avem știre. Dar cu ce se ocupă ne-o spune presa din afus. Pare-se că la biserică nu-l prea înfilnești. Poate că nici nu are parohie. Sfinția sa se dă însă de ceasul morții să vindece pe credincioși, nu de păcatele sufletului, ci de... boli laice. Se ocupă pur și simplu cu medicina. Dă consultații. Primește pacienți. Și mai ales... capătă onorarii.

Nimic de zis. Foarte bine. Încă de pe vremea Renașterii, istoria medicinei cunoaște un popă care a predicat știința medicală. E vorba de ve-

selul Rabelais, autorul cărții despre *Gargantua și Pantagruel*, pe care o știu și copiii. Rabelais a fost și „popa de la Mendon”, și absolvent al Facultății de Medicină de la Montpellier. Prin urmare, pînă aici nimic extraordinar.

Unde începe lucrul să fie interesant, original, neobișnuit, este de acolo unde medicina precuviosului catolic se exercită... cu pendulă.

Adică cum cu pendulă?

Uite așa, cum zic: cu pendulă! Dai drumul pendulei să se bălăngăne și cînd binevoiești să se oprească din pendulare — gata și diagnosticul!

Ai stabilit diagnosticul? Leacul e fleac! Iei repede un raportor. Raportorul o să-ți arate, tot cu ajutorul pendulei, cit e de gravă boala. După gravitatea bolii va să administreză și medicamentul. Medicamentul ți-l dă chiar popa. Că-l are totdeauna gata preparat, lingă el, lingă pendulă și lingă raportor. Nu mai rămîne decît sfînta binecuvîntare, cum și strecurarea onorariului, și s-a isprăvit! Știi ce boală ai, știi cit e de gravă și te poți socoti pe deplin înzdrăvenit!

Am în față fotografia sfinției

sale în exercițiul funcțiunii medicale. Venerabil obraz! Frunte înaltă, tîmple cărunte, sprîncene concentrate, ochelari savanți. După atenția cu care urmărește bălăbănitul pendulei, îți dai seama că popa e om conștiincios și cu frica lui dumnezeu. Răspunderea e mare: greșești diagnoza, ai să greșești și leacul; greșești leacul, nenorocеști pacientul. Te vede a-toateziditorul. Te pasc flăcările iadului. Nu se poate. Dacă ar fi numai popă, treacă-meargă: leacurile pe care le are la înde-

Monseniorul doctor stăbilește... diagnosticul.

Titirezul se bălăbănește deasupra mîinii pacientei, în timp ce mîna stînga a popii se plimbă deasupra tabloului înfățișînd organele umane.

mină biserica sînt de ordine spirituală. Dacă le incurci, nu moare nimeni dintr-asta. Însă monseniorul Legrell e și „medic” trupesc: confundarea maladiilor și medicamentelor ar duce la distrugerii fizice, ceea ce e mult mai grav. De aceea, atenție și iar atenție! Monseniorul — ce-i al lui e al lui! — e atent. Restul — adică metoda — e simplu, clar și sigur. Pacientul pune mîna pe o coală de hîrtie. Deasupra mîinii întinse, umblă popa cu pendula, adică cu un lăncuț de care atîrnă o greutate care seamănă cu un titirez. În același timp, popa plimbă mîna stîngă deasupra unui tablou înfățișînd organele umane. Cită vreme titirezul din mîna dreaptă a popii e în plină oscilație, mîna lui stîngă se tot rotește peste tablou. Cum titirezul s-a oprit din pendulare, hop și stînga popii se oprește brusc. Dacă s-a oprit în dreptul inimii, inima e bolnavă; dacă în dreptul stomacului, atunci stomacul, și așa mai departe. Discuție nu poate fi. Așa au căzut sorții, așa este. După aia, pacientul trebuie să dea popii un smoc de păr. Peste smoc, sfinția sa așază raportorul de care vorbirăm și care trebuie să fie unul mai mare, dintre acelea pe care le folosesc elevii din clasele superioare. Apoi plimbă iar pendula peste raportor. O lasă să oscileze pînă încremenește. Cum a încremenit, monseniorul citește cu atenție cifra de pe raportor în dreptul căreia s-a fost oprit titirezul. Este — să zicem — 138 de grade? Bun! S-a dumirit. Înseamnă că boala inimii e de gravitatea 138. Discuție nu poate fi. Așa a căzut, așa este. Acu', după ce s-a stabilit de care grad e boala, nu-i mai rămîne popii decît să se uite, peste ochelari, pe un tabel, unde în dreptul fiecărui grad poți citi medicamentul respectiv. Aflînd ce-i trebuie, popa întinde mîna spre un raft și ia sticlucă cu leacul. Îl dă pacientului, pe care-l binecuvîntează și căruia-i ia bănuții — și fii matale sănătos, dac-o vrea dumnezeu!

★

Ne bate gîndul că metoda medicală a monseniorului ar putea fi extinsă. Am putea începe să practicăm medicină nu numai cu pendulă, dar și cu zaruri, sau cu uite-popa-nu-e-popa, sau cu rișca, sau la scîndurică, sau la gropiță, și cite și mai cite alde și mai și! Însă se zice că, o dată, la o asemenea ședință mistico-medicală, pendula s-a oprit tocmai cînd popa era cu mîna stîngă în dreptul apendicelui. Și popa a declarat pacientului:

— Ești bolnav de apendicită!

Dar își virise necuratul coada: pacientul nici nu mai ținea min-te de cînd își făcuse operația cuvenită. Și era convins că apendicele odată extras nu-i mai crescuse la loc... Cel ce ne informează despre această pățanie, nu ne precizează dacă pacientul nu s-a impacientat și nu l-a luat la bătaie pe cuviosia sa. În orice caz, noi ne închipuim c-a stupit cu indignare și a trîntit ușa pe dinafară.

Amen!

Bloc-note

● După ce Congresul american a adoptat legea prin care Alaska devine al 49-lea stat al S.U.A., cartografilor americani au fost puși de autorități într-o grea încurcătură. Într-adevăr, suprafața Alaskăi este de 1.520.000 km p., ceea ce reprezintă mai mult decît o treime din întreaga suprafață a S.U.A., deci aproximativ cît alte 16 state la un loc. În această situație a fost convocată o conferință a cartografilor care au studiat, printre altele, propunerea reprezentanților citorva din restul de 48 de state, care nu vor să-și diminueze importanța propriilor lor state și au cerut ca Alaska să fie desenată la o scară mai restrînsă decît celelalte state de pe aceeași hartă. N-o fi științific, în schimb e... comod.

● „Vacanța” forțată, dată de actualul guvern francez parlamentului, a determinat pe ușierii acestei instituții să-și schimbe, deocamdată temporar, meseria: ei s-au transformat în ghizi care prezintă turiștilor străini clădirea Adunării Naționale.

Să fie oare un prim pas pe calea lichidării instituțiilor republicane, exprimat prin transformarea forului legislativ al celei de-a patra republici într-un muzeu?

● Luise de Vilmorin, de la radio Paris, a „explicat” seereturul „prezenței de spirit” de care dă dovadă în fața microfonului, în următorii termeni: „Cînd vorbesc, nu mă gîndesc. Cînd mă gîndesc, nu euf să înțeleg. Astfel, evit orice ezitare”.

Lucru constatat de altfel nu o dată de auditorii săi...

● Cinismul reclamei americane nu se dezmințe. Pentru a atrage lume la balul lor anual, pompierii din Parkenston au tipărit următorul afiș: „Veniți la dansul nostru, iar noi vom veni la incendiul vostru”. Încă o dată se dovedește că reclama e sufletul business-ului!

● Scriitorul francez François Mauriac făcea deunăzi, în „Săptămîna politică” pe care o semnează regulat în revista „Express”, apologia libertății presei în Franța. Și iată că tocmai acel număr al revistei a fost confiscat de cenzură... Simplă coincidență!

● Pentru a se sustrage efectelor crizei, oamenii de afaceri americani recurg la tot felul de soluții originale. Astfel, un negustor din Minneapolis a atașat automobilelor de ocazie un mecanism care le înlesnește cumpărarea. Este vorba de o pușculiță legată de motor în care, pentru a continua drumul, la intervale egale trebuie introdusă cite o monedă.

Nu e vorba de a-i învăța pe americani să facă economie, ci e o măsură de securitate pe care negustorul din Minneapolis și-a luat-o pentru a nu se trezi cu ratele neplătite.

Z. FLOREA

PRIVIȚI CU NOI!

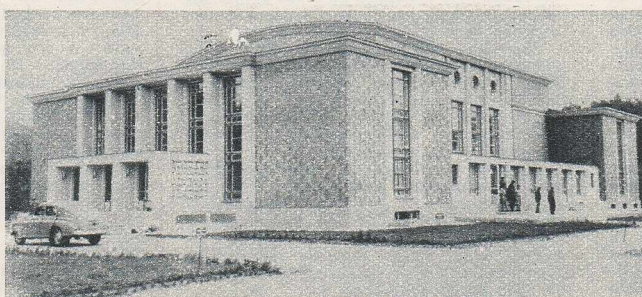
Răspundem cititorilor

ORAȘUL CONSTANȚA

SE DEZVOLTĂ ȘI UZINA MECANICĂ DIN PLOEȘTI. Re-
t a fost construită o nouă hală.

Fotografie de I. VERMONT

NU ÎN BUCUREȘTI sau în alt oraș capitală regională, s-a ridicat
această clădire, ci în raionul Codlea. Este noua sală de cinematograf
cu 680 de locuri, cu elegante holuri pentru fumătoare și un bufet-
bar. Cabina de proiecție este utilată cu două aparate, iar scena e
prevăzută cu ecran lat. Având loc pentru orcheștră, culise și instalații
de lumină în scenă, sala poate găzdui spectacole teatrale, concerte
etc. (În fotografia de jos un aspect din interior).

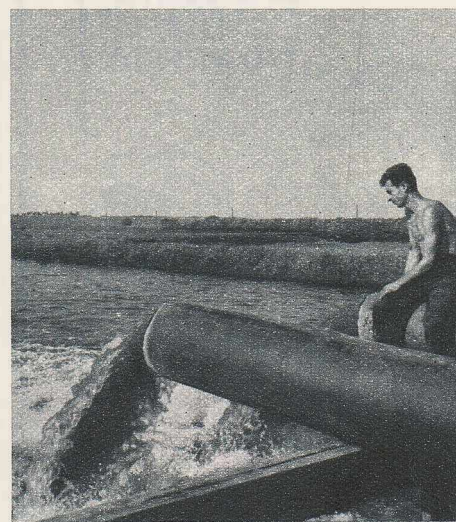
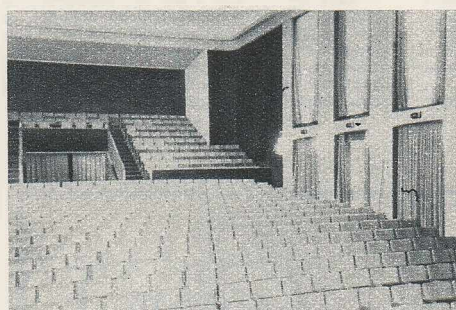
Fotografie de I. FRIDMAN

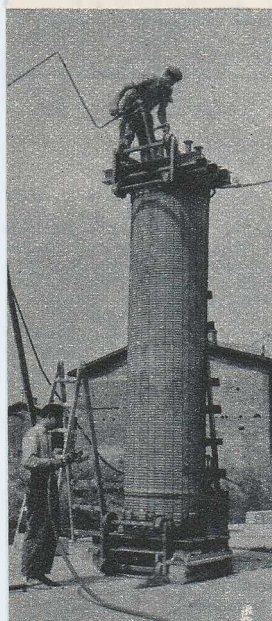
DE LA '48. Caleașca
ceasta folosită pe vremuri
în curtea Goleștilor consti-
tue una din piesele muzeu-
ului regional Pitești — secția
348 — deschis în fostul pa-
lă al familiei Goleșcu (comu-
na Golești, raionul Topolo-
ani).

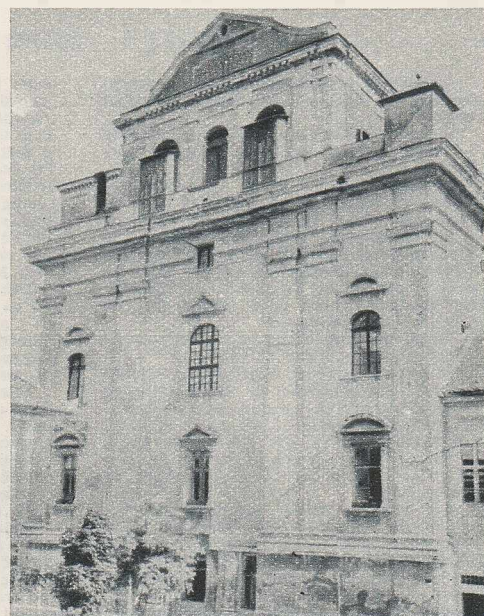
CARTIERELE 23 AUGUST, DUDEȘTI-CIO-
PLEA; VATRA LUMINOASĂ vor fi deservite,
prin L. cul Tei, de un nou canal coteștor de cana-
lizare. Este o lucrare însemnată pe care Trus-
tul de construcții hidraulice a început-o în apro-
pierea podului Vitan din Capitală. Canalul va
avea o lungime de 8500 m dintre care 1300 m
vor fi terminați încă în anul 1958.

CHIAR DACĂ NU PLOUĂ, grădina legumi-
celă a G.A.S. Popești-Leordeni nu rămâne
neutilată. Fiind irigată, grădina dispune de pa-
tru pompe care trag apa din Dimbovița. Buna
lor funcționare este permanent supravegheată
de electricianul gospodăriei.

FURURILE DE PRESIUNE
confectionate din beton pre-
comprimat sunt mai avan-
țate, nefiind supuse coro-
ziunii.
Institutul de cercetări pen-
tru construcții, materiale de
construcții și lemn cerce-
ază posibilitățile de înlocu-
irea a unor materiale scumpe
altele mai ieftine, având
aceiași rezistență.

FONDATĂ ÎN SEC. XVIII, biblioteca Bathya-
neum din Alba-Iulia cuprinde peste 56.000 de
volum, manuscrise, incunabule (circa 530 exem-
plare) cărți vechi ca Pălia de la Oraștie, docu-
mente și prețioase scrieri din sec. XVI—XVII. În
fotografie: clădirea vechii bibliotecii.

Fotografie de I. CORIBAN

O INTERESANTĂ EXPOZIȚIE DE CAR-
TIER am întâlnit pe strada Caporal Ilina 38,
raionul Lenin: femeile și fetele care au urmat
cursul de croitorie, înființat din inițiativa
organizației de bază P.M.R. a cartierului, au
expus rochii, bluze și alte confecții pe care au
izbutit să și le lucreze singure după absolvir-
ea cursului.

Fotografie de R. HORBOTĂ

Anticul Tomis — actuala Con-
stanța — a fost întemeiat în
cursul secolului al VII-lea î.e.n.
de către mizezi. Timp de cîte-
va veacuri a cunoscut o deose-
bită înflorire. Începînd din sec.
III î.e.n. intră însă, ca și celelalte
cetăți grecești, într-o perioadă
de decadentă. În sec. I î.e.n.
Tomis trece sub protecția lui
Mitridate al VI-lea Eupator, regele
Pontului, care încearcă
eroic să reziste penetrației roma-
ne; cu toate acestea în anul
72 î.e.n. Tomis cade sub stăpî-
nirea Romei.

În cursul sec. I al e.n., mai
precis cu începere din anul 68
și pînă la mijlocul sec. al III-lea,
se statornicește pe aceste meleaguri
o lungă perioadă de pace.
Orașul este înfrumusețat prin
construcții publice și private, sta-
tuli și temple. Prin Tomis se
scurgeau pe drumuri de mare bo-
gățiile și produsele unei vaste re-
giuni. Sub Constantin cel Mare,
Tomis cunoaște o perioadă de și
mai puternic avînt, adăugîndu-i-
se cartierul Constantiana; pe lin-
gă vechiului nume, Tomis capătă
în această perioadă și pe cel de
Constanța.

Începînd cu secolul al V-lea,
atacuri ale popoarelor migra-
toare lovesc tot mai des Constan-
ța. În anul 447, Tomis-ul este
distrus de huni; cîteva decenii
mai tîrziu zidurile îi sînt din
nou înălțate din porunca împă-
ratului bizantin Anastase, iar sub
Justinian (527—565) se execută
în jurul cetății lucrări de fortifi-
care deosebit de puternice. Totuși,
noi atacuri ale popoarelor migra-
toare aduc pînă la urmă sfîrșitul
Constanței, care este complet
distrusă de către bulgari, în anul
680. Cu începere de atunci izvoa-
rele nu mai amintesc de fostul
oraș decît ca despre un loc pentru
adăpostirea vaselor.

Creșterea forțelor de producție
locale din veacul al X-lea, care
stă la baza dezvoltării societății
feudale în Dobrogea, cît și legă-
turile economice care se stabilesc
între această regiune și ne-
gustorii italieni, par a îngădui o
nouă înflorire a Constănței. Nă-
vala turcească de la sfîrșitul
secolului al XIV-lea spulberă însă
acest început de renaștere; Con-
stanța cade sub jug turcesc, fiind
din nou redusă, timp de o jumă-
tate de mileniu, la o viață econo-
mică restrînsă.

În veacul al XVIII-lea, Con-
stanța începe din nou să dea
semne de înviore. În 1780, un
călător polon socotește Constan-
ța drept un port destul de în-
semnat, în care puteau fi văzute
corăbii grecești și turcești.
Totuși, continuînd să se mențină
la un nivel redus de viață econo-
mică, ea nu poate fi încă
considerată „oraș”. Chiar și în
1854, francezul Robert Bofs
socotea Constanța „un sat”.

După terminarea războiului
Crimeii (1853—1856), dezvoltarea
forțelor de producție în regiune
danubiene se accentuează
pentru ca, mai tîrziu, în urma
războiului din 1877—1878, Con-
stanța revenind Romîniei, să
crească repede în importanță.

În pragul veacului al XX-lea
și în primele decenii ale acestui
secol, Constanța se dezvoltă grabnic.
Creșterea vertiginoasă a
populației atestă acest lucru:
12.725 locuitori în 1900, 33.918
în 1946, 41.000 în 1928. Orașul
devine principalul port maritim
al țării. Cu toate că războiul
din 1916 și ultimul război mon-
dial aduc pagube Constănței,
ele nu mai au asupra acesteia
efectul războaielor din secolele
precedente.

În anii regimului democrat-
popular, orașul este nu numai
refăcut, dar cunoaște o dezvoltare
fără precedent. Numărul
locuitorilor crește vertiginos, a-
jungînd în 1956 la 99.690. Con-
stanța devine nu numai un port
important și un puternic centru
industrial și cultural dar, de
cînd, și capitala primei regiuni
complet colectivizate.

În prezent arheologii și istoricii
cercetează străvechile ziduri ale
Tomisului, scoase acum, după
peste două milenii la lumina
zilei, prin inițiativa Muzeului
regional din Constanța.

DUREREA ÎN BOLILE DE INIMĂ

Teama că durerile care apar uneori în partea stângă a pieptului s-ar datorii unei boli de inimă face ca foarte mulți oameni să se adreseze medicului. În realitate, aproape jumătate dintre cei ce prezintă aceste simptome au o inimă perfect sănătoasă, durerile fiind datorite unor cauze fără legătură cu inima. Adevăratele dureri de inimă sînt provocate de o tulburare de circulație sanguină sau mai precis de o insuficiență irigație (hrănire) a mușchilor cardiaci de către arterele coronare, datorită arterio-sclerozei, adică bolii care provoacă îngroșarea și deformarea acestor artere, ducînd astfel la încetinirea circulației și proastă hrănire a organelor. Este deci ușor de înțeles, că adevărată durere de inimă va apare de obicei la oamenii suferinzi de arterio-scleroză coronariană, și care, de obicei, au depășit o anumită vîrstă (40—50 ani). Crizele dureroase cardiace provin cel mai adesea în urma unui efort fizic, ca urcarea scîrilor, alergatul, mersul în frig, ploaie etc. sau după mari emoții; ele se calmează la repaus sau cu ajutorul medicamentelor ce provoacă dilatația arterelor coronare (trinitrina sau nitroglicerina). Așa se întîmplă în boala de inimă al cărei principal simptom îl constituie durerea precordială și anume angina pectorală. Criza dureroasă nu este altceva decît expresia unei suferințe a miocardului (mușchii cardiaci) pus în fața unui efort disproporționat de mare, față de posibilitățile sale de irigație de către arterele coronare sclerozate.

Dar durerea cea mai intensă pe care

o poate simți un bolnav suferind de insuficiență coronariană se întîlnește în infarctul miocardic, adică acea boală în care o ramură a arterelor coronare este astupată cu totul printr-un chiaz de sînge, teritoriul respectiv rămîind fără irigație sanguină.

Necroza (distrugerea) porțiunii de miocard, care se produce astfel, se traduce printr-o durere cumplită, insuportabilă, care nu dispăre nici la trinitrină, nici la repaus, fiind necesară administrarea unor calmante foarte puternice (ca morfina).

Angina pectorală și infarctul miocardic sînt deci principalele boli de inimă în care se întîlnește simptomul durerii cardiace. Aceasta poate să se manifeste și în alte boli de inimă. În aceste boli însă, durerea de inimă nu constituie decît un simptom secundar și care apare destul de rar.

Este bine de știut că majoritatea durerilor care se manifestă în partea stîngă a pieptului la oamenii tineri nu sînt dureri de inimă, ci fenomene nervoase (așa-numită nevroză cardiacă), tulburare care nu constituie o boală de inimă; altelei durerea toracică este datorită unei nevralgii intercostale sau unei dureri musculare reumatice care n-au nici o legătură cu cordul.

Iată de ce, acei care resimt dureri în partea stîngă a toracelui nu trebuie să se considere numaidecît bolnavi de cord, ci să se adreseze medicului, care va putea lămurii cauza, deosebind falsă durere de inimă, de aceea datorită unei suferințe organice a miocardului.

COOPERATIVA „DINAMO” TIMIȘOARA

Str. Dacilor 14

Telefon 1270

PRODUCE ÎN SERIE
LĂMPI — NOPTIERE

„ALUX”

JUCĂRII MECANICE TIP

„BEGA”

BRICHETE PENTRU FUMĂTORI

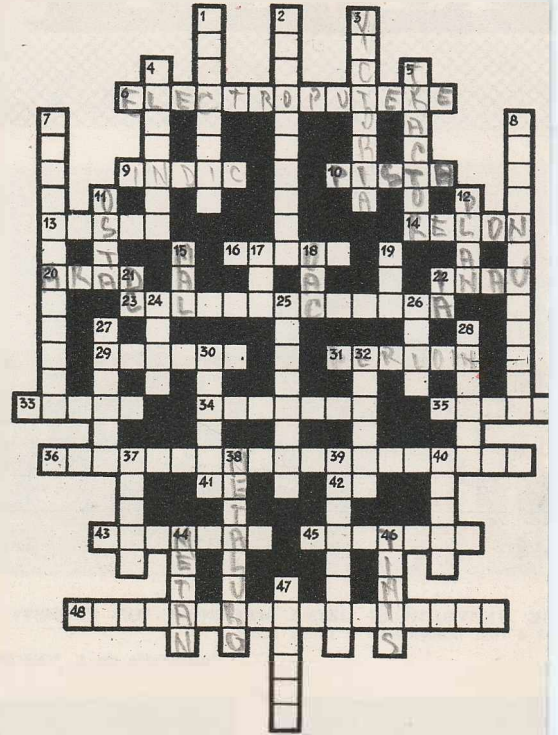
LĂMPI „NORIS” PENTRU ILUMINAT PUBLIC, DIVERSE
MĂRIMI DE VASE DIN TABLĂ DE ALUMINIUM

ÎNFLOREȘTE ȚARA MEA

ORIZONTAL: 6)

Importantă construcție a primului plan cincinal, ridicată la Craiova. 9) Arăt. 10) În anii puterii populare, s-au construit nenumărate, sportul devenind un bun al maselor (sing.). 13) Formă a celulozei pe care o va produce combinatul de prelucrare a stufului, în construcție la Brăila. 14) Principalul produs care va fi fabricat la combinatul de mase plastice ce se construiește la Săvinești. 16) „Electro...” importantă industrie timișoreană. 20) Centru industrial din regiunea Timișoara care a luat mare dezvoltare în anii puterii populare. Aici se produc mașini-unelte, material rulant, țesături și tricotaje, conserve de tot felul, mobilă etc. 22) În munții Carpați. 23) Fabrică de coloranți și localitatea unde se află (2 cuv.). 29) Împotriva ei luptă toți oamenii muncii din patria noastră. 31) Fir sintetic foarte apreciat în industria noastră de tricotaje. 33) Așa cum este victoria socializmului. 34) Titulatura unor uzine metalurgice din Sinaia de unde au pornit multe inițiative pentru creșterea productivității și reducerea prețului de cost. 35) Formă cooperatistă. 36) Important centru de cercetări științifice din București, înzestrat cu un laborator de izotopi radioactivi (2 cuv.). 41) În lumină. 42) Exclamație. 43) Unul din cele mai noi laminoare construite în R.P.R., înzestrat în întregime cu utilaj sovietic, intrat în funcțiune în luna zilei de 23 August. 44) Oraș scump înțegii omenirii iubitoare de pace. 48) Întreprindere industrială arădeană, construită în anii regimului de democrație populară (3 cuv.).

VERTICAL: 1) Utilaj produs de uzinele „Clement Gottwald”, „Electroputere”, „Electroprecizia” etc. 2) Produs realizat de o fabrică din Bicăz, proiectată de ingineri sovietici și utilată în întregime cu mașini importate din U.R.S.S. 3) Oraș nou pe harta patriei noastre. 4) Nouă regiune petroliferă a țării noastre. 5) Produsele uzinei „Ernst Thälmann” din Orașul Stalin (sing.). 7) Noi produse fabricate în R.P.R. și care au valorificat astfel decît în trecut una din bogățiile țării — gazul metan (2 cuv.). 8) Produse noi ale industriei metalurgice care utilizează azi multe întreprinderi românești și care sînt prevăzute la export în aproape toate acor-

durile comerciale încheiate de R. P. R. (2 cuv.). 11) Organizează spectacolele turnee artistice în țară și străinătate. 12) Dezvoltarea economică a țării trebuie să (înă seama de toate prevederile sale. 15) Surpat într-un roman de M. Sadoveanu. 17) Prefix medical. 18) Cîntare batraciană. 19) Principalul mijloc de producție în agricultură. 21) Dumitru Constantinescu. 22) Apuc. 24) Localitate în nordul țării. 25) Importante bogății ale subsolului românesc. 26) Apă în Irlanda. 27) Valea lui s-au construit în anii puterii populare două termocentrale și două mari rafinării de petrol. 28) Totalitate. 30) Comedie de Liviu Rebreanu care e demascată corupția regimului burghez. 32) A urca cu opinteli. 33) „Nicolae...” industrie chimică construită la Valea Călugărească. 34) Muncitor din industria metalurgică. 35) Localitate unde se construiește în prezent o mare fabrică de îngrășăminte chimice. 40) Ornamant în stil gotic. 44) Gaz care reprezintă o bogată sursă de materii prime prevăzută a fi și bine pusă în valoare decît pînă acum în cadrul celui de la doilea cincina. 45) Rîu în regiunea Timișoara. 46) Material de construcție fabricat în importante cantități în R.P.R. și exportat de țara noastră în numeroase țări străine.

Sfaturi practice

„SECRETUL” MURĂTURILOR

— Știi de cînd sînt cunoscute murăturile? — m-a întrebat într-o zi soțul meu.

— Cred că din cele mai vechi timpuri — I-am răspuns, dar n-aș putea să precizez.

— Să-ți spun eu: de pe vremea faraonilor. Și totuși — a adăugat el — tu încă n-ai reușit să înveți cum se fac... Vă închipuiți îmbufnarea mea la această glumă răutăcioasă. Eu care dau sfaturi altor gospodine, să fiu acuzată că nu mă pricep la murături. Tocmai la murături, care nici măcar nu cer cine știe ce pricepere.

— Și, mă rog, de unde ai tras această concluzie? — I-am întrebat.

— Din experiența repetată în fiecare iarnă. Am observat că murăturile pe care le pui nu se mențin niciodată tari — nici gogonele, nici varza și nici castravecii. Și am mai observat că pe parcurs ele capătă un miros de mușcăi de porc-ar ieși dintr-o fabrică de penicilină.

Am vrut în primul moment să protestez, dar m-am oprit. Poate că soțul meu avea dreptate. Mi-am adus aminte că și eu simțisem adeseori mirosul de mușcăi, dar îl atribuisem întotdeauna pivniței. Ce-ar fi, mi-am zis, să mă consult și cu o altă gospodină mai experimentată decît mine.

Și așa am și făcut. Ce gospodină? M-am dus direct la un specialist — moș Grigore, om cu experiența de peste 30 de ani într-o fabrică de conserve. Acesta m-a ascultat și a călîinat din cap cu gestul omului care spune: „un fleac”.

— Tot necazul — mi-a explicat el — îți se trage în primul rînd de la sare. Nu știi să pui sare cît trebuie — așa cum nu știi multe gospodine, nu numai

d-ța. Ba, am auzit pe unele spunînd „murăturile mele nu sînt prea sărate fiindcă eu țin regim”. Să mă leri dumnealor, ori țin regim, ori mînînc murături. Amîndouă lucrurile nu se împacă. Dacă pui mai puțină sare decît trebuie, legumele nu se murează în întregime și formează mușcăi. Iar mișcăiul, la rîndul lui strică murătur. Fie că pui la murat varză, fie gogone sau castraveci, saramura în care bagî trebuie să conțină între 400—500 grame de sare la 10 litri de apă. 1) varză e bine să nu mergi mai departe, că-i strică gustul și-i împiedică chimic murearea, dar la castraveci, pepen gogonele sau legume asortate din rădăcinoase, poți să pui și mai multă sare.

Uneori însă, cînd toamna se prelungește călduroasă, mușcăiul se formează chiar într-o saramură bine dozată. Atunci e cazul să turnăm în zeamă murăturilor un păhărel de rachiu secară. Acesta nu dăunează gustului și împiedică mușcăirea.

Cît despre păstrarea tare a legumelor — mi-a spus moș Grigore — conțea mult în ce măsură erau proaspete sănătoase atunci cînd le-ai pus la mura. Nici o legumă, nici un zarzavat pătă sau vătămate nu trebuie să meargă murat. Boabele de muștar, rădăcina hrean și frunzele de vișin sau de viț, așezate deasupra murăturilor, pe lângă că dau o aromă plăcută, contribuie de asemenea la menținerea tare a legumelor pe tot timpul iernii.

Am ascultat statul bătrînului și am acesta mi-am pus murăturile așa cum m-a învățat el. Să văd, la iarnă, mai frumosește bărbatu-meu de faraoni?

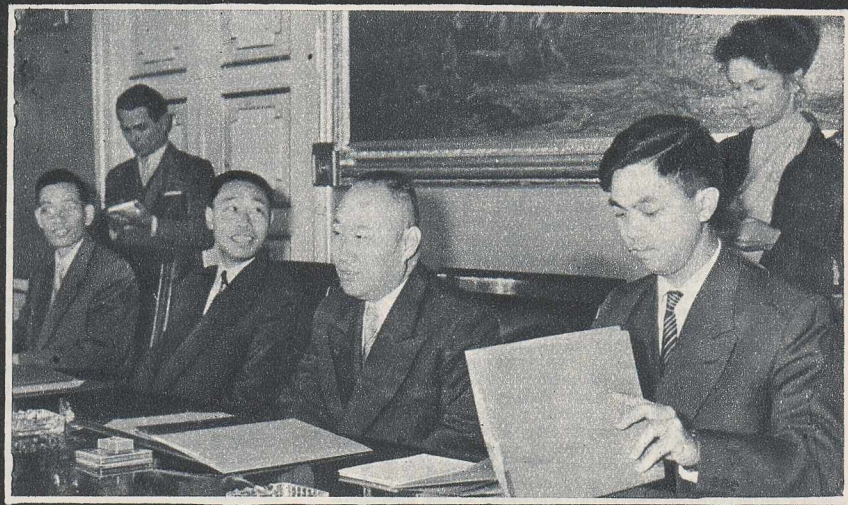
JOSIAN

9 septembrie s-a anunțat la Cairo proclamarea Republicii și constituirea guvernului ei provizoriu — eveniment de o mare însemnătate în lupta poporului algerian pentru libertate. *Fotografie:* un grup de miniștri ai guvernului provizoriu, la conferința de presă în cadrul căreia a fost anunțată proclamarea Republicii Algeria; în mijloc, primul ministru Ferhat Abbas (x).

Geneva își desfășoară lucrările cea de-a 2-a Conferință Generală a Comisiunii Internaționale pentru Energia Atomică. După cum s-a anunțat, în cadrul discuțiilor generale a luat cuvântul și prof. dr. C. I. Brăneanu, conducătorul delegației R.P. Române. *În fotografie:* un aspect de la ședința de deschidere. →

Atitudine năzuinței sincere a guvernului R.P. Chineze de a se elibera și elimina cu totul încordarea din Extremul Orient, au fost prezentate, la Varșovia, tratativele chino-americane. Din cauza poziției ambigue de S.U.A., tratativele nu au dus însă până în prezent la nici un rezultat pozitiv. *În fotografia din dreapta:* ambasadorul chinez Bin-nan (al doilea din dreapta), în timpul tratativelor. *În fotografia din stânga:* ambasadorul S.U.A., James Beam (al doilea din stânga). ↓

Referendumul a avut loc. Constituția monarhică a înfrânt majoritatea voturilor.

Cum se explică acest rezultat? Un mare rol l-au avut, desigur, uriașele mijloace propagandistice aflate în mâinile guvernului, presa, radioul ca și spiritul activ al Consiliului Național și al patronatului francez, concretizat în sutele de milioane de franci alocate în același scop.

Pe de altă parte, nu se poate nega faptul că acțiunea de demascare a noii constituții, desfășurată de militanții comunisti, s-a izbit de iluziile multor oameni simpli asupra generalului de Gaulle, aureolat de meritele războiului și care de altfel s-a doborât dibaci, știind să lase în urmă arcaia adjuncților săi amenințărilor și injuriile.

De asemenea trebuie pomenită tulburarea provocată în unele părți ale populației, de șantajul lansat în Franța a războiului din Algeria, dar mai ales de menințarea cu războiul civil lansată de grupul de generali fasciști în Algeria, împotriva cărora —

LUPTA CONTINUĂ

Correspondență telefonică din Paris

de André WURMSER

credeau mulți — generalul-președinte va lua atitudine.

Dacă republicanii s-au găsit în inferioritate, aceasta se datorește, în primul rând, trădării liderilor socialiști în frunte cu Guy Mollet precum și tăgănelor în realizarea unității de acțiune, provocate în mod deliberat de către anticomuniști. Numai astfel s-a putut ajunge la o majoritate atât de eteroclită, atât de contradictorie, în sinul căreia, alături de forțele cele mai reacționare, cele mai opuse oricărei soluționări pașnice a problemei algeriene și oricărui progres social, au spus DA socialiști și republicani, fie derutați de demagogia liderilor lor, fie scârbiți de vechiul sistem discreditat al cascadei de crize ministeriale. Cum să-i deosebești pe unii de alții în DA-uri atât de contradictorii? Aceasta o vor rezolva viitoarele alegeri.

Este semnificativ faptul că a doua zi după vot, democrații necomuniști și-au reafirmat cu și mai multă forță voința de a se opune dictaturii, chiar pe baza unității de acțiune a tuturor forțelor republicane. Unitatea care nu s-a putut încheia ieri, va fi realizată mâine. Pentru aceasta luptă și vor lupta comuniștii.

E cert că rezultatul referendumului reprezintă un mare pericol pentru viitorul Franței. Dar el este totodată primejdios și pentru generalul De Gaulle care nu va mai putea invoca seuză — după cum o recunoaște întreaga presă — în fața eșecurilor de a rezolva problemele vitale ale Franței: pacea în Algeria, dificultățile economice și bunul mers al treburilor țării — probleme pe care el se prefăce că e gata să le rezolve.

Iluziile create de demagogia so-

cială a guvernului se vor spulbera și în același timp se va desăvârși procesul de clarificare în tabăra republicană. Forțele democratice din Franța, având în frunte pe comuniști, vor face totul pentru a bara drumul fascismului. Lupta continuă...

... DUPĂ REFERENDUM

Desen de Adrian LUCACI

ACTUALITĂȚI CULTURALE

OPINII PE SCURT

Prima scenă a țării noastre și-a inaugurat stagiunea teatrală — în infrigurarea ultimelor pregătiri ale turneului ce-l întreprinde în prezent în Uniunea Sovietică — cu noua versiune dramaturgică și scenică a piesei „Pentru fericirea poporului”, intitulată astăzi „Anii negri”. Profesiunea de credință exprimată în repetate rânduri de către actuala direcție a Naționalului își începe șirul înfăptuirii angajamentelor prin acest spectacol, în care cele mai de preț forțe artistice ale teatrului s-au dăruit pentru a evoca o pagină din istoria luptei ilegale a comuniștilor din țara noastră.

Piesa lui A. Baranga și N. Moraru a adus pe scena românească una din primele și cele mai pregnante figuri de luptători pentru cauza clasei muncitoare, pe cea a mecanicului celerist Mihai Buznea. Eroul acesta sintetizează — și le exprimă necontenit prin fapte, prin acțiune — trăsături esențiale ale omului celui mai înaintat al epocii noastre, comunistul. Soț și tată iubitor, avînd un puternic simț al familiei, Buznea înțelege necesitatea de a și-o părăsi temporar și, la cerința partidului, intră în ilegalitate, împlinind cu abnegație munca ce-i fusese incredințată. În închisoare, el își dovedește fermitatea caracterului, călît la văpaia luptei comuniste, rezistînd schingiurilor fizice și morale de neînchipuit la care e supus (fiul său e torturat sub ochii săi, iar mai apoi, ucis), iar din boxa acuzaților el rostește un vehement rechizitoriu împotriva orînduirii crude și nedrepte a burgheziei și moșierimii, acuzînd-o de fascizarea țării. Portretizarea sobră și nelăcrăată a lui Mihai Buznea — aflat tot timpul în miezul acțiunii dar nu și exclusiv în prim-planul ei — a îngăduit autorilor să creioneze expresiv o serie de alte figuri de revoluționari sau de oameni al muncii cinstiti și să le opună reprezentanților claselor exploatare — fie ei patroni de ziare, agenți de siguranță ori magistrați. Tabloul social și psihologic se amplifică astfel, piesa capătă caracterul unui document istoric, iar conflictul ei atinge dimensiunile unui simbol al ciocnirii neîmpăcate între două lumi. De aici, caracterul patetic al spectacolului, rezonanțele sale majore.

La șapte ani după prima sa montare, piesa revede astăzi scena într-o variantă ce-i întărește substanța ideii și mesajul de luptă. Calitatea artistică — e lucru știut — nu poate fi evaluată statistic, dar dacă vom spune totuși că în spectacolul montat de maestrul emerit Sică Alexandrescu, în decorurile artistului emerit Liviu Ciulei, își aduc contribuția cinci artiști ai poporului și opt artiști emeriti, ne vom putea forma o idee asupra forțelor artistice concentrate și solicitate în transpunerea scenică a piesei. Spectacolul de inaugurare a prezentat publicului bucureștean distribuția de turneu și chiar înaintea de a remarca valoroasele creații ale protagoniștilor, vom semnala aparițiile cu totul episodice, dacă nu chiar de figuratie, pe care le au Eugenia Popovici, Radu Beligan, Al. I. Ghibericon și alții. Cele două-trei replici pe care le au de rostite sau chiar simplele intrări în scenă au fost lucrate cu grija și finețea cerute de marile roluri. Această conștiință a răspunderii artistice față de orice personaj — indiferent de importanța sa în economia piesei — face cinstite colectivului Teatrului Național și dă spectacolului o seriozitate artistică demnă de lauda.

ANII NEGRİ

Din boxa acuzaților, comunistul Mihai Buznea (artistul poporului Gh. Calboreanu) rostește un puternic rechizitoriu la adresa societății burghezo-moșierești.

În aceste zile, acordurile majore ale piesei sînt transmise exigentului public sovietic prin arta lui Gh. Calboreanu, interpret a cărui masivitate artistică transmite emoționant proporțiile masivității morale a comunistului Buznea, prin sobrietatea patetică a Aurei Buzescu (Maria Buznea), prin umorul și verva naturală a Silviei Dumitrescu-Timică, Gr. Vasiliu Birlic, Al. Giugaru, prin bonomia caldă și înțeleaptă a lui Costache Antoniu (Tudor Tomescu), prin jocul discret, sensibil, al lui Mircea Constantinescu (Mitică Pleșa), prin rafinata compoziție a lui Ion Fintesteanu (Puiu Gheorghian), prin măiestria actoricească a altor și altor alți actori de talent — aparținînd diferitelor generații — la a căror enumerare renunțăm cu regret, ea puțînd epuiza, prin dimensiunile ei, întreg spațiul acestei scurte prezentări.

Regizorul Sică Alexandrescu a condus cu mină sigură spectacolul, încordîndu-i ritmul interior pe măsura intensificării conflictului și a dramei, detașînd clar și precis portretele și dîndu-i acel patos revoluționar specific acțiunilor și caracterelor comuniștilor. Tabloul final — cel al Judecării în care acuzații din boxă se transformă în nelîndurătorii acuzații — încununează spectacolul, în acorduri puternice, triumfătoare, de simfonie: dreptatea este a noastră, a comuniștilor! — spune definitiv finalul piesei.

Ingenioase și pline de poezie, cu simplificări ce le măresc forța de sugestie, decorurile lui Liviu Ciulei (cu acele acoperișuri modeste sau fastuoase ce domină fiecare tablou și indică plastic apartenența de clasă a eroulor ce evoluează în decorurile respective), aduc o hotărîtoare contribuție la înalta clasă artistică a realizării „Anilor negri” de către colectivul Naționalului.

S. F.

Expoziția „Arta revoluționară ungară”

Sala Dalles adăpostește în prezent o bogată colecție de pictură, sculptură și grafică, aducînd imagini din „Arta revoluționară ungară”. Ilustrînd tradiția de luptă revoluționară a poporului vecin și prieten, ca și eficiența mobilizatoare a artei plastice legată de aspirațiile oamenilor

(lucrările glîndesc diferite mente de luptă istoria Ungariei), poziția ne prilejuiește o cunoaștere și apropiere mai adîncă de creațiile artistice ale poporului maghiar.

Reproducem așadar două din creațiile expoziției.

Munkácsy Mihály: „Grevă, 1895”.

Pór Bertalan: „Pentru soțiile și copiii voștri, tînăr!” (afîș din 1919).

EXPOZIȚIA OCTAVIAN ANGHELUȚĂ

Chiar de la prima luare de contact cu plastica lui Octavian Angheluță — aflată în expoziția personală prin care artistul ne oferă imaginea creației artistice din ultimii ani — vizitatorul încearcă un sentiment de satisfacție. În lucrările de aci întîlnești viu manifestată preocuparea de a pătrunde viața

oamenilor noi, a muncii lor, și deslușești maniera personală a artistului de a transpune realist ceea ce este caracteristic vieții noastre de astăzi.

Octavian Angheluță a fost și a rămas un liric. El nu se mărginește a nara pe pînză ceea ce înregistrează cu ochiul, ci, mișcat de o anume imagine, o distilează în vibrațiile personalității sale artistice. Căci artistul iubește ceea ce pictează. Pinzele lui cîntă munca și construcția. Dacă uneori se lasă copleșit de exigențele subiectului și greșește neglijînd elemente ce pot întări amploarea temei, emoția artistică — rezultînd din ideea lucrării și din cromatica nuanțată — compensează aceste carențe. De pildă, în „Construcția furnalului în 1955 — Hunedoara” nu este suficient tratat elementul om și nici nu se evidențiază destul procesul de mecanizare a construcțiilor. Dar o singură privire îți ajunge pentru a te pătrunde de măreția construcției. Lu-

mina, peisajul în care se desfășoară construcția, pretextul fumului din fundal (care-l dă o adîncime neobișnuită), modul cald și vibrant de tratare a naturii, dau acestui tablou o mare forță de convingere. În „Proba oțelului — Reșița”, apar sumedenie de personaje, atît în prim-plan cît și în diversele planuri în care e construită această frescă a muncii metalurgice. La dimensiunile tabloului s-ar fi cerut, firește, o mai amplă tratare a feței omenești. Și, totuși, ritmul compoziției, dinamica punerii în pagină, îți sugerează în parte încordarea conștientă a acestor oameni. Contrastele bine prinse (și care au fost greu de rezolvat, căci pe pînză se întrepătrund două surse diferite și puternice de lumină), coloritul variat, dau tabloului patetismul sobru al unui imn al muncii.

În „Cocșeria din Hunedoara”, peisaj industrial de largă respirație, coloritul puțîn prea sumbru — care învâluie în unele umbre nefirești optimismul ce ar trebui să-l degaje — nu reușește să fie destul de convingător. În special, contrastele centrale, nearmonizate cu drumul din prim-plan, dau pinzei un caracter necorespunzător cu subiectul tratat.

În „Fabrica de dolomit — Hunedoara”, fabrica propriu-zisă este doar un pretext pentru tratarea peisajului. Credința noastră este că artistul (care reia de multe ori aceeași temă pînă o duce la desăvîrșire) s-a grăbit cu expunerea

acestor două lucrări importante; pe că într-o viitoare expoziție le vom regăsi la înălțimea altor creații sale.

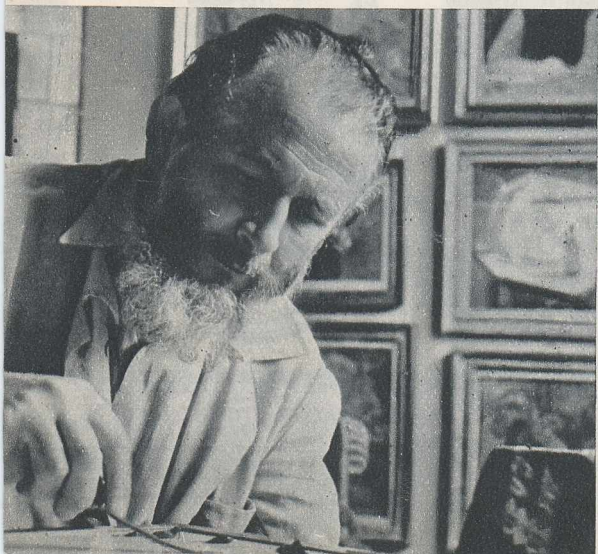
Ideea contrastului dintre cele „Ducetăți — Hunedoara” este și frumoasă și grăitoare. Cetatea oțelului, care mină, într-un vast peisaj, pe cea metalească, ridică la rang de simbol progresului social. „Instalarea conductei de gaze” dă o imagine a felului cum poate tratat artistic un fapt divers din zîmnașul nostru, cum se poate trece de la domeniul la viziune plastică.

Alături de peisajul industrial, de țărînișele și temele de muncă — cît asigură expoziției o proporție sănătoasă a temelor majore — se perindă în ochii noștri și exercițiile care lădus pe artist la stăpînirea tehnicii cromatice. Peisajele, florile, nudurile naturile statice, tratate cu economie mijloace plastice, respiră optimism degajat poezie și farmec (de pildă, „Mă de lucru a artistului”). Portretul fetei, reluat în felurite ipostaze, trepe o gamă largă de la muncă la destinare, arătînd și el bogatele resurse care dispune artistul.

Părăsești expoziția cu sentimente de optimism ce și-i pot insufla nădejde ce redau patosul construcției noastre socialiste.

Șt. BA

Fotografie de A. LOVINES

IN JURUL GLOBULUI

IMAGINI IN R. D. GERMANĂ

La 7 octombrie 1949 a avut loc un mare eveniment în fața poporului german: proclamarea Republicii Democratice Germane.

Nenumărate sînt succesele atinse de R.D. Germană în nouă ani de existență. Puținca industrie a tînărului stat socialist german se dezvoltă impetuos, agricultura face mari pași pe drumul cooperativizării, iar cultura nouă socialistă este în plină înflorire pe întreg cuprinsul țării. Iată cîteva date care dau o imagine asupra amploarei construcției socialismului în R.D. Germană:

● Producția industrială a R.D. Germane a crescut în ultimii nouă ani cu 190 la sută. În prezent R.D.G. ocupă din acest punct de vedere al cincilea loc în Europa.

● În cel de-al treilea plan cincinal (1961—1965) aprobat de Consiliul al V-lea al P.S.U.G., producția industrială va crește aproape două ori față de 1957.

● R.D.G. este astăzi, după Uniunea Sovietică, al doilea producător și exportator de mașini din țara socialistă. Ea întreține relații cu aproape toate țările capitale. R.D.G. exportă, de pildă: porci mari de cale ferată în Suedia, macarale în Olanda, excavatoare în Austria și Turcia, mașini de țes și utilaje în R.A.U. etc.

● În luna iulie existau în Germania democrat-populară 8.150 cooperative agricole de producție. În prezent există astfel de cooperative agricole în 80 la sută din județele R.D.G.

● R.D.G. deține primul loc în lume în ce privește producția de sare sintetică. Ea produce 8,13 kg sare pe cap de locuitor, față de 33 kg în R.F.G., 4,30 kg în Anglia, 4,20 kg în S.U.A.

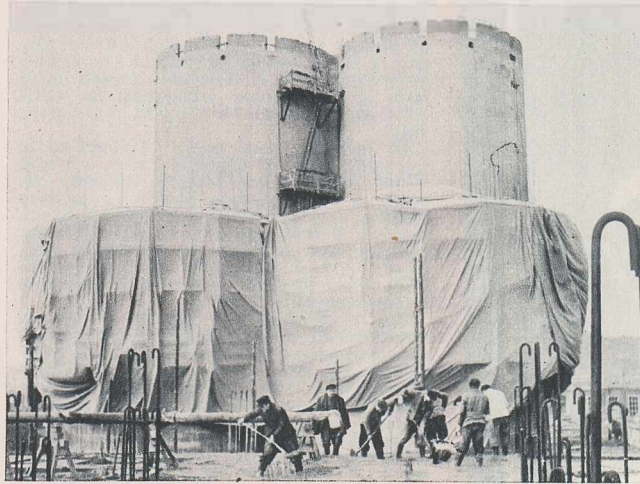
● În 1959 se vor produce 181.000 televizoare față de 33.000 în 1953. În 1961 se vor produce 23,5 milioane perechi încălțăminte față de 18,5 milioane în 1957; de 4,5 milioane mai multe frigidere ca în 1957.

● Reducerea de prețuri de la începutul a.c. sporește puterea de cumpărare a populației cu 400 milioane mărci anual.

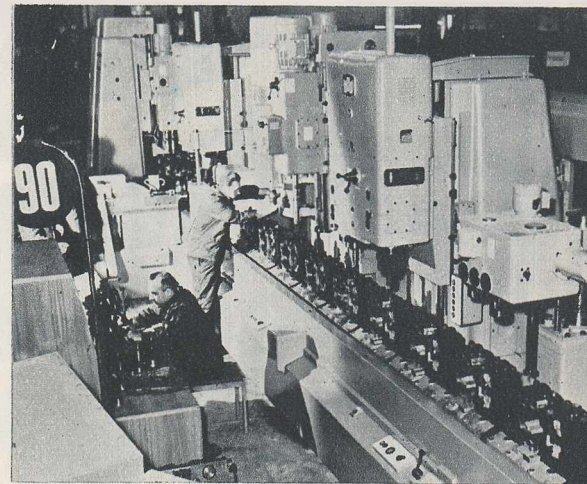
● În 1961 populația va primi 6.000 noi apartamente.

● La universitatea „Friedrich Schiller” din Jena studiază azi 700 studenți.

● Anul acesta, guvernul a alocat suma de 65 milioane mărci pentru odihna a 200.000 de copii în R.D.G. și pentru aproximativ 500 copii din Germania occidentală.

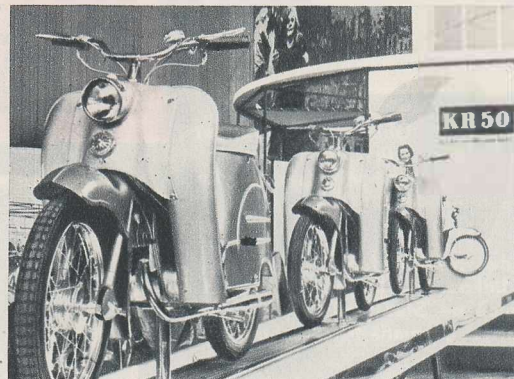
Fabrica de ciment de la Karsdorf im Unstruttal, cea mai mare din R.D.G., va da în curînd primii saci de ciment. În fotografie: brigada frunțășă a lui Fritz Karo toarnă ultimele planșee de beton. În fund, două uriașe silozuri pentru depozitarea cimentului.

Agregatul din fotografie, folosit în fabrica de mașini-unelte „Vogtland” din Plauen în prelucrarea ventilelor în șapte mărimi diferite, este o măturie a înaltului nivel de automatizare atins de industria din R.D. Germană.

Studenții din Republica Democrată Germană participă în timpul vacanțelor la diferite acțiuni obștești. În fotografie, un grup de studenți de la Școala superioară de educație fizică din Leipzig, lucrînd la instalarea de izolatoare la o acțiune de electrificare din Kulkwitz.

De unanime aprecieri s-a bucurat la Tîrgul Internațional de toamnă de la Leipzig noul scuter „KR 50”, produs de uzinele „Simson”-Suhl.

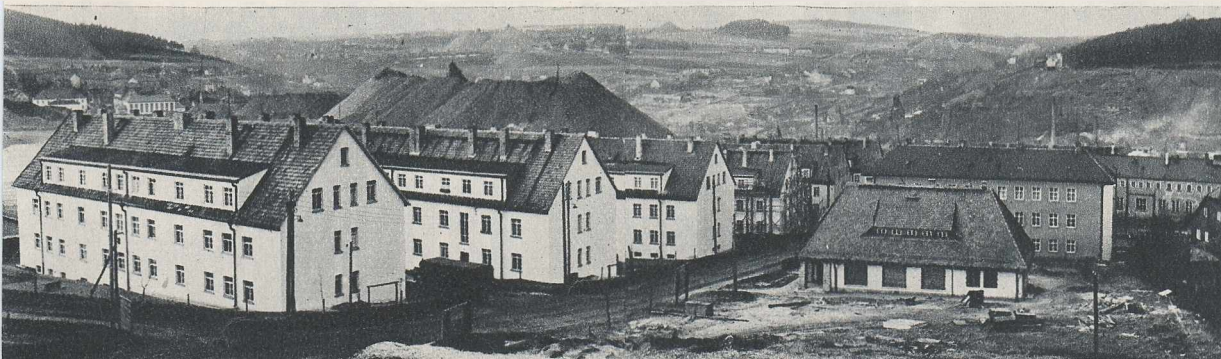
Dacă vrei să devii un iscusit constructor de aeromobile, trebuie să ascuți cu atenție îndrumările instructorului...

Una din zecile de noi construcții de pe bulevardul Wilhelm Pieck din Magdeburg. Aici lucrează brigada frunțășă, condusă de Willi Szukalski (stînga).

Una din frumoasele tradiții ale poporului german: dans în jurul pomului de mai în Spreckwald.

Și crearea acestui nou orașel de mineri din Oberschlema reflectă grija statului pentru cei ce trudesc.

ACTIA: București, Piața Scînteii. Căsuța Poștală 3507 of. 33. Tel. 17.60.10 Int. 1744. ABONAMENTE la toate oficiile ale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. PREȚUL ABONAMENTELOR: 3 luni: 26 lei; 6 luni: 52 lei; un an: 104 lei.

Prezentarea grafică: Ion Vulpesco. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin”.

Cu astfel de lovituri la stomac și altele la față, Ghețu Velicu (stînga) își crease un avantaj serios în repriza I, care-i deschidea perspectiva unei victorii sigure. A fost nevoit să o cedeze adversarului, din cauza accidentării sale la mina dreaptă

Melania Silaghi, cîștigătoarea probei de greutate-femei, în cadrul întîlnirii de atletism dintre echipele Lokomotiv Leipzig și Rapid București, desfășurată sîmbătă și duminică pe Stadionul Dinamo din Capitală (fotografia de jos). Aruncătoarea germană M. Pomboch în timpul probei de sulijă-femei

Se spune că, după fotbal, sportul cu mânuși este cel mai popular. Și nu greșesc de loc cei care afirmă acest lucru. Confirmarea vine și de la cei peste 20.000 de spectatori aflați sîmbătă trecută pe Stadionul Republicii, la desfășurarea în nocturnă a întîlnirii de box dintre reprezentativele R.P.R. și R.P.F. Iugoslavia. Dar pe cît de entuziaști și încrezători au venit iubitorii de box să asiste la un spectacol pugilistic de înaltă factură, pe atît de decepționați au părăsit incinta stadionului. Într-adevăr, gala de box de sîmbătă trecută nu a corespuns așteptărilor. Nu a corespuns pentru că și unii, și alții dintre combatanți au vădit deficiențe serioase în comportarea lor pe ring.

Să începem cu ai noștri. Trebuie să le reproșăm lipsa de condiție fizică, vizibilă la toți boxerii — cu excepția lui Puiu Nicolae și a lui Vasile Mariuțan, pe care sfințitul celor trei reprize i-a găsit avînd încă rezerve. Restul, așa cum se exprimase un confrate mai nucajit, au terminat „benzina” pe drum. Aceasta ar fi principala lipsă care a generat comportarea mediocră a reprezentanților noștri.

Tot la capitolul alor noștri, trebuie să remarcăm că selecția echipei reprezentative nu a fost destul de judicioasă la toate categoriile. Mă refer cu deosebire la categoria semiușoară, unde Ștefan Bogdan nu se numără printre primii și cei mai buni — și totuși a fost selecționat să urce scările ringului în cadrul unei partide de prestigiu și atît de dificile. Aceeași surpriză ne-a oferit-o și includerea lui C. Dumitrescu. Nu pentru că acesta nu ar fi corespuns nivelului întîlnirii. El ne-a mai reprezentat și în cadrul altor întîlniri internaționale. Dar de la campionatele naționale, C. Dumitrescu nu a mai urcat pe ring și o pregătire sumară nu-i putea da siguranța unei victorii categorice. Astfel că decizia a trebuit să fie discutată pînă la exprimarea ei și a rămas discutabilă și după aceea... Deși oarecum egal adversarului său Ilija Lukici, acesta a fost însă ofensiv, mai insistent și clar în acțiuni.

Tot atît de discutabilă este și decizia atribuită favorabil lui Petre Zaharia, motivele fiind, în mare, aceleași.

Cîteva cuvinte despre meciul Ghețu Velicu-Stevan Laskovici, pentru a lămuri pe acei ce au protestat atunci cînd decizia favorizată pe pugilistul iugoslav. Ghețu Velicu a început pe adversar în repriza I. A fost prins lipsa lui de inițiativă în parte a doua a reprizei secundă și în totalitate a reprizei a III-a. După adjudecarea deciziei ne-am dumirit. Ghețu fusese accidentat la mina dreaptă, explicîndu-se astfel comportarea lui nesatisfăcătoare în ultima parte a luptei.

„Sacrificatul” întîlnirii de sîmbătă se a fost Vasile Mariuțan. Întrecîndu-și versarul de o manieră categorică, Juriu considerat — nu știm pe ce criterii — a primit prize de o victorie cîștigată cu prisosință. Mirarea și-a exprimat-o toți spectatorii și un gest asemănător a schițat înșuși antrenorul iugoslav care se afla în colțul ringului.

Privind felul cum s-au comportat cei doi peștii, trebuie să remarcăm buna lor condiție fizică. A fost vizibilă această trăsătură la toți protagoniștii. Alături de această calitate trebuie subliniat curajul pe care ei l-au dovedit în lupta de aproape — excepția lui Stevan Laskovici, partenerul lui Ghețu Velicu. În prima repriză, stăpînit de capacitatea lui fizică, Ghețu Velicu și-a impus de la început respectul adversarului. Ceea ce reproșăm oaspeților sunt repetatele obstrucții de care s-au folosit vinovații și lovirile nepermise admise în tratate uneori adversarului — sub centură de pildă — fapt care lui Miroslav Panov i-a atras și un avertisment din partea antrenorului de ring.

În concluzie, această întîlnire pugilistică internațională, așteptată cu atît interes public bucuștean, s-ar fi situat la un nivel corespunzător dacă pe lângă un insuficient de ordin tehnic și fizic al boxerilor celor două reprezentative nu l-ar fi lipsit și un arbitraj corect care să nu creeze dubiu asupra exactității unor decizii.

R. SCURTU

Fotografii de A. LOVINESCU și Dan BÎRLĂDEANU

Întîlnirea internațională de lupte clasice dintre selecționatele București și Chișinău a luat sfîrșit cu 14-2 în favoarea noastră. Gh. Popovici, în luptă cu V. Zapornii — pe care l-a învins

Intervenția portarului a fost zadarnică. Mingea s-a oprit în plasă. Un nou punct a fost înscris de echipa Dinamo București în meciul de polo pe apă, pe care l-a câștigat duminică la Ștrandul „Dante Gherman” cu C.S.U. București.

